

HALKIN KURTULUŞU

25 Eylül 1978 | 500 kuruş | 128

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Faşistlerin hedefi: Yeni bir Malatya ve Sivas Katliamı

Elazığ'daki tertip ve saldırıların sorumluları MİT ve MHP

İşte MHP'nin Elazığ'daki vurucu ekibi

Raif Çiçek
Kesrikli Mahmut
Eşref Akyazı
Komando Recep
Mustafa Pıtırık
Zeki Tatlı
Fethi Namlıoğlu
Erhan Kışla

- Faşistlerin tertiplerinden bazıları: Bit pazarında 20'den fazla dükkan yaktılar. Camilerden şehir suyunun devrimciler ve Aleviler tarafından zehirlendiğini anons ettirdiler. Kendi taraftarlarını öldürüp komünist Aleviler ölürdü propagandasını yaptılar.
- Eylül ayı başından bu yana Elazığ'da 15 kişi öldürüldü.
- Faşist cinayet şebekelerinin başında MHP'li Belediye Başkanı Behçet Susmaz da var.
- MHP'li Belediye Başkanı ve Esnaf Kefalet Kooperatifi Başkanı tehditlerle işyerlerini kapatıyor.
- Cinayet işleyen ve aranan faşistler Adana'da Sabancı'ya ait bazı evlerde saklanıyor.
- Proleter devrimcilerin doğru tutum ve çalışmaları sonucu MHP ve ÜGD'den gruplar halinde kopmalar oldu. Faşist çetelerden ayrılan kişiler proleter devrimcilerle ilişki kuruyor. Bu gelişmeler faşist cinayet şebekelerini çılgına çevirdi.
- 1973 Seçim gezileri sırasında Ecevit'i öldürmeyi planlamışlar. Söz konusu seçim sezilerinde CHP konvoyu saldırıya uğramış onlarca kişi yaralanmıştı.
- Her faşist saldırı ve katliamdan sonra Özaydınlı'nın, polisi devrimcilere ve saldırıya uğrayan halka baskı yapıyor. Faşist milislerin halkı yıldırma harekatının en büyük destekçisi polis.
- Elazığ Emniyet Müdürünün faşistlere hizmet ettiğini açıklayan vali hükümet tarafından görevinden alındı.

Yazısı 7. sayfada

Katliamları perde arkasından planlayanlar

MİT'den Remzi
Elazığ Jandarma Komutanlığında Görevli Yüzbaşı
Yüzbasının Yüzü yaralı bir arkadaşı
Polis Bozo Halil
Polis Mehmet
İbrahim Baykendi
Adnan Baydilli
Behçet Susmaz
Ziyaiddin Uslu

Elazığ'ın MHP'li Belediye Başkanı Behçet Susmaz

Maceracılık ve revizyonizm, faşizmin hizmetinde

- Maceracılar kısa günün kârı anlayışıyla halka karşı sorumsuzca davranıyorlar.
- Maceracılar tıpkı gericiler gibi kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlar. Bu sorumsuz guruplar faşist çetelerden kopan, devrimcilerle ilişki kuran, faşistlere karşı mücadele eden, faşistler tarafından saldırıya uğrayan insanlara bile saldırıyor, hatta onları yaralıyorlar.
- Sorumsuz grupların bireyci çıkışları halkı devrimci mücadeleden soğutmaya hizmet ediyor.
- Küçük burjuva anlayış sahipleri gericiler gibi halkı bölmeye hizmet eden bir eylem ve propaganda çizgisi izliyorlar. Onların faaliyeti de bölücülüğe hizmet ediyor.
- TİKP çetesi de faşistlerin yanında. Polis terörünü, faşist saldırıları kenardan seyreden bu çete halkın devrimci eylemini «kontr-gerillaya alet olmakla» suçluyor. Halk Aydınlık gazetesini hiçbir mahalleye sokmayarak bu çeteye gerekli cevabı verdi.
- Aydınlıkçılar proleter devrimcileri polise ihbar etmekte, polise onların fotoğrafını çektirmekte.

Yazısı 7. sayfada

Bir kez daha uyarıyoruz: FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULSUN

İstanbul-Örnektepe'de

Polis ve MHP'li komandolar iki devrimciyi katlettiler

- Mustafa Yaşar, Örnektepe'de kendilerine taban bulmaya çalışan MHP'li faşistler tarafından pusu kurularak katledildi.
- Namık Kemal Apak, devrimci öğretmen Mustafa Yaşar'ın cenaze törenine saldıran polis tarafından öldürüldü.
- Cenaze töreninde polisin vahşice saldırısına ve kitle katliamı girişimlerine rağmen halk yeniden toparlanarak direndi.
- Hükümet borazanı TRT, polisi aklayabilmek için gerçekleri tersyüz etti.

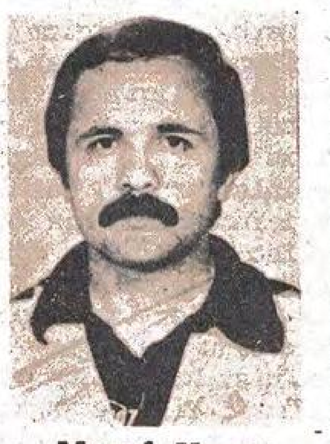
Yazısı 7. sayfada

Polis gözaltına aldığı 90 kişiye vahşice işkence yaptı

- Polis gözaltındaki kadın ve kızlara hayasızca saldırdı, sarkıntılık etti.
- İşkencelerin sonunda işkenceci polislerin elbiseleri ve 1. Şube'nin koridorları kan gölü oldu.

Yazısı 7. sayfada

Mustafa Yaşar

Namık Kemal Apak

HALKIN KURTULUŞU

Fasist saldırı ve tertiplere karşı mücadele

Malatya, Maraş, Kars, Sivas ... ve son olarak Elazığ'da olaylar birbirini izliyor.

Büyük şehirlerin çeşitli semt ve mahallelerinde, özellikle işçilerin, emekçilerin, yoksul halkın oturduğu yerlerde de aynı durum var.

MHP'li sivil faşistler, Kontr-gerilla vb karanlık güçlerle, devletin resmi "güvenlik" kuruluşları ile el ele kışkırtmalar, provokasyonlar düzenlemekte, mezhep ve milliyet ayrılıklarını körüklemekte ve bütün bunların temelinde emekçi halka karşı yoğun bir baskı ve terör uygulamaya çalışmaktadırlar.

Okullara, kahvelere, otobüslere, mahallelere baskınlar düzenlenmekte, kundaklamalar, bombalar birbirini izlemekte, adım başında adam öldürülmektedir.

Bütün bunların birinci nedeni halk hareketinin gün geçtikçe yükselmesi ve yaygınlaşmasıdır. Faşizmin çabası, işte bu yükselişi bastırmaya ve sindirmeye yönelmiştir.

İkinci neden ise faşistlerin gitgide tecrit olmalarının önüne geçme ve faşist demagojinin ve bu yolla kitlelerin aldatılmasının yanında bizzat terör ve baskı yoluyla halka boyun eğdirilerek tabanın genişletilmesi çabasıdır.

Üçüncü neden ise sürekli olarak, reformist CHP hükümetine karşı yeni bir alternatifi, daha ağır bir baskı alternatifini hazır ve sıcak tutmak isteğidir.

CHP hükümeti, bugün faşist diktatörlüğün koltuk değneği olarak yüklendiği görevleri yerine getirebilmektedir. Ancak bunun uzun süreceği şüphelidir. Çünkü reformizm halk kitlelerinin gözünde sürekli teşhir olmakta ve etkinliğini yitirmektedir.

Reformist CHP hükümetini "faşizmin sözde tek alternatifi" olarak göstermeye çalışan reformistler ve revizyonistler, faşistlerin provokasyon ve saldırıları ve buna karşı halkın aktif mukavemeti karşısında çığlık çığlığa şöyle bağırıyorlar: "Aman provokasyonlara gelmeyelim, 'aşırı solun' kışkırtmalarına da kapılmayalım. Günden güne erimekte olan faşistler son çırpınışlarını yapıyorlar, hükümet bunların üstesinden gelmektedir. Provokasyona kapılmayalım, tevekkülle bekleyelim. Bunlar son çırpınışlardır..."

Oysa açıkça ortadadır ki, faşist saldırılar her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır ve bunlar aynı zamanda CHP hükümeti eliyle

Dev.Sa.7.Sü.8'de

İçi boş sözler halka yönelik saldırıları gizleyemez

CHP Küçük Kurultayı'nda Ecevit konuştu

CHP Küçük Kurultayı geçen hafta sonunda Ankara'da toplandı. Ecevit burada konuştu. CHP delegelerinin bir kısmının da dile getirdiği halkın hoşnutsuzluğu karşısında, sözde faşizme karşı birtakım sözler edildi.

Günün büyük bölümü Ecevit'in konuşması ile geçti. Ecevit şöyle diyor: "Düşünülmeli ki, Türkiye'de faşist bir yönetim kurmak isteyenler, üç yıl bütün devlet olanakları ellerinde bulunarak iktidarda kaldılar." Peki bütün bunlar şimdi nerede? Devlet olanakları şimdi kimin elinde?

CHP hükümeti, bunlarla uzlaşarak mı sürüyor, yoksa bunlardan yaptıkları işkencelerden dolayı hesap sorarak mı? Ecevit'in konuşması CHP İl temsilcilerini dahi ikna edemiyor. Örneğin Sivas ve Bingöl Valilerinin halk düşmanı eylemleri, CHP delegelerinin kendileri tarafından dile getirildi.

ECEVİT'İN KAYGISI: İŞKENCECİLERİ KURTARMAK

Aynı boş sözler polisle ilgili olarak da sürüyor. Ecevit, bütün delilleriyle işkenceci oldukları kanıtlanmış polis-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Emekçi halkın sırtına bir anda iki kambur!

TL'NİN DEĞERİ YİNE DÜŞÜRÜLDÜ

1 MARK 12,44 TL. OLDU

SÜMERBANK DERİ VE KUNDURA FABRİKASI MAMULLERİNE UYGULANMAYA BAŞLANAN ZAMLARDAN SONRA

- TELGRAF EMRİ İLE ZAMLI SATIŞLAR BAŞLADI

SÜMERBANK MAMULLERİNE YÜZDE 30-35 ZAM YAPILDI

MECLİSLER HALK YARARINA MI ÇALIŞIYOR?

Meclisler olağanüstü toplandı. Sözde harıl harıl çalışmaya girişti. CHP hükümeti, peşpeşe yeni yasa tasarıları getiriyor. Bunlar gerçekte halkın yarına olan tasarılar mıdır?

CHP hükümeti herşeyden önce bir 'yetki tasarısı' getirdi. Böylelikle, birçok önlemin bürokrasi çarkında uzun uzun beklemeden yasalaşması için hükümet yetki alıyor. Ancak bu, tamı tamına emperyalistlerin ve egemen sınıfların isteğidir. Uluslararası Para Fonu(IMF) temsilcilerinin son gelişte Ecevit'ten istediği bir

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Ahmet Demirdöven serbest bırakıldı

1977 5 Haziran seçimlerinde Tunceli'den bağımsız milletvekili adayı Ahmet Demirdöven 13.9.1978 günü tahliye edildi. 5 Haziran seçimlerinde proletaryanın bağımsız adayı olarak Tunceli'de çalışmalara başlayan Ahmet Demirdöven 19 Mayıs günü sudan gerekçelerle tutuklanmış ve daha sonra işkence görmüştü.

17 aydan beridir tutuklu bulunan Ahmet Demirdöven, "kamu güvenliği" gerekçesiyle Rize Ağır Ceza Mahkemesine sevk edilmişti. Daha önce Elazığ ve Tunceli Ağır Cezalarında mahkeme edilen Ahmet Demirdöven, son olarak Rize Ağır Ceza Mahkemesinden tahliye olmuştur.

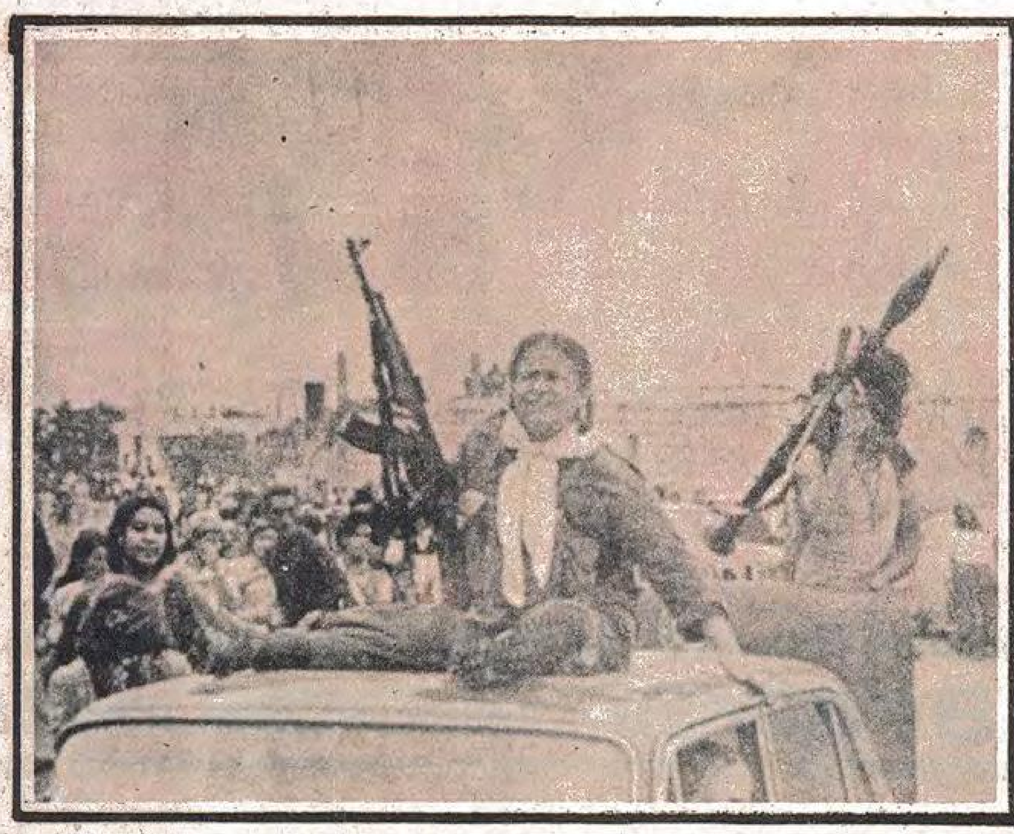
TİKP çetesi tertip ve saldırılarını sürdürüyor

- TİKP'LİLER BİR DEVRİMCİYİ THKO ÜYESİ DİYE İHBAR ETTİ.
- DEVRİMCİLER TİKP SAFLARINI TERKEDİYOR.
- AYDINLIK'IN BÜTÜN YALANLARINI AÇIĞA ÇIKARACAĞIZ.
- NEDEN MEYDAN MAHALLESİ VE DERSİM?

Yazısı 8. sayfada

Camp David Anlaşması Filistin direnişini boğma planıdır

ZAFER FİLİSTİN DİRENİŞİNİN OLACAKTIR

Amerika'nın Camp David bölgesinde yapılan görüşmeler sona erdi. Filistin halkının kendi kaderini belirlemesini açıkça çiğneyen anlaşmalar imzalandı. ABD Başkanı Carter, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat ve İsrail Başbakanı Begin arasındaki görüşmeler iki hafta sürdü. Üçlü Zirve adı verilen bu toplantı, İsrail'in işgal etmiş olduğu Filistin ve Arap toprakları üzerindeki pazarlıkları sonuca vardırdı. Amerikan emperyalizminin planladığı bu buluşmaların ilk adımı geçen yıl sonunda Sedat-Begin buluşmaları ile atılmıştı.

ANLAŞMANIN ANA MADDELERİ

Camp David buluşmaları sonucunda Sedat ile Begin arasında iki anlaşma imzalandı. Bunların birisi, siyonist işgal altındaki Batı Şeria ve Gazze şeridi topraklarıyla ilgili. Diğeri ise gene siyonizmin işgal ettiği Mısır'ın Sina yarımadasındaki topraklarıyla. Amerikan emperyalizmi ve siyonizmin isteklerini dayattığı bu anlaşmalar, Filistin halkının kendi kaderini belirleme hakkının açıkça çiğnenmesidir. Bellibaşlı maddeleri bunu vurgulamaktadır:

- Beş yıllık bir geçici dönem sonunda Batı Şeria'da özerk bir yönetim kurulacaktır.
- Bu dönem boyunca halkın güvenliği için uygun gördüğü yerlerde asker bulundurabilecektir.
- Bu dönemdeki bölgesel yönetimin biçimini Mısır, İsrail ve Ürdün ortaklaşa sağlayacaklardır. Göçmenlerin sorunlarını gene bu devletlerin temsilcileri belirleyeceklerdir.
- Beş yıl sonundaki yönetimi de gene Mısır, İsrail, Ürdün ve Filistin temsilcileri belirleyeceklerdir.

Mısır ile İsrail arasında Sina yarımadasına ilişkin maddeler ise kısaca şöyle:

- İsrail 2 ila 3 yıl içinde buradan bütün askerlerini çekecek.
- Mısır, İsrail devletinin meşruluğunu tanıyacak, normal diplomatik ilişkiler kuracak.
- Sina yarımadası, Mısır tarafından askeri amaçlarla kullanılmayacak.

CAMP DAVİD ANLAŞMASI, FİLİSTİN HALKINA AÇIK SALDIRIDIR

Bu anlaşma, resmi formüllerin ötesinde Filistin ve Arap halklarına açık bir saldırıdır. Her şeyden önce bu anlaşmanın hiç bir yerinde Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkı yoktur. Bütün ilerici dünya kamuoyunun Filistin halkının meşru temsilcisi olarak tanıdığı Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ), ne geçiş döneminde, ne de daha sonra hiç hesaba katılmamıştır. Şimdiye kadar Enver Sedat FKÖ'yü resmen tanıdığını belirtiyordu. Ancak bu anlaşmada bulanık biçimde Filistin temsilcilerinden söz ediliyor.

Enver Sedat, Amerikan emperyalizminin ve siyonizmin planlarına bütünüyle boyun eğmiştir. Otuz yıldır çadırlarda yaşayan ve toprakları gasbedilmiş olan Filistin halkının kaderini belirlemek İsrail siyonistlerine, Mısır ve Arap gericiliğine ve onların iplerini çeken Amerikan emperyalistlerine bırakılmaktadır.

Diğer maddelerin bütünü, Filistin halkının bağımsızlık emelleri yok sayılarak belirlenmiştir. Filistin halkının güvenliğini beş yıl boyunca, İsrail siyonizminin birlikleri sağlayacakmış. İsterse Ürdün gericiliği de katılabilirmiş. Beş yıl sonunda yüzbinlerce Filistinlinin ne olacağını da gene bunlar belirleyecekmiş. Eh bu kadar iyi niyet karşısında İsrail de, Mısır'a biraz kemik atıyor. Sina çölünden kuvvetlerini çekmeyi kabulleniyor. Amerikan emperyalizmi iki kuklasından hiç birinin kolunu bacağını sakatlamasını istemiyor.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ ORTADOĞU'DA ETKİ ALANLARINI KORUYOR

Anlaşma, Amerikan emperyalizminin planları çerçevesinde ve onun denetiminde yapıldı. İsrail siyonizmi efendisinin ve kendisinin ortak çıkarları doğrultusundan ayrılmadı. Mısır gericiliği, son yıllarda girdiği teslimiyet yolunda şimdi bütünüyle Amerika'nın kucağına atıldı. Bu anlaşma sonunda Amerikan emperyalizmi, Ortadoğu'da elinde tuttuğu etki alanlarının hepsini korumaktadır. Emperyalistlerin en çok korktuğu, bu bölgede özellikle Filistin halkının silahlı kurtuluş savaşıdır. Siyonizmi, emperyalizmi dize getirecek olan Filistin direnişidir. Arap gericiliğinin emperyalizme teslimiyetçi planlarını da Filistin halkının savaşı bozacaktır. Amerikan emperyalistleri bu anlaşma ile, siyonistleri ve Arap gericiliğini etrafında toplamıştır. Elindeki etki alanlarını korumuştur. Carter'in anlaşmanın imzalanması için bu kadar çırpınmasının nedeni işte budur.

Bu nedenle bu anlaşma Filistin ve Arap halklarının yararına bir barış değildir. Bu sözde barış, Amerikan emperyalizminin ve siyonizmin, Filistin halkını yok etmek isteyen kanlı planlarının bir adımıdır. Emperyalistler ve uşakları için başlatılmıştır. Filistin ve Arap halklarına karşı kan ve ateş, evsiz yurtsuz oradan oraya sürülme anlamına gelen bir savaş açmadır.

Ortadoğu haritası Amerikan emperyalizminin İsrail siyonistlerinin ve Mısır gericilerinin çıkarlarına uygun olarak yeniden çiziliyor

SAHTE KARŞI ÇIKIŞLAR

Bu anlaşmaya Suudi Arabistan krallık rejimi karşı çıkar görünmektedir. Ancak herkesin bildiği gibi Arabistan petrol şeyhlerinin iplerini Amerikan tekelleri çeker. Onlarınki bir sus payı istemektir.

Diğer yandan Sovyet sosyal-emperyalistleri, anlaşmaya sahtekarca karşı çıkıyorlar. Onların baştan beri isteği Filistin halkının kaderinin sözde belirlendiği masa başında kendilerinin de bulunmalarıdır. Esas amaçları Filistin topraklarının yalnızca kendileri ve Amerikan emperyalistleri arasında görüşmelerle bir güzel paylaşılmasıdır. Ortadoğu'da etki alanları daha fazla olan Amerikan emperyalizminin durumu koruyan bu "barış"ına karşı, Brejnev revizyonistleri hoşnutsuzluk gösteriyor. Şimdiye kadar onlar "ne savaş, ne barış" durumunu sürdürdüler. Cenevre, Viyana'da yapılan sözde silahsızlanma (SALT) görüşmeleri gibi pazarlıkların Ortadoğu için de başlatmak istediler. Onların karşı çıkışı, kendi emperyalist emellerinin belirtisidir.

SEDAT-BEGİN ANLAŞMASINI KİMLER ALKIŞLIYOR?

Amerikan emperyalistleriyle birlikte bütün batılı emperyalistler. Kutlamalar, övgüler hep Sedat'a yağıyor. Carter'dan Alman, Fransız, İngiliz Başbakanlarına kadar hepsine gidip yaltaklanan Sedat, şimdi emperyalistlerin isteklerini bütünüyle yaptı.

Tito revizyonisti de çok memnun. Yugoslav Haber Ajansı, "Anlaşma ileriye doğru atılmış önemli bir adımdır" diyor. İşte Tito'nun ne ölçüde halkların kurtuluş savaşının dostu olduğu bir daha belirleniyor. Amerikan emperyalistleri, diğer batılı emperyalistler, siyonistler, Amerikan uşağı Arap gericiliği, Yugoslav revizyonistleri. Karşı-devrimci sahnenin tablosundaki eksiklik meydanda. Çin revizyonist yönetimi de elbette bu anlaşmayı olumlu bulmaktadır. Tito kadar eski ve namlı bir revizyonist olan Deng Siao-ping, eski Fransa Başbakanı ile yaptığı görüşmede Çin'in Camp David

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Hua Guo-feng'in Yugoslavya gezisi

Yugoslavya'ya "sosyalist" ya da "kapitalist" demek önemsiz bir farklılık mıdır?

Çin revizyonistleri, Yugoslavya'ya "sosyalist" diyorlar. Aydınlık yazarları ise görünüşe bakılırsa "Yugoslavya sosyalist bir ülke değildir" demekteler. Gene de Doğu Perinçek, "Kardeş partilerin görüşlerini incelemeyeceklerini" belirtiyor. Bu farklılığın anlamı nedir? Tito'ya "sosyalist" ya da "değil" demek herhangi bir ayrılık noktası mıdır? Gerçekte Çin revizyonistleri ile Perinçek arasında, bu konuda özünde zıtlık mı vardır? Marksizm-Leninizm ile revizyonizm, uluslararası olaylarla ilgili birbirine büsbütün zıt değerlendirmeler, zıt çizgi izlerler. Marksist-Leninistler, eskiden beri Yugoslavya'nın kapitalist bir ülkeye dönüştüğünü belirttiler. Revizyonistler ise, sosyalist olduğunu. Eğer Çin Komünist Partisi, uluslararası çizgide Marksist-Leninist ise, Yugoslavya'ya "sosyalist değil" diyen Aydınlık yazarları hangi çizgide? Uluslararası olaylara tek bir Marksist-Leninist çizgi yok mudur? Hele hele bir devletin sosyalist ya da kapitalist olması konusunda Marksizm-Leninizmin tek bir görüşünden başka görüş olabilir mi? Açıkçası Aydınlık yazarları (yazdıklarına bakılırsa) Çin yönetimi ile görünüşte bütünüyle zıt bir tutum almışlardır.

Parça bütüne aykırı düşmüştür. Aydınlık revizyonizmi açısından bu, oportünizmin içinde oportünizmdir. Doğu Perinçek, partisi içindeki militanları "Üç Dünya" teorisyenleri ile zıtlaşmaktadır. Bu, dar faydacı, pragmacı siyasetin tutumudur. Hadi gönül gel de, Kültür Devrimi, proletarya partisi içinde iki çizgi mücadelesi vb. hakkında Aydınlık yazarlarının yazıp çizdiklerine inan.

Oysa "sosyalizm mi, kapitalizm mi" sorunu belirleyici önemdedir. İki uzlaşmaz sınıfın, proletarya ile burjuvazinin mücadelesinde ikisinden hiçbirinin safında yer almayı gösterir. Eğer Yugoslavya sosyalist bir ülke ise, Aydınlık revizyonistleri açıkça, proletaryaya karşı burjuvaziyi savunmaktadırlar. Eğer Yugoslavya kapitalist bir ülke ise, o zaman Çin yönetimi açıkça burjuvadır. Ve Çin yönetiminin dünyayı kavrayışı da burjuvazinin bakışıdır. Ne diyorsunuz bay Perinçek? "Sosyalizm mi, kapitalizm mi" sorununa karşı, "sosyalist değildir" diyorsunuz. Peki o zaman Çin yönetimi hangi sınıfı temsil ediyor? Buna açık cevap vermezseniz (veremezsiniz) "proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi" vb. gibi sözlerinize kimse inanır mı? Hem "kardeş partilerin görüşlerini inceleyemeyeceğiz" demek de sizi kurtarmaz. Üstelik ele vermektir. [illegible]

Gerçekten Doğu Perinçek Yugoslavya'nın "sosyalist olmadığına" mı inanıyor? Gerçi bir tek cümle ile bunu belirtti. Ama Aydınlık gazetesi, Yugoslavya'yı kapitalizmin restore edildiği bir ülke gibi ele almıyor. Tam tersine, Yugoslav Komünistler Birliği'ni, gerçek bir kardeş Komünist partisi tanıyarak övgülere boğuluyor. "Azınlıklar sorunu"nun ne güzel çözüldüğünü [illegible] Tito yönetimi yüceltilmektedir. Bay Perinçek [illegible] Türkiye'de en geniş revizyonist kesimler [illegible] Yugoslavya'da akan burjuva [illegible] Daha o yıl önceden, devrimciler Stalin'in öğretilerini [illegible] Yugoslav, İsveç, İsrail vb. "sosyalizm-lerine" karşı savundular. Kendi taraftarlarını da dahil Tito'ya "yoldaş" dediğinden Türkiye'de zor iş olduğunu biliyorsun. Örneğin İran Şah'ına da açıkça "anti-emperyalist, milli, bağımsızlıkçı" diyemiyorsun. Bütün oportünistler gibi, yüzünü iyice gizlemek istiyorsun. Altan alta Yugoslavya'nın sosyalist olduğunu kabul ettirmeye çalışıyorsun. Çin revizyonist yönetiminin bu konudaki görüşlerini içeren yazıları dayatmaya kalkıştın. Ve Yugoslavya'yı "kapitalist" buluyorsan sen ne biçim parti şefisin? Yugoslavya'yı "sosyalist" bulan görüşleri el altından dayatmaya çalışıyorsun. Hayır hayır! Bu sorunu önemsiz gibi gösterip, sana karşı çıkan kadroları altan alta ayartmaktan başka bir hesap değildir bu.

Bir daha belirtelim ki bu sorun hiç de [illegible] değildir. Sosyalizm, proletarya diktatörlüğüdür. Kapitalizm ise burjuvazinin diktatörlüğü. Peki yarın Sovyet revizyonistleri, dış siyaset alanında bugünkünden biraz farklı tavır alırlarsa, onlar da mı sosyalist olacaklar. Ya da Çekoslovak Dubçek kliği gibi bir revizyonist yönetim [illegible] farklı siyaset izlerse bu ülke sosyalist mi olacak? Doğu Perinçek! Bir ülkeye sosyalist ya da kapitalist derken kıstasın nedir? Bugün kapitalist Yugoslavya'ya altan alta sosyalist diyorsun. Sovyetlere sosyalist demek senin için de zor olmaz. [illegible] dar faydacılığın sonu var mı?

GERÇEK VE YALAN

TİTO'NUN 8 EYLÜL TARİHLİ DEMECİ:

"Rus basınında bir süredir uydurma haber ve yazı çıktı. Ancak Sovyetler Birliği'ne ya da başka herhangi bir ülkenin aleyhinde olacak hiç bir şey yapmadığımızı mükemmelen biliyorlar."

AYDINLIK REVİZYONİSTLERİNİN DEĞERLENDİRMESİ: 1 Eylül 1978

"Balkanlarda Sovyet yayılmasına karşı bağımsızlık ve egemenliklerini korumaya büyük bir özen gösteren bu ülkeler (Yugoslavya ve Romanya) [illegible]"

Yugoslavya'ya "sosyalist" diyenler Rusya'ya ne zaman "sosyalist" diyecekler?

Otuz yıldan fazladır Yugoslavya kapitalist bir ülkedir. Tito yönetiminin kendisi yozlaştı. Bir burjuva klik haline geldi. Kapitalist restorasyonu Yugoslavya'da gerçekleştirdi. O günden bu yana aynı yolda ilerledi. Giderek emperyalizme iyice bağımlı hale geldi.

Çin revizyonistleri şimdi Yugoslavya'ya "sosyalist" diyorlar. Kapitalizmin restorasyonunun gerçekleştirildiği ülkeye "sosyalist" diyorlar. Peki, böyleyse sosyalizmin kıstası nedir? Yugoslavya "sosyalist" ise, Rusya niçin sosyalist değil?

Dolayısıyla Çin revizyonistlerinin Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı tutumu belirsiz değildir. Proletarya diktatörlüğü devletinin, burjuva diktatörlüğü devletine karşı koyması mıdır? [illegible] Amerikan emperyalizminin Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkışı da sosyalist bir tavır mıdır? Yugoslavya'da kapitalizm yeniden kurulmadı mı? [illegible] Eğer buna sosyalizm denilirse, Rus tekelci burjuvazisinin diktatörlüğüne de "sosyalizm" denmez mi? Öyleyse cevap verin "Üç Dünya"cı revizyonistler! Sizinle Rusya'ya "sosyalist" diyen Sovyet uşakları arasında uzlaşmaz sınıf ayrılığı mı var; Yoksa revizyonistler arasında çekişme mi?

Çin revizyonist yönetiminin Sovyetlere sosyal-emperyalist demesi, Marksist-Leninist bir partinin tavrı değildir. Kendi etki alanlarını yaratmak için Amerikan emperyalistleriyle ittifak yolunu tutan bir emperyalist devletin, büyük devlet siyasetinin ifadesidir. Bugün Amerikan emperyalizmiyle birleşip, Sovyet yönetimine karşı çıkmaya çalışanların yarın ne yapacağı belli olur mu? Etki alanları için, bu büyük devlet siyasetinin sonu var mı? Yarın öbürgün "yeni değişiklikler" yaftası altında Çin revizyonistleri bu sefer de Moskova çarlarıyla ittifak kurmazlar mı?

Kapitalist restorasyona sosyalizm diyenler, yarın bunu genelleştirmezler mi? Revizyonizm, ilkesizlik demektir. Bugün Yugoslavya, yarın Rusya kapitalist bir ülke olur. Bugün Amerika, yarın Rusya halkların dostu olur. Çin revizyonist yönetiminin sosyal-emperyalizme karşı çıkışı sahtedir.

Belgrad'da "sosyal-emperyalist" sözcüğü hiç kullanılmadı

Tito, sosyal emperyalizme karşı halkların müttefiki değildir

Hua Guo-feng'in Balkanlara gezisi sona erdi. Bu gezide Çin revizyonist yönetimi, Balkanları bir çatışma tahtası haline getirmek istedi. Batılı emperyalistlerle ittifakı çerçevesinde, bir emperyalist devlet olarak kendi etki alanları için Yugoslavya ve Romanya'yı, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı kendine kazanmaya çalıştı. Fakat bu gerçekleşti mi? [illegible]

Dış siyasete ilişkin olarak Yugoslavya ve Romanya'nın Sovyet revizyonistleri ile belirli farklılıkları vardır. Ancak [illegible] Her şeyden önce Romanya, Varşova Paktının bir üyesidir. Tito yönetimi ise, başta Amerika olmak üzere batılı emperyalistlerle çok yönlü bağlantılara sahiptir. Ancak Yugoslavya, Sovyet sosyal-emperyalizmine [illegible] sonuna kadar açılmıştır. [illegible] Hua'ya karşı Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı tek kelime söylemediler. [illegible] Tito revizyonisti, Rusya'ya karşı tek bir söz bile söylemedi. [illegible] "hegemonyacılığa karşı" genel laflardan öteye gitmedi.

Yugoslav revizyonistleri, Çekoslovakya'nın işgalinin 10. yıldönümü dolayısıyla da Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı tek kelime söylemediler. Arnavutluk Emek Partisi, 1968'in tutarlı Marksist-Leninist tavrını sürdürüyor. Tito revizyonistleri ise, [illegible] teslimiyetçi tavırlarını sürdürüyor. İşte Hua Guo-feng, böylesi bir tutuma "sosyal-emperyalizme karşı" yaftasını sahtekarca yapıştırmaktadır.

Çin revizyonistlerinin yardakçısı, Aydınlık revizyonistleri [illegible] Doğu Perinçek, [illegible] bağırıyor: "Arnavutluk, Rusya ile uzlaşırken Yugoslavya, Rusya'ya karşı çıkıyor". Hani nerede Tito'nun sosyal-emperyalizme karşı mücadelesi? Tito ile Hua Guo-feng'in ortak platformu, Brejnev revizyonizmine teslimiyet ve işbirliği platformu değil midir?

Hua'nın Tito'ya yaltaklanması [illegible] Tersine Tito, Çin revizyonistlerini sosyal-emperyalizmden söz etmemeye razı etti. Revizyonistlerin, emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı olamayacağı böylece vurgulandı.

Revizyonizme karşı mücadele edilmeden emperyalizme karşı çıkılır mı? Bir emperyalistle dayanarak diğerine karşı konulabilir mi? Yugoslav kapitalizmi, emperyalizmin bir uzantısıdır. Yugoslav büyük sermayesi, uluslararası mali sermayenin bir parçasıdır. Tekelci niteliktedir. Milyarlarca Amerikan doları, Rus rublesi, Alman markı vb. Yugoslav ekonomisine hükmetmekte ve aralarında egemenlik için çatışmaktadır. Bugün Yugoslav devleti [illegible] Amerikan dolarından güç alıyor. Ancak Sovyet sosyal-emperyalizminin [illegible]

İşte bu iki emperyalist süper devletin mücadelesi Yugoslavya'nın dış siyasetini de etkiliyor. Tito'nun dış siyaseti, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı değildir. [illegible] Tito, Sovyet revizyonistlerine karşı söz eder mi?

Bu gezi, Tito'nun [illegible] Hua Guo-feng'in süper devlet siyaseti [illegible] Bu gezi, bütün revizyonistlerin sosyal-emperyalizme karşı [illegible] gösterdi. [illegible]

"Proleter Devrimci Teori" yazarı, Halkın Kurtuluşu'nun söylediklerini nasıl kavrıyor?

"Proleter Devrimci Teori" yazarı şöyle diyor:

"H.K. ise emperyalizm ve halk, feodalizm ve halk arasındaki çelişmelerden hangisi keskinleşirse o ön plana geçer, 'iki temel çelişmeden biri' baş çelişme olur demektedir. İşte bu anlayış aşamalı devrim anlayışından başka bir şey değildir." ("PDT", S.3, s. 55)

HALKIN KURTULUŞU, gerek bu yazı dizisinin daha önceki yazılarında, gerekse bu konuya ilişkin daha önce yayınlanmış birçok makalesinde bu konu üzerinde durdu. Stalin'in, Enver Hoca'nın, Mao Zedung'un bu konudaki görüşlerini aktardı. Eğer çok açık bir formülasyon aranırsa, Mao Zedung'un şu sözlerine fazla bir şey eklemeye gerek yoktur:

"Emperyalizm yarı-sömürge bir ülkeye karşı bir saldırı savaşı başlattığında...emperyalizm ile söz konusu ülke arasındaki çelişme baş çelişme haline gelir. Buna karşılık o ülkedeki çeşitli sınıflar arasındaki bütün çelişmeler (daha önce baş çelişme olan feodal sistem ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişme de dahil) geçici olarak tali ve tabi bir duruma düşerler." (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt I, s. 388, Aydınlık Yayınları)

"PDT" ve "DHY"nun çelişmeler meselesinde içine düştükleri açmaz; en başta bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişmeye tekabül eden iki temel çelişmenin bulunduğunun inkarından kaynaklanmaktadır. Bu, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkeyi feodal ya da gelişmiş kapitalist bir toplumdan ayıran en önemli özelliklerden biridir ve bunun sebebi bizimki gibi ülkelerde üretici güçlerin önündeki engel durumundaki üretim ilişkilerinin komprador (emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalist) ve feodal olmak üzere iki tür üretim ilişkisine tekabül etmesidir.

"Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi" adlı broşürde bu konu üzerinde uzun olarak dururken şunları söylüyorduk:

"Halkın Yolu'nun baş çelişme konusunda içine düştüğü yanlışlık işte bu noktadan kaynaklanmaktadır. O iki temel çelişmenin birlikteliğini (özdeşliğini) görüyor, farklılığını (özelliğini) ise inkar ediyor. Bu yüzden Türkiye'deki kapitalizmi emperyalizmin uzantısı komprador tekelci bir kapitalizm olarak değil de, milli bir sanayi kapitalizmi gibi gören revizyonist tezlerin kalıntılarının etkisiyle ortaya attığı üç temel çelişme anlayışını terkederken, bu kez de 'yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyla, gelişen üretici güçler' arasındaki çelişmeden bahsediyor (ki adlandırma doğru bir anlayışla ele alınırsa (1) yanlış değildir). Ve çelişmeler meselesini ele alırken yarı-sömürge, yarı-feodal yapının iki farklı sosyo-ekonomik kategorinin (emperyalizm ve feodalizm) içiçe geçmesi sonucu teşekkül ettiğine ve bu durumun yol açtığı sonuçlara gözlerini kapıyor. Bu durumun sonucu olarak da 'aşamalar' yağmurundan kaçarken, 'aşamaları inkar' dolusuna tutuluyor." (Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi, s. 19-20)

Eski Halkın Yolu şefleri ve şimdiki yeni şefler, ortayolculuk görüntüsü altında "iki süper devlet ve işbirlikçileri"ni baş düşman ve milli bağımsızlığı merkezi görev tespit eden anlayışlarına bir kulp takabilmek ve HALKIN KURTULUŞU'nun anlayışını "menşevik, aşamalı devrim anlayışı" olarak damgalayabilmek için, zorunlu olarak, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde UDHD sürecinin iki temel çelişmesi olduğu gerçeğini inkar etmek yoluna gittiler. Bunu yaparken Komintern ve Stalin'in yarı-sömürge, yarı-feodal ülke devrimlerine ilişkin olarak söylediklerini ve bu ülkelerin partilerinin deneylerini özetleyen, aktaran sayısız belgeyi ayaklar altına almak, bunun yerine "yarı-feodal, yarı-sömürge yapıyla üretici güçler" arasındaki çelişme diye ne idüğü belirsiz bir çelişmeyi geçirmek zorunda kaldılar; ama buna da mecburdular. Çünkü iki temel çelişmenin varlığını kabul ettikleri anda ya bu çelişmeler arasında sürekli bir dengenin varlığına ilişkin bir teori geliştirmek ya da belirli bir anda bunlardan birinin esas, diğerinin ise tali olacağını kabul etmek zorunda kalacaklardı.

Marksist-Leninistlerin bu konudaki görüşleri son derece açıktır:

"Ama ne olursa olsun, bir sürecin gelişmesindeki her aşamada önder rolü oynayan sadece tek bir baş çelişmenin bulunduğu kesindir.

"Bu nedenle eğer bir süreçte birkaç çelişme varsa, bunlardan bir tanesi önder ve belirleyici rolü oynayan baş çelişme olacak, diğerleri ise tali ve tabi bir durumda bulunacaktır. Dolayısıyla içinde iki ya da daha fazla çelişme bulunan karmaşık bir süreci incelerken, bütün çabamızı o sürecin baş çelişmesini bulmaya yöneltmemiz gerekir. Bu baş çelişme bir kere kavrandığında, bütün meseleler kolayca çözülebilir. Marks'ın kapitalist toplumu incelerken bize öğrettiği yöntem budur. Aynı şekilde Lenin ve Stalin de emperyalizmi, kapitalizmin genel buhranını ve Sovyet ekonomisini incelerken bize bu yöntemi öğretmişlerdir. Bu yöntemi kavrayamayan binlerce bilim adamı ve eylem adamı vardır. Bunun sonucunda bunlar sisler içinde kaybolur, meselenin özünü kavrayamayaz ve elbette o meselenin çelişmelerini çözmenin yolunu bulamazlar.

"Dediğimiz gibi, bir süreçte bütün çelişmeleri eşit olarak görmemek, baş çelişmeyi tali çelişmelerden ayırt etmek ve baş çelişmeyi kavramak için özel bir dikkat göstermek gerekir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt I, s. 389)

TEMEL ÇELİŞME VE BAŞ ÇELİŞME KAVRAMLARI

Bilindiği gibi, Marksist-Leninist eserlerin Türkçelerinde çelişmeler konusunda kullanılan çeşitli kavramlar, gerek bu eserleri Türkçe'ye çevirenlerin siyasi anlayış ve kavrayışlarındaki farklılıklar ve gerekse diğer çeviri sorunları nedeniyle farklı olmaktadır. Örneğin, "esas çelişme", "temel çelişme", "baş çelişme" vb. kavramların çoğu zaman birbirini ifade edecek şekilde kullanıldığını görüyoruz.

Mao Zedung'un Seçme Eserlerinin İngilizcesinde "principal" kelimesi kullanılmaktadır. Bu kelime, "baş", "esas", "birincil" olarak çevrilebilir. Bunun yanı sıra "temel çelişme" kavramı, uzlaşmaz çelişmeyi ifade etmektedir.

Bu durumda içine düşülen kavram kargaşalığını bir ölçüde olsun önleyebilmek amacıyla HALKIN KURTULUŞU belirli bir devrim sürecindeki üretim ilişkileri ile üretici güçler ve bundan kaynaklanan siyasi-sınıfsal planda bir dizi uzlaşmaz çelişmeyi temel çelişme ve bunlar içinde belli bir anda esas alınması gereken çelişmeyi, kavranacak halkayı teşkil eden çelişmeyi ifade etmek için "baş çelişme" kavramlarını kullanmaktadır. Örneğin UDHD sürecinin temel çelişmeleri emperyalizm (onun uzantısı komprador tekelci kapitalizm) ve feodalizmle üretici güçler (halk) arasındaki çelişmeler ve bu çelişmelerin siyasi-sınıfsal planda yansımaları olan emperyalist ülkeler burjuvazisiyle halk ve iç gericilik (komprador burjuvazi ve feodal toprak ağaları) ile halk arasındaki çelişmelerdir. Aynı şekilde dünya sosyalist devrim sürecinin temel çelişmesi kapitalizmle sosyalizmin üretici güçleri arasındaki çelişmedir, ve bundan kaynaklanan dört başlıca çelişme de temel çelişmeler olma özelliğini taşırlar.

Baş çelişme, siyasi planda devrimin başlıca güçlerini karşı-devrim cephesinin hangi noktasına öncelikle yöneltmek gerektiğini ortaya koyar. Başka bir deyişle, yumağı çözmek için ipin ucunu bulmak ve zinciri kırmak için onun en zayıf halkasını kavramaktır söz konusu olan. Ancak bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde; üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişmenin birden fazla üretim ve sömürü ilişkisiyle ifade edildiği ülkelerde; nitelik olarak farklı olan ve farklı yöntemlerle çözülmesi gereken emperyalizmle halk ve feodalizmle halk arasındaki çelişmelerin de biri esas diğeri ona tabidir. Ve siyasi planda yönelinecek baş hedefleri de bunların hangisinin esas olduğu belirler.

İşte Mao Zedung biraz önce aktardığımız pasajda bu iki çelişmeden birinin esas alınması gereği üzerinde duruyor. Nitekim söz konusu pasajın hemen yukarısında, Mao Zedung, kapitalist toplum için, bu esas alınması gereken çelişmeyi, "Örneğin, kapitalist toplumda birbiriyle çelişen iki güç yani proletarya ve burjuvazi baş çelişmeyi oluşturur." sözleriyle ifade ediyor. Sonuç olarak burada Mao Zedung'un baş çelişme olarak ifade ettiği emperyalist sömürü ve onun aracı olan komprador tekelci ekonomi sistemi ile halk ve feodal sistem ile halk arasındaki çelişmeden hangisinin esas olduğudur. Ve bunu tespit etmek için "sisler içinde kaybol"mamak, "meselenin özünü kavrayamaz" duruma düşmemek için mutlaka gereklidir.

Peki bu mesele siyasi planda nasıl yansır?

Eğer feodal sistem ile halk arasındaki çelişme esas ise, toprak devrimi (demokrasi görevi) esastır ve bu merkezi görevi oluşturur; yok eğer emperyalizm (ve komprador kapitalizm) ile halk arasındaki çelişme esas ise, o zaman da milli devrim, milli bağımsızlık görevi esastır ve merkezi görevi bu tayin eder. Bizimki gibi nüfusun büyük çoğunluğunu köylülüğün oluşturduğu yarı-sömürge, yarı-feodal geri bir tarım ülkesinde emperyalizmin işgali olmadığı sürece geniş halk yığınlarıyla feodalizm (her türden feodal kalıntılar) arasındaki çelişme her zaman daha şiddetli ve esastır. Bu, iktidarı ele geçirmek için verilen mücadelenin esasını toprak devrimi mücadelesinin oluşturması gerektiğini gösterir. Ancak halkın (esas olarak köylülük) feodal toprak ağalarına ve her türden feodal kalıntının temsilcilerine yönelen mücadelesi, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devleti tarafından, bizzat komprador burjuvazi tarafından doğrudan bastırılmaya çalışılır. Burada tıpkı emperyalistler gibi, komprador burjuvazi de, esas olarak köylülüğün toprak mücadelesini bastırmaya çalışan demokrasi düşmanı bir rol oynar; ikisi arasındaki fark, emperyalist ülkeler bunu dolaylı yaparken, komprador burjuvazi doğrudan bu mücadelenin hedefi durumundadır. Bu yüzden feodalizmle halk arasındaki çelişmenin esas olduğu şartlarda siyasi planda kavranılacak halka, baş çelişme, mücadelenin sivri ucunun yöneleceği hedef vb. komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır; (ve onların diktatörlüğü olan devlet; bizde faşist-feodal diktatörlük). Baş düşmanı bu tayin eder.

Aksi bir durumda, yani emperyalizmin ülkeye saldırdığı ve onu işgal ettiği şartlarda, bu kez, emperyalizmle halk arasındaki çelişme esas olur ve bu temel üzerinde ülkeyi işgal eden emperyalist güç baş düşman haline gelir. Bu emperyalizmle işbirliği yapan ve onunla birlikte halka saldıran yerli gericiler de milli hainler olarak baş düşmanla birlikte ele alınırlar, ve bunların tümüne karşı ana görevi milli devrimi gerçekleştirmek olan bir kurtuluş savaşı yürütülür.

Üretim alanındaki emperyalizm ve uzantısı komprador ekonomi ve feodal toprak ağalığı ekonomisi ile üretici güçler arasındaki çelişmelerin sınıfsal plandaki doğrudan yansımaları olan emperyalist ülkelerle halk ve iç gericilik (demokratik devrim aşamasında esas olarak komprador burjuvazi ve toprak ağaları) ile halk arasındaki çelişmeler de temel nitelikte çelişmelerdir ve bunlardan biri baş çelişme olarak devrimin milli yanının mı, yoksa demokratik yanının mı ağır bastığını ve merkezi görevin ne olması gerektiğini belirler.

TEKKEYİ YAŞATMAK İÇİN

İşte Marksizm-Leninizm bize bunları öğretir. "PDT" yazarı gibi cehaletin verdiği cesaretle öne atılıp, tekkeyi ayakta tutmak için ille de birilerini eleştirmek gereğini duyanlar ise, hoş keseden ahkâm keser: "HK ise emperyalizme halk, feodalizme halk arasındaki çelişmelerden hangisi keskinleşirse o ön plana geçer, 'iki temel çelişmeden biri baş çelişme olur' demektedir. İşte bu anlayış aşamalı devrim anlayışından başka bir şey değildir."

Yazarımıza bakarsan "Üç Dünya" teorisyenlerinin de Mahir Çayan'ın teorilerinin kalıntılarından oluşan Troçkist kırması çelişmeler teorisini benimseyen ve yukarıda aktarmaya çalıştığımız tezleri geliştiren tüm Marksist-Leninistler ve komünist partileri menşevik ve Troçkisttir. Örneğin hangi Marksist-Leninist klasikte ve hangi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkenin komünist partisinin belgesine bakarsanız bakın yeni demokratik devrim sürecinin (UDHD) iki temel çelişmesi olduğuna ve bu çelişmeler arasında dönem dönem birinin ya da diğerinin esas olduğuna dair sayısız belge, kanıt bulabilirsiniz. (Bunlardan küçük bir kısmını Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi adlı broşürden aktardık); ama yazarımıza göre bunların basılarına takılacak bir kulp mevcuttur (yazarın kulp takma sevdasıyla en basit gerçekleri bile nasıl tahrif etmeye çalıştığını daha önceki yazılarda sergilemeye çalıştık.), bazılarını görmezden gelmek gerekir, bazılarına ise menşevik-Troçkist vb. damgası vurulabilir. Sonuç: Ya yazarın eski şeflerinden öğrendiği "yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyla üretici güçler" arasındaki "tek çelişme" ve ulusal ve sosyal kurtuluşu yani demokratik ve sosyalist devrimi tek bir aşamada elde edecek "tek aşamalı devrim" anlayışını kabul edersin; ya da çamurlardan çamur beğen. (2) Ya da bunun tersi, "Üç Dünyacı" ve milli bağımsızlığın merkezi görev olmasını gerektiren bugün devrimimizde "iki süper devlet ve işbirlikçileri"nin baş düşman olmasını kabul etmezsen (ki bu tespitin iki süper devlet baş düşman demekten bir farkı olmadığını, bunların işbirlikçilerinin zaten kaderlerini her halükarda bunlarla birleştireceklerini ve yerli gericilerle hakim sınıflar olarak değil de şu ya da bu emperyalistin işbirlikçileri, milli hainler olarak mücadele edildiği sürece, bu mücadelenin milli bir mücadele olacağını gördük) Bu kez de bütün düşmanları birden devirmek suçlaması hazır; neresinden bakarsan bak, ilkesizlik ve eklektizm. Bütün bunlar tek bir amaca hizmet ediyor: Çürümüş bir tekkeyi yaşatmak ve proleter devrimcilerin birliğini engellemek, bölücülük temelinde kariyer tutkusu.

YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDE EMPERYALİZM VE BAŞ DÜŞMAN MESELESİ:

"PDT" yazarı yukarıda kısaca teşhir etmeye çalıştığımız anti-Marksist çelişmeler anlayışını kabul edilebilir hale getirmek için Marksizmi diğer bir dizi meselede daha tahrif etmeye girişiyor.

O, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede emperyalizm ile halk arasındaki çelişmenin hiç bir zaman feodalizmle halk arasındaki çelişmeye tabi olamayacağını kanıtlayabilmek amacıyla şu görüşleri ileri sürüyor:

"Oysa emperyalizme karşı mücadele (milli kurtuluş ve milli bağımsızlık da diyebilirsiniz) yarı-sömürgeler de her zaman en önemli meseledir. Emperyalizme karşı mücadelede her zaman başlıca görevi oluşturur. Cünkü bu ülkelerin bağımsız gelişimini, feodalizmi tasfiye etmesini engelleyen, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı muhafaza etmeye çalışan esas olarak emperyalizmdir." (agy, s.55)

"Emperyalistlerle yerli gericiler arasındaki bu işbirliği, suç ortaklığı geçici ve tali değildir." (aynı yerde)

"PDT" yazarının bu görüşleri desteklemek amacıyla ileri sürdüğü diğer gerekçeleri aktarmaya gerek görmüyoruz. Bu gerekçeleri gerçek kaynağından öğrenmek isteyenler Aydınlık dergisinin 64. sayısında yer alan "Yoldaş Dergisinin Eleştirisi -I" başlıklı makalenin "Baş Düşman (Veya Baş Çelişme) Kitlelerin Kuyruğuna Takılarak Tespit Edilemez" başlıklı bölümünü okuyabilirler.

Daha önce üzerinde durduğumuz gibi "PDT" yazarı Marksistlerin yarı-sömürge ülkelerde hem bir milli meselenin, hem de sosyal meselenin varlığını ve birincisinin her zaman öncelik taşıdığını belirten sözlerini tamamen kavradığı ve milli meseleden kasdedilenin geniş anlamıyla emperyalizm ve feodalizmden kurtuluş, sosyal meseleden kasdedilenin ise sosyal kurtuluş (ücretli kölelikten kurtuluş) olduğunu anlayamadığı için; bundan bizimki gibi ülkelerde demokratik devrimin her döneminde feodalizmle halk arasındaki çelişmenin emperyalizmle halk arasındaki çelişmeye tabi olduğu ve milli bağımsızlık görevinin her zaman merkezi görevi oluşturduğu, toprak devriminin ve demokrasi görevinin ise hiç bir zaman esas olamayacağı sonucunu çıkarıyor. Böylece kendiliğinden, her dönem ülkeyi sömüren ve tahakkümü altında bulunduran en büyük ve en tehlikeli emperyalistlerin baş düşman olacağı her dönemde merkezi görevi bu emperyalistlere (bugün iki süper devlet) ve onların işbirlikçisi milli hainlere karşı mücadelenin oluşturacağı kabul edilmiş oluyor. Ve "PDT" yazarı, "bugün baş düşman iki süper devlet ve işbirlikçileridir. Bunlara karşı mücadele her zaman başlıca görevi oluşturur" diyor.

"DHY" safları içinde yer alan bütün gerçek devrimcilere soruyoruz: Bütün bu söylenenlerin içinde "Üç Dünyacı" Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin malı olmayan ve onlar tarafından kabul edilemeyecek ne var? Bütün bu söylenenler önce eski şefler, bugün de onların yolunu izleyen yenileri tarafından Aydınlık sayfalarından aşırılmış şeyler değil mi? Eski şefler Aydınlık'a iltica ettiklerinde bu görüşleri kimden çaldıklarını ve hangi amaçlarla kullandıklarını kendi ağızlarıyla açık açık ilan etmediler mi? Onların itirafları yeni şeflerin niyetleri konusunda sizi uyarmıyor mu? Onları "Üç Dünyacı" Aydınlık revizyonizminin müritleri haline getiren siyasi görüşler bunlar değil miydi? Aradaki bütün fark Aydınlık revizyonistlerinin "cesur", eski Halkın Yolu şeflerinin ise sinsi ve korkak oportünistler olması; birinin açıkça söylediğini diğerinin üstünü devrimci laflarla örterek savunması değil miydi?

İleri sürülen tezler ise daha önce tarafımızdan eleştirildiği için burada ayrıca üzerinde durmayı gereksiz görüyoruz. Şu kadarını söyleyelim ki, emperyalizmin bir ülkede esas sömürücü güç ve yerli gericiliğin destekçisi olması her zaman ona karşı mücadelenin merkezi görev olduğunu göstermeyeceği gibi, emperyalizmle yerli gericiler arasındaki ittifak sosyalist ülkelerde dahi tali, geçici ve şarta bağlı değildir. Eğer "PDT" yazarının ve "Üç Dünyacı" Aydınlık revizyonistlerinin iddiaları doğru olsaydı dünya çapında baş düşmanı teşkil eden emperyalist güçler dışındaki yarı-sömürge, halk demokrasisi, sosyalist ve emperyalist ülkelerde merkezi görevin devamlı milli bağımsızlık olması gerekirdi. Zaten "Üç Dünya Teorisi" de bunun böyle olması gerektiğinin teorisinden başka bir şey değildir. Aydınlık, sözü geçen yazısında "bugün ikinci dünya ülkelerindeki Marksist-Leninist partilerin birçoğunun baş düşman olarak iki süper devleti veya bunlardan birini almalarının dayandığı bakış açısı da" bu dur diyordu. Yine Aydınlık 64. sayısındaki "Yoldaş Dergisinin Eleştirisi"nde "Mao'nun bütün yazılarını incelediğimiz zaman yarı-sömürge ülkelerde emperyalizmin her şart altında baş düşman olduğunun, yerli gericiliğin ise bazı durumlarda emperyalizmle beraber baş düşman içinde yer aldığını görüyoruz" demektedir ki bu aynı zamanda Halkın Yolu'nun eski ve yeni şeflerinin de savunduğu görüştür. Gerçeğin böyle olmadığını Stalin, Dimitrov, AEP, Mao Zedung ve birçok Marksist-Leninist partilerin belgelerinden daha önce yapmış olduğumuz alıntılarla göstermeye çalıştık. (3) Buna karşılık gerçekten de merkezi görevi iç gericiliğe karşı mücadelenin oluşturduğu bazı ülkelerin Marksist-Leninist partileri baş düşman kavramı içinde mücadele edilen iç gericiliğin arkasında esas destekçi ve bu gericiliğin patronu durumunda olan emperyalist gücü de saydıklarını görüyoruz; Bu durum, bizim söylediklerimizle çelişir ya da Halkın Yolu'nun tespitini (aynı zamanda Aydınlık'ı) doğrular mı? Hayır.

"Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi" broşüründe şunları yazmıştık:

"Şimdi yeniden, yarı-sömürge bir ülkede, emperyalizmin her zaman baş çelişmenin bir kutbunda yer alıp almayacağı ve daima baş düşman olup olmayacağı meselesine dönerek, Aydınlık ve Halkın Yolu'nun 'kanıt'larını tek tek ele alalım.

"Önce şunu belirtelim ki tek başına 'baş düşman' kavramı pekçok anlamda kullanılabilir ve kullanılmıştır. Örneğin devrimin nihai amaçları göz önüne alındığında bütün bir demokratik devrim dönemi için baş düşmanlar, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmdir. Çünkü yeni demokratik devrimin kendisi de sosyalist devrime göre bir ön aşamadır. Ya da devrimin dış düşmanları ele alındığında, bu düşmanlar arasında biri ya da birkaçı 'baş düşman'dır. Aynı şey iç düşmanlar için de geçerlidir. Ancak bizim burada durduğumuz baş düşman, baş çelişmenin düşman safında yer alan düşman güçler anlamındadır. Ve zaten gerek Halkın Yolu, gerekse Aydınlık baş düşmandan anladıklarının bu olduğunu birçok defa ifade etmişlerdir." (agb, s.36)

Yine Halkın Kurtuluşu'nun 98. sayısında Halkın Birliği'nin çelişmeler ve baş düşman anlayışını eleştirirken şunları yazıyorduk:

"Biz, birçok kere 'baş düşman' tanımının kendi başına çok az anlam ifade edebileceğini yazdık. (4) Örneğin proletaryanın demokratik devrimdeki nihai hedefleri açısından ele alındığında demokratik devrimde baş düşmanların emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu söyleyebiliriz; ya da sorunu dünya sosyalist devrim süreci açısından ele aldığımızda dünya karşı-devrim cephesinde iki süper devletin bütün dünya halklarıyla birlikte Türkiye halkının da baş düşmanı olduğunu, hatta soruna iki süper devletle ülkemiz arasındaki ilişki açısından yaklaşırsak, ülkemizde baş düşmanın hegemonyayı elinde bulunduran Amerikan emperyalizmi olduğu da söylenebilir.

"Ama burada ülkemizdeki demokratik devrim sürecinin belli bir aşamasındaki baş çelişkinin düşman tarafını belli eden düşmandan bahsediyoruz... Halkın Birliği bu yaklaşıma karşı çıkıyorsa, baş düşmanın baş çelişki tarafından belirlendiği yolundaki sözlerini bir kenara bırakıp, kendi anlayışını açıkça ortaya koymalıydı. Baş çelişki meselesi doğru bir şekilde ele alınır, yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimi ile halk arasında değil, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist-feodal diktatörlüğü ile halk arasında olarak tespit edilirse ve baş düşman dışında kalan düşmanlarla ittifak anlayışı terkedilirse, bizim kelimeler üzerinde cambazlık yapmaya ve suni ayrılıklar yaratmaya niyetimiz yok. O zaman bu mesele Halkın Birliği ile aramızda önemli bir ayrılık noktası olmaktan çıkar; terminoloji meselesine indirgenir." (HK, S.98, s:5)

Bizim bu konudaki yaklaşımımız öteden beri açıktır. Ve bu yaklaşımın sonucu olarak baş çelişkiyi iç gericilikle halk arasında ve merkezi görev olarak, kavranacak halka olarak demokrasi görevini tespit eden; bunun yanı sıra o ülkede iç gericiliğin arkasındaki esas emperyalist gücü, ülkede hakimiyeti (hegemonyayı) elinde bulunduran dış düşmanı da ülkenin dış düşmanları arasındaki baş düşman olarak belirten bir formülasyona hiç bir zaman itirazımız olmadı. Bu tür formülasyonları kullanan Marksist-Leninist partilerle de hiç bir ayrılığımız yoktur.

Ama bugün içinde bulunduğumuz dönemde baş çelişkiyi şu ya da bu emperyalizmle halk arasındaki çelişki ve merkezi görevi milli bağımsızlık olarak tespit eden, yerli gericiliği ancak bu emperyalizmin işbirlikçisi olduğu ölçüde ve milli hainler olarak baş düşman sayan ya da faşist diktatörlüğü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sınıf egemenliğinin bir sistemi olarak değil de şu ya da bu kesiminin, diğer kesimleri de ezen bir diktatörlüğü olarak gören ve objektif olarak hakim sınıfların bir kesimi ile sınıf işbirliğini tezgahlayan hiç bir baş düşman, baş çelişki tespitiyle ortak yanımız yoktur, ve kelimelerin ardına sığınarak sınıf işbirliğini tezgahlayan tüm oportünist akımlarla sonuna kadar mücadele edeceğiz.

"DHY"na şunu açıkça söylüyoruz: Bugün feodalizmle halk arasındaki çelişmeyi esas alın, merkezi görevi iç gericiliğe (komprador burjuvazi ve toprak ağaları) karşı demokrasi (toprak devrimi) mücadelesi olarak tespit edin faşist diktatörlük konusundaki sınıf işbirlikçisi görüşlerinizin özeleştirisini yapın, ülkemizde hegemonyayı elinde bulunduran güç olan Amerikan emperyalizmini gözlerden saklamaktan vazgeçin, o zaman bu konularda sizinle aramızda bir ayrılık kalmaz. Zaten o taktirde siz de "bugün Türkiye halkının baş düşmanı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist-feodal diktatörlüğü ve onun patronu Amerikan emperyalizmidir" şeklinde bir formülasyonla karşılaştığınızda burada ne milli bağımsızlığı esas alan bir çizgi ne "iki merkezi görev", ne de Sovyet sosyal-emperyalizmine teslimiyet bulursunuz.

Bütün oportünistler, bizim bu söylediklerimizde "muğlaklık" buluyorlar. Gerçekte böyle bir şey var mıdır?

Biz dünya sosyalist devrim süreci ile onun bir parçası olan ülkemizdeki ulusal demokratik halk devrimi süreci arasında bir ayrım yapıyoruz. Dünya sosyalist devrimi açısından iki süper devletin baş düşman olduğunu ama bunun tek tek ülkelerin devrim sürecinde mekanik olarak iki süper devletin baş düşman olarak tespitini gerektirmediğini, her ülke için durumun somut bir tahlilinin yapılması gerektiğini söylüyoruz. Ülkemiz açısından soruna yaklaşıldığında halkımızın karşısında başta iki süper devlet olmak üzere ülkemizi sömüren, ezen ve onun iç işlerine şu ya da bu şekilde müdehale eden emperyalist güçlerle, bunların ülkemizdeki temel dayanaklarını oluşturan komprador burjuvazi ve toprak ağalarından oluşan bir karşı-devrim cephesi durmaktadır. Biz içinde bulunduğumuz şartlarda halkımızın mücadelesinin sivri ucunu bu düşman cephesi içinde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist-feodal diktatörlüğüne, iç hakim sınıflara yöneltmesi gerektiğini tespit ediyor; bu halkayı kavrayarak demokrasi merkezi görevine sarılıyoruz. Bu mücadele aynı zamanda, ülkemizdeki faşist diktatörlüğün genel olarak destekçileri olan bütün emperyalistler ve özel olarak baş destekçileri olan iki süper devlet; Amerikan emperyalistlerini ve sosyal-emperyalistleri hedef alan bir mücadeledir. Bugün ülkemiz ABD hegemonyası altında olduğundan ve faşist diktatörlüğü Amerikan emperyalizmi daha çok desteklediğinden (çünkü bu diktatörlüğün kumanda mevzileri bugün Amerikancı faşistlerin elindedir) halkın gelişen devrimci mücadelesi zorunlu olarak bu emperyalizme daha çok zarar verecektir.

Ve bütün mücadelemizde emperyalistler ve gericiler arasındaki en ufak çatlaklardan yararlanırken, bu güçlerden birine karşı mücadele ederken diğerine dayanmamak ve mücadelemizle bütün bu güçleri devirmek, ülkemizi bunların baskı ve zulmünden tümüyle kurtarmak ilkesini uyguluyoruz.

Bütün bunlarda gerçek bir devrimci, bir Marksist-Leninist için muğlak olan hiç bir şey yoktur. Ama elbette bu söylediklerimiz revizyonizm ve "Üç Dünya Teorisi" ile kafası bulanmış olanlar için değildir.

Gerçekte menşevik aşamalı devrim teorisini, aşamaları inkar teorisi ile birlikte ve eklektik olarak savunanlar "PDT" yazarı ve onun eski şefleridir. Bu konu üzerinde gelecek sayımızda duracağız.

(DEVAM EDECEK)

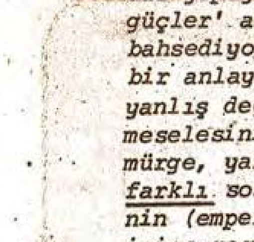
DİPNOTLAR:

(1) Yani bu çelişmenin emperyalizmle halk ve feodalizmle halk arasındaki iki çelişmeden oluştuğu kavranırsa.

(2) Bilindiği gibi Halkın Yolu'nun eski şefleri uzun süre TİP revizyonizminin azgın savunuculuğunu yapmışlardı. TİP, ülkemizde Troçkist "Tek Aşamalı Devrim" ve "doğrudan Sosyalist Devrim" tezlerinin en açık savunucusudur ve bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi bir hamlede sağlayacak bir sözde "devrim" hayalleri yaymaya çalışmaktadır. Çelişmeler konusundaki tezleriyle yeni şefler eski şefler kanalıyla doğrudan TİP Troçkizm-revizyonizmine bağlanmışlardır.

(3) Bu konuda özellikle bkz. "Halkın Yolu'nun Baş Çelişme Anlayışının Eleştirisi" broşürü

(4) Bu konuyla ilgili olarak UDHD yazısına da bakılabilir.

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

'Halkın Birliği' saflarını terkeden Ankara-Gölbaşı'ndan 8 devrimci

Biz uzun süreden beri Halkın Birliği saflarında yer aldık ve mücadele yürüttük. Bu sırada yaptığımız incelemelerle Halkın Birliği'nin revizyonist, oportünist siyasetini az da olsa kavradık. Bu gibi siyasi akımların Marksizm-Leninizme hiç bir fayda sağlayamayacağına, tam tersine "Üç Dünyacı" oportünistlerin işine yarayacağına karar verdik ve tarih de bunu göstermektedir. Bu arada Halkın Birliği'ne sürekli eleştiri yönelten Halkın Kurtuluşu gazetesi ve diğer yayın organlarına karşı hiç bir eleştiriye cevap vermedi.

Halkın Birliği'nin şefleri Türkiye çapında kurulan ve bütün anti-faşist halk gençliğinin birleşmesini sağlayan YDGD'leri ve YDGF'yi bir tekke olarak kabul etmiş ve tabandaki iyi niyetli unsurlara bunu kabul ettirmeye çalışmıştır. Bunun için YDGD'lere üye olanların üyeliklerini geri aldırmışlardır.

Halkın Birliği'nin YDGD'leri bir tekke olarak görmeleri kendi tekkeci çıkarlarını devrim çıkarlarından daha ön planda tuttuklarından ileri gelmektedir.

Biz iki arkadaş Halkın Birliği saflarındayken Gölbaşı'nda bulunan ve yönetimini Halkın Birliği'nin oluşturduğu Halk ve Dayanışma Derneği'nin Yönetim Kurulundaydık. Biz Halkın Kurtuluşu saflarına geçtiğimiz için Yönetim Kurulu toplantılarını bizden habersizce yapıyordu. Bu da gösteriyor ki, tekke YDGF değil, Halkın Birliği'nin elinde bulunan böyle derneklerdir. Gölbaşı'ndaki bu dernek, Gölbaşı anti-faşist halk gençliğinin örgütlendiği değil, Halkın Birliği'nin barındığı bir tekkedir.

Onların, faşist diktatörlük, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının en gerici, en bağnaz, en emperyalist kesiminin açık terörcü diktatörlüğüdür demeleri, bir kesiminin faşist diktatörlükten yana olmadıklarını, liberal bir tutum izlediklerini söylemeleri onları "Üç Dünya Teorisi"ne (oportünizme) götüren yolu açmaktadır.

Bu nedenle revizyonizme, yeni revizyonizme karşı mücadelenin, proleter devrimcilerin birliğinin ve yüce devrim davasının ülkemizdeki önderi olan Halkın Kurtuluşu saflarına katılmaya karar verdik.

Biz tüm devrimcileri Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu'nun proleter devrimci çizgisinde birleşmeye çağırıyoruz.

Ankara Gölbaşı'ndan
8 devrimci

Halkın Yolu'ndan Muammer Ayna:

Ben Halkın Yolu saflarında yer almaktaydım. Fakat Halkın Yolu'nun "Üç Dünyacı" ve oportünist tavırlarını, revizyonist siyasi çizgilerini kavradım. Şimdi Halkın Kurtuluşu saflarında yer almaktayım.

KAHROLSUN ÜÇ DÜNYACI DÖNEKLER!
KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRLÜ OPORTÜNİZM!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

MUAMMER AYNA

SOSYAL-FAŞİST SENDİKA AĞALARI PATRONLA ANLAŞTI

Adana Sıtma Savaş'ta 350 işçi işten atıldı

Adana Sıtma Savaş işçileri, sendika ağalarını protesto etti.

Adana Sıtma Savaş'ta mücadele eden işçilere karşı, sosyal-faşist sendika ağaları, faşist diktatörlüğün Adana Valisi, Emniyet Amiri ve polisi, ÜGD'lisi işçi düşmanlığında birleşmişlerdir. Patron işçileri işten atmış, açlığa mahkum etmiştir. Sosyal-faşist Tüm Has-İş yönetimi, patronla olan işbirliğini doruğuna çıkarmıştır. ÜGD'liler ve Emniyet Amirinin yardımı ile birlikte işçilere saldırılar düzenlemişlerdir. Fakat bütün bu karşı-devrimci barikat Adana Sıtma Savaş işçilerini teslim alamamıştır.

SOSYAL-FAŞİSTLER İŞÇİLERE SALDIRDI

15 Eylül'de 30 kadar işçi mutemetten yakacak paralarını almak için işyerine gelmişlerdi. Mutemedi işyerinde bulamayınca tekrar geri dönmüşlerdir. Dönen işçilerden 15 kadarı yolda mutemetle karşılaşmışlardır. Onunla birlikte işyerine dönmüşler, işçilerin döndüğünü gören 50-60 sosyal-faşist işyerinin bahçesine toplanmışlardır. Muhasebe odasında derneğe yardım için para toplayan Rızgari yanlısı bir işçiye sosyal-faşistler karşı çıkmıştır. Bunlardan Tüm Has-İş'in temsilcisi sosyal-faşist Aziz Şahiner "burada bizden başka kimse para toplayamaz" diyerek işçiye saldırmıştır. İçerdeki diğer işçiler arkadaşlarını korumuşlar, Aziz Şahiner'e karşı koymuşlardır. İşçiler dışarı çıktıklarında Adana ve Yenice'den toplanan ÜGD'li sosyal-faşistler, sopa, zincir ve taşlarla işçilere saldırmışlardır. Bu saldırıya Tüm Has-İş 5. Bölge Başkanı Mustafa Çapanoğlu, TÜS-DER Başkanı sosyal-faşist Atilla Kaya öncülük etmiştir. Her ikisi de, hedef göstererek "vurun maocuları, maoculara yaşatmayacağız" diye bağırarak talimat vermişlerdir. İşçiler sayılarının azlığına bakmadan, sosyal-faşist saldırı karşısında cesaretle direndiler. Sosyal-faşistlerin bazıları içerdeki dolapların ardına saklanmışlardı. Saldırgan sosyal-faşistlerin işbirlikçisi işveren vekili Ali Kabaş polise telefon ederek "Maocular işyerine saldırdı camları kırdılar" diyerek yalan söylemiştir. Hemen ardından sosyal-faşist ÜGD'liler ellerindeki sopa ve taşlarla işyerinin camlarını kırmaya başlamışlardır. Ali Kabaş, çekmecesindeki iki adet tabancasını çıkararak birini odacısına vermiş ve ona "Maoculara ateş etmezsen seni işten atarım. Sen Maocuları vur. Hapisten korkma. Çocuklarına ben bakarım" diyerek odacıyı işçilere karşı kullanmaya çalışmıştır.

ALİ KABAŞ KİMDİR?

Ali Kabaş 2.MC döneminden beri Adana Sıtma Savaşta çalışmaktadır. MC döneminde MHP'li Müdürle sıkı işbirliği içinde olan Ali Kabaş MHP'li ve ÜGD'li militanları işe almış, işçiler üzerindeki baskıların faal yönlendiriciliğini perde arkasından yönetmiştir. CHP hükümet olduğunda koyu bir CHP'li görünmüştür. İşçilere "ben de bir emekçi çocuğuyum. Bana karşı çıkmayın" demeyi her seferinde söylemeyi ihmal etmemiştir. CHP hükümeti Ali Kabaş'tan memnun olduğundan, onu MC'den daha çok koruyarak terfi ettirmiş ve üst bir göreve getirmişlerdir. Şimdi Ali Kabaş sosyal-faşistlerin en sadık adamları arasına girmiştir. O, işçi düşmanlığında Tüm Has-İş'in sosyal-faşist yöneticilerinin en yakın müttefiki ve hatta silahlı adamları arasına girmiştir.

POLİS SOSYAL-FAŞİST İŞBİRLİĞİ

Daha sonra olay yerine gelen polis, bir tek sosyal-faşiste dokunmamıştır. Camlar işçileri suçlu göstermek için sosyal-faşistlerce kırılmıştır. Buna karşın polis, işçilere saldırmıştır. Tabanca kabzasıyla vurarak bir işçiyi başından yaralamıştır. Üç işçiyi de karakola götürerek ifadelerini almıştır.

16 Eylül'de sosyal-faşistler saldırılarına devam ettiler. ÜGD'li faşistler tarafından öldürülen bir devrimcinin cenaze töreni, yapıldı. Sıtma Savaş işçilerinin çoğunluğunun cenaze töreninde olduğu sırada, sosyal-faşistler durumu fırsat bilmişlerdir. İşyerine gelmişler işyerindeki kız işçilere alçakça sözler sarfederek "dünkü saldırıyı siz planladınız. Maocularla birlik olduğunuz sürece sizleri burda yaşatmayacağız" demişlerdir. ÜGD'liler işçi kızlara tehditler yağdırırken, aynı işe Ali Kabaş da devam etmiştir. O, muhasebe bölümünde çalışan devrimci kızları sorguya çekerek, ifadelerini almış, "sizin hepinizin işine son vereceğiz" diyerek, sosyal-faşistlerle birlikte işçi kıyımı yaptığını kanıtlamıştır.

Ertesi gün sosyal-faşist sendika ağaları polis çağırmışlardır. İşyerine gelen polis herhangi bir şey olmadığı için tekrar gitmiştir.

İşleri biten işçiler işyerinden ayrıldıktan sonra, işyerinde az miktarda işçi kalmıştır. Patron ve sendika ağası sosyal-faşist Aziz Şahiner, tekrar telefon ederek 30'u aşkın polisi işyerine getirtmişlerdir. Hemen ardından süresiz ve ücretsiz izne ayırdıkları işçilerin listesini asmışlardır. Amaçları işçilere izin vermek değil, onları tamamen işten atmaktır. Bu işi sendika ağasıyla birlikte patron temsilcisi hazırlamıştır. Sosyal-faşistler kendileri gibi sosyal-emperyalizme uşaklık ruhu ile dolu olmayan herkesi işten atmak için patronla her türlü birliğe çoktan razıydı. İşten atmak istedikleri listede 10 yıllık işçiler dahi bulunmaktaydı. Diğer yandan sosyal-faşist Tüm Has-İş'in sendika ağalarına ve patrona karşı işçilerin mücadelesinde ön saflarda yer alan 20 devrimci işçiyi disiplin kuruluna vererek çalışma haklarını feshetmişlerdir. Sendika ağasıyla patron işbirliği sonunda işçileri atarak ÜGD'lileri işe almayı planlamışlardır.

İŞÇİLER SAĞLIK MÜDÜRLÜĞÜ ÖNÜNDE TOPLANDI

19 Eylül'de işçiler hep birlikte sendika ağasının ve patronun işbirliği yaparak işçi kıyımı yaptıklarını teşhir ettiler. Oraya gelen bir avuç sosyal-faşist, işçilerden tecrit edildi. Fakat onlar, yeni saldırılarını hazırlamaktadırlar. Yine oraya gelen polis yaptığı aramalarda sosyal-faşistlerin üzerinde sopa, zincir ve diğer şeyler bulduğu halde, hiç bir şey yapmadı. Onları korudu. [illegible] diyerek, onları tehdit etti. İşçiler "Biz haklarımızı almak için toplandık, hiç bir arkadaşımızın işten atılmasına sessiz kalmayız, dağılmayız" deyince Sağlık Müdürü pencereden yaptığı konuşmada direnişe geçen işçilerle konuşma isteğini belirtmiştir. İşçiler kendisiyle pencereden konuşmayacaklarını, aralarına gelmesini istemişlerdir.

Daha sonra, Sağlık Müdürü, Adana Emniyet Amiri Yılmaz Çapın'la ve beraberindeki polislerle gelmişlerdir. İşçiler Sağlık Müdürüne isteklerini belirttiklerinde o, "paralarınızı ay başında vereceğim şimdi dağılın" diyerek, işçileri polis gücüyle korkutmak istemiştir. Emniyet Amiri Yılmaz Çapın reformist CHP hükümetinin temsilcisi olarak işçilere "fazla konuşmayın, 5 dakika içinde dağılmazsanız sizi dağıtmasını bilirim" diyerek orada hazır bulunan 40-50 polise "dağıtın bunları" diyerek polise saldırı emri vermiştir.

VALİLİĞE YÜRÜYÜŞ

Polisin bu saldırısına teslim olmayan Sıtma Savaş işçileri, kararlı bir şekilde Valiliğe doğru yürüyüşe geçmişlerdir. Faşist diktatörlüğe olan uşaklık ruhunu daha da perçinlemek için Emniyet Amiri polisiyle birlikte yürüyüş boyunca işçileri izlemiş, hatta, arabasını işçilerin üstüne sürerek onları katletmek istemiştir.

Valilikte toplanan işçiler, aralarında seçtikleri 5 kişilik komiteyi Vali ile görüşmek üzere göndermişlerdir. Komite Vali Tahir Gençağa'ya şunları söyledi: "350 arkadaşımız işten atıldı. 20 arkadaşımızın çalışma hakları feshedildi." Bunun üzerine Vali hiddetle ayağa kalktı: "Siz Maocular her gün olay çıkarırsınız. Sendikacıları döversiniz. İşyerini tahrip edersiniz. İşyerinde dergi satarsınız. bizim size verecek işimiz yok" dedi. İşçiler, "3000 liralık giyim parası, 60 günlük tutarındaki ikramiyemiz ödenmedi. Bize bunlar toplusözleşmede tanınmıştı. 350 arkadaşımız da işten atıldı" deyince Vali "sizi dinlemiyorum, defolun gidin" diyerek işçileri kovdu.

SITMA SAVAŞ İŞÇİLERİ BOYUN EĞMEYECEKTİR

Sosyal-faşist sendika ağası, Tüm Has-İş Başkanı Aziz Şahiner, Mustafa Çapanoğlu, Sağlık Müdürü, patron temsilcileri, Vali, Emniyet Amiri, polisler ve ÜGD'li sosyal-faşistler birleşerek Sıtma Savaş işçilerine karşı düşmanlıklarını yürütmüşlerdir. Sıtma Savaş işçileri sinsiliğe boyun eğmeyecektir. Onlar kime karşı nasıl mücadele ettiklerini şimdi daha çok kavramışlardır. Silahlı, sopalı, zincirli terörle barikatlar kuran faşist diktatörlüğün temsilcileri ve onların sadık işbirlikçisi sendika ağaları işçi sınıfının çelikten gücü, demir yumruğu ve proleter bilinci karşısında yerle bir olacaktır.

Bursa ve Gaziantep fırın işçileri direnerek haklarını aldılar

FIRIN İŞÇİLERİNİN ACİL TALEPLERİ

- Bütün fırın işçilerine sigorta ve sendika hakkı
- 8 saatlik işgünü
- Asgari ücretin altında ücrete son
- Asgari ücret yükseltilmelidir
- Ücretli pazar ve bayram tatili
- Ücretli yıllık izin
- Zorla mesaiye hayır
- Çalışma ve barındırma koşullarının iyileştirilmesi

Bursa

Bursa'da fırın işçileri ağır koşullarda çalışmaktadırlar. Kendilerine verilen ücret karınlarını doyurmaya dahi yetmezken 14-15 saat çalıştırılırlar. Hiç bir sosyal güvenceleri yoktur. Çoğu sigortasızdır. Patronlar işçiler üzerindeki diğer baskıların yanı sıra onlara aşağılayıcı sözler sarfederek ve dövmektedirler. İşçiler sağlığa uygun olmayan koşullarda çalışmaktadırlar. Bu yüzden çocuk yaştaki işçilerin çoğu hastalanmakta, çalışma gücünü yitirmekte ve çalışamaz duruma gelmektedir. Patron böyle işçileri hemen işten çıkarmaktadır. İşyerindeki yüksek dereceden sıcaklık dayanılmaz bir durum almaktadır. Buna karşın patron hiç bir havalandırma tertibatı yapmayı aklından geçirmemektedir. İşçilerin dinlenme ve soyunma yerleri yoktur. Ciğerleri saatlerce unla dolar. Herhangi bir yangın ve yanma olayına karşı bir ecza dolabı dahi bulunmamaktadır. İşçiler dinlenmek için ancak un çuvalları üzerine uzanabilirler. Yorgun düşen, olağanüstü sıcaktan bunalan işçiler bu durumun böyle sürmemesi için, birbirlerine omuz vererek davalarına daha çok sarılmışlardır. Çünkü herhangi bir işçi tek başına bu ağır çalışma koşullarına ve patrona karşı çıktığında patron onu işten atmaktadır.

İşkolunda Gıda-İş Sendikası yetkilidir. Bugüne değin patronlarla sendika arasında yapılan görüşmelerde anlaşmaya varılmamıştır. Bunun üzerine sendika önce 34, daha sonra 19 fırında grev kararı almıştır. Karar uygulamaya konmadan patronların işçiler üzerindeki baskı ve zulmü yoğunlaşmıştır. Bunlardan bazıları Özen, Besler, Geçit, Karadeniz ve Ceylan fırın işçileridir. İşçilerin mücadelelerindeki kararlılığı gören Geçit Fırını patronu işçi kıyımına başlamıştır. Eşi doğum yaptığı için bir gün işe gelemeyen bir işçiyi işten atmıştır. Hemen ardından başka bir işçiyi işten atmak istemiş ancak diğer işçiler bu kez şiddetle karşı koymuşlardır. Patron bu kez birçok işçiyi işten kovmuştur.

Geçit Fırını işçileri ve diğer dört fırında çalışan işçiler işten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması için 10 Eylül günü hep birlikte direnişe geçmişlerdir. Direniş boyunca patronlara karşı işçiler jandarma baskısına karşı da taleplerini cesaretle savunmuşlardır. Yöredeki devrimciler ve kiremit fabrikasının grevci işçileri fırın işçilerinin direnişini hararetle desteklemişlerdir. Direniş önderleri direniş süresince yaptıkları propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinde patronların her türlü grev kırıcı girişimlerini teşhir etmişlerdir. Sendika yöneticilerinin de desteğini alan grev, işçilerin birlik ve dayanışmalarının, mücadeledeki kararlılığın somut bir ifadesi olmuştur. İşçilerin direnişi sonunda patron işten attığı işçileri tekrar işe almak zorunda kalmıştır.

Bursa fırın işçilerinin direnişi, onları daha ileri talepler uğruna mücadeleye itmekte ve patronlar karşısında işçilerin gücünü kanıtlamaktadır.

Gaziantep

Tek-Gıda-İş Sendikası üyesi olan işçiler, sendika Başkanının uzlaşıcı tavrına karşı çıkarak birleştiler. Zam talebiyle direnişe geçerek haklarını aldılar.

İşçilerin zam isteğini patron kabul etmedi. Belediye ekmeğe zam yapmadan işçilerin greve gitmeleri halinde, lokavt ilan edeceğini söyledi.

İşçiler aralarında karar alarak, 21 Ağustos'ta greve başladılar. İşçilerin kararlılığını gören Tek-Gıda-İş, Adana Merkez Şubesinin yetkili saydığı Celal adındaki kişiyi durumun görüşülmesi için Antep'e gönderdi. Bu kişi işçilerden habersiz olarak patronla toplusözleşme imzaladı. İmzaladığı metni Antep Tek-Gıda-İş'e bırakarak gitti. İşçiler bu toplu sözleşmeyi tanımadı. Sendika Başkanı Cemal, "olan oldu, grevimiz kanunsuz olur" diyerek işçilerin işbaşı yapmasını söyledi. Ancak işçiler direnişe devam ettiler. Kentin bütün fırınlarını gezerek direnişi duyurdular. İşçiler fırınları kapatarak direnişe geçtiler.

Bunun üzerine Vali, Belediye Başkanı, patronlar ve Sendika Başkanı görüştüler. Toplusözleşmede, ne zaman uygulanacağı belirtilmemişti. Yetkililer, aralarında yaptıkları görüşmede işçilerin grevlerinin durması yolunda karar aldılar. İşçiler istekleri yerine gelmeden işbaşı yapmamaya kararlıydı. Antep Tek-Gıda-İş Başkanınıyla Belediye Başkanının yaptığı görüşmeden sonra işçilerin zam talebi kabul edildi. Ancak patronlar da ekmek fiyatına zam yaptılar. İşçiler 24 Ağustos'ta işbaşı yaptılar.

Direniş boyunca Antep Tek-Gıda-İş yönetimi direnişe önderlik etmedi. Bu onun "devrimci" maskesini daha açık bir şekilde düşürdü. O, işçileri pasifleştirmek istedi. Bunu yapamayınca eylemin ardından gitmek zorunda kaldı.

Gaziantep fırın işçileri direnerek, birleşerek haklarını aldılar. Onların mücadelesi tüm engelleri aşarak gelişecektir.

İzmir Yeşildere deri işçileri patronu dize getirdi

Yeşildere deri atölyesinde çalışan işçiler, kötü çalışma şartlarına karşı birlik oldular, örgütlendiler ve direndiler.

Sağlığı bozan pis kokuların yayıldığı işyerinde çalışan deri işçileri 12-14 saat karşılığında oldukça düşük ücret almaktadırlar. İrili-ufaklı birçok atölyeden oluşan işyerinde 16 yıldır başarılı bir direniş görülmemiştir. İşçiler parça başı ücret almaktadırlar. Sosyal haklardan yoksundurlar. Patrondan bu hakların verilmesini istediklerinde patron onlara "işyerini kapatırım, sizi de işten atarım" diyerek tehdit etmektedir.

İşçiler, sosyal haklardan yararlanmak ve diğer haklarını alabilmek için Deri-İş sendikasına üye olarak, patronla sendikayı toplusözleşmeye çağırmışlar, patron kabul etmemiştir. Bunun üzerine işçiler, işi yavaşlatmaya üretimi düşürmeye başlamışlardır. Patron gerekçe göstermeden 9 işçiyi işten atmıştır. Bütün bu baskı ve kıyımların artmasına karşı işçiler aralarında oylama yaparak greve başlamışlardır. İşçilerin gelişen mücadelesi karşısında patron başka bir işyerinde üretime devam etmeye başlamıştır.

Grev mücadelesine atılan işçiler, isteklerini alıncaya kadar kararlılıkla direnmişlerdir. Grev boyunca Yeşildere Halk Kültür Derneği işçilerin grevini desteklemiş, eylem işçiler arasında birlik ve mücadele ruhunun gelişmesini sağlamıştır. İşçiler başarılı eylemlerinde şu taleplerini elde etmişlerdir: ücretlere 1. yıl 75 lira, 2. yıl 80 lira zam. Yıllık 60 günlük ikramiye, yakacak, doğum ve evlilik yardımı, ayakkabı ve elbise parası.

Yeşildere deri işçilerinin kararlı direnişi patronu bir kez daha dize getirmiş, onları diğer mücadelelerinde daha çok bilinçli ve güçlü olmaya itmiştir.

İstanbul Arı Bisküvi İşçileri direnişte

Arı Bisküvi fabrikasında işçiler 25 Ağustostan beri direniştedir.

1976-1978 toplusözleşme kararı patron tarafından çiğnenmiştir. 25 Ağustosta ödenmesi kararlaştırılan ikramiyeler ödenmemiş, avanslar zamanında verilmemiş veya eksik verilmiştir. Sağlık koşulları yetersizdir. Kadın işçilere doğum izni ve yardım konusunda güçlük çıkarılmaktadır. İşçi annelere emzirme odaları sağlanmamıştır. Kreş açılmamıştır. İşçi servisi 5 arabadan 2'ye düşürülerek işçilerin işe geliş gidişleri güçleştirilmiştir. Ve bütün bunlara ek olarak patron, 68 işçiyi işten çıkartarak işçi kıyımına başlamıştır. İşkolunda yetkili olan Tek-Gıda-İş sendikası ve onun başkanı İbrahim Denizcier tarafından grev desteklenmemiştir. Toplusözleşme kararlarının uygulanması, atılan işçilerin tekrar işe alınması ve diğer talepler için greve giden işçilerin eylemleri sendika ağası tarafından çeşitli biçimlerde engellenmiştir. Grevci işçileri destekleyen fabrikanın 4 nolu şubesi devreden çıkarılmıştır. İşçiler bunun nedenini sendikaya sorduklarında sendika yöneticisi İbrahim Denizcier "4 nolu üniteyi devreye sokacağız" dedi, oysa aradan 10 gün geçmesine karşın hiç bir haber çıkmamıştır. Bu gerçek bugüne kadar işçi düşmanlığı yapan Tek-Gıda-İş yönetiminin, işçilerin çıkarlarını savunamayacağını daha çok göstermektedir. Tek-Gıda-İş 'in sendika ağaları Arı Bisküvi Fabrikası işçilerinin direnişlerine kayıtsız kalmakla yetinmemektedirler. Aynı zamanda grev kırıcı eylemlerini de sürdürüyorlar. Grevci işçiler, sendika ağasının patron yanlısı tavrını teşhir etmektedirler. Patrona karşı verilen mücadele ile birlikte sendika ağasına karşı da mücadele etmektedirler.

Arı Bisküvi Fabrikası işçilerinin mücadelesi, bilinçli işçilerin önderliğinde daha da yükselecektir.

FABRİKADAN SENDİKADAN ATÖLYEDEN

DİYARBAKIR

Diyarbakır Şehitler'de "iş kazası" geçiren İlhan Erdem adındaki işçi, işyerindeki inşaatlarda hiç bir iş güvenliği olmaması sonucu ölmüş, beraber çalıştığı diğer iki kardeşi de koma halinde ağır yaralanmıştır.

İnşaat dalında işçileri günde 10 saat çalıştırarak "iş kazası" adı altında işçileri katleden müteahhitler, onların üzerindeki her türlü baskı ve sömürülerini her gün daha çok yoğunlaştırmaktadırlar. Duvarcı, badanacı, boyacı olarak çalışan işçileri ancak kazaya uğradıktan sonra sigortaya kaydettirmektedirler. İşçileri işe alırken "inşaat sigortalıdır" diyerek iş cinayetlerini bizzat hoş görmektedirler. Müteahhit, Diyarbakır İnşaatçılar ve Yağlı Boyacılar Derneği'ne üye olanları işe almamaktadır. İşçilerin örgütsüzlüğünden de yararlanarak, işyerindeki kötü koşullara karşı çıkan işçileri, müteahhit, işten atmakla tehdit etmektedir. İşçiler üzerinde dayak, küfür vb. gibi baskılar uygulanmaktadır.

Bu müteahhit, en son olarak İlhan Erdem'in ölmesinden ve diğer iki kardeşinin ağır yaralanmasından sorumlu tutulmamış, savcılık tarafından herhangi bir soruşturmaya dahi uğramamıştır. Bu tür iş cinayetleri sık sık meydana geldiği halde inşaat kontrolünden sorumlu olan Diyarbakır Belediye Başkanı olaylara karşı kayıtsızlığını sürdürmektedir. Bu ölümden müteahhit kadar o da sorumludur. O, kendisine "devrimci" maskesi takarak iş cinayetlerinin sorumluluğundan kurtulamaz.

KUŞADASI SÜMERBANK DİNLENME KAMPI İŞÇİLERİ: Kamptaki işçiler günde 14-16 saat çalışmakta, 69-76 lira arasında değişen ücret almaktadırlar. Yemekhanelerin dışında çalışan işçiler sigortasızdır. İş güvenliği yoktur. 8 işçi işten atılmıştır. Patron keyfi işçi kıyımını sürdürmektedir. Gazetemize mektup gönderen işçiler şunları yazmaktadırlar: " Bu kamp sözde işçilerin dinlenmesi için yapılmıştır. Gerçekte ise durum böyle değildir. Türkeş'in komandoları, senatörler, milletvekilleri, sendika ağaları burada poker partileri düzenlemektedirler. Türk-İş'e bağlı Teksif sendikası genel saymanı İbrahim Yalçınoğlu işçilerin sırtından soyduğu paralarla Türkeş'in komandolarına, emniyet müdürlerine yemek ziyafetleri vermektedir. Diğer yandan aynı adamla birlikte sosyal-faşist Hamdi Koşar işçilerin dinlenemediği bu kampta işçi düşmanlığını sürdürmektedir. O, Nazilli dokuma işçilerinin İbrahim Yalçınoğlu'ndan hesap soracaklarını gizlice söyleyerek, bu faşist sendika ağasının işçilerden gizlice kaçmasını sağlamıştır."

FOÇA HACILAR LİMAN İŞÇİLERİ

Foça Hacılar Limanında, inşaat işlerinde çalışan işçiler 11 Eylül günü direnişe geçmişlerdir. Talepleri, 8 saatlik işgünü, pazar günü dinlenme hakkı, ücretlerin artırılması, iş güvenliğinin sağlanmasıdır. Direnişin 2. günü, işçi koğuşunun etrafını saran askeri birlik, patron Sezai Türkeş ve Fevzi Akkaya'nın isteğiyle işçilere saldırdı. Basına yaptıkları bir açıklamada işçiler şunları belirtmektedirler: "Patron, askerleri üstümüze saldırttı. Askerler arkadaşlarımıza dipçik zoruyla işbaşı yaptırmak istediler. Kimse işbaşı yapmadı. Diğer bir grubu zorla arabaya bindirerek karakola götürdüler. Çıkış imzalattılar. Dört arkadaşımızı tutukladılar. İşten çıkarılan arkadaşlarımızın tekrar işe alınmasını, tutuklu arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Hiç bir baskı ve terör bizi yıldıramaz."

Maden-İş üyelerinin mücadelesi yeni bir safhada

İskenderun'da İsdemir'den ve İstanbul Silahtar'da Demir Döküm'den yükselen sesler bugün Maden-İş'teki mücadelenin yeni boyutlara ulaştığını ortaya koyuyor. Bu yeni durum şudur: Maden-İş üyeleri uzun bir süredir revizyonist Türkler-Ertürk çetesini alaşağı etmek için verdikleri mücadelenin ve kazandıkları mevzilerin her seferinde anti-demokratik tüzük hükümleriyle bertaraf edilmesi karşısında, Maden-İş'i kitleler halinde terk ederek revizyonist çeteyi kendi başlarına bırakma kararı almışlardır.

Fakat gerek İsdemir'deki, gerek Demir-Döküm'deki işçiler Maden-İş'i bir avuç revizyoniste bırakarak ayrılma kararında birleştikleri halde, Maden-İş'den ayrıldıktan sonra ne yapacağı konusunda ayrı şeyler düşünmektedirler.

İsdemir işçileri mücadelede sınanmış devrimci işçilerin önderliğinde kendi gerçek sendikalarını DEMİR-İŞ'i kurmaktadırlar ve bütün Maden-İş üyelerini ve aynı işkolundaki binlerce işçiyi DEMİR-İŞ'in bayrağı altına çağırmaya hazırlanmaktadırlar. Demirdöküm'ün işçileri ise bundan bir süre önce kurulmuş olan Devrimci Maden-İş'e gitmeye gönüllü görünmektedirler. Her iki bölgede, onbinlerce işçiye seslenen işçi önderleri büyük bir sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Çünkü işçi sınıfımızın mücadele tarihinde ön sıralarda yer alan yiğit metal işçileri sendikal mücadeleleri bakımından tarihi bir dönemeçte bulunuyorlar. Ya revizyonist çeteyi bir avuç şakşakçısıyla yapayalnız bırakmanın zafer sarhoşluğuna kapılarak önlerini göremeyecekler ve yeniden alaşağı etmek için mücadele etmek zorunda kalacakları reformist sendika ağalarının peşinden gidecekler; - O zaman mücadele birkaç yıl geriye gidecek- ya da kendi sınıf sendikalarını kendi elleriyle kurup orada birleşecekler. -O zaman mücadele birkaç yıl ileriye gidecek ve metal işçileri Türkiye'de ilk büyük sınıf sendikasını kurmak şerefine sahip olacaklar -Bugün Maden-İş üyeleri için mesele işte budur!

"Hiç kimse bu revizyonistlerden kötü olamaz" diyerek Türkler-Ertürk çetesini terkedip başka bir çetenin kucağına mı düşelim; yoksa kendi sınıf sendikamızda mı birleşelim? Her iki bölgedeki binlerce işçinin sorumluluğunu omuzlamış olan işçi önderlerinin bu soruya doğru bir cevap vermeleri ve doğru bir yol tutmaları Türkiye işçi sınıfının sendikal mücadelesinde son derece önemli bir adım olacaktır.

DEMİR-İŞ Mİ, DEVRİMCİ MADEN-İŞ Mİ?

Maden-İş üyeleri nasıl hareket etmelidir? İsdemir'deki işçiler mi, Demir Döküm'deki işçiler mi doğru yolda yürüyorlar? Devrimci-Maden-İş'e mi gitmeliyiz, Demir-İş'de mi örgütlenmeliyiz? Doğru yolu nasıl ayırt edebiliriz?

Burada da her zaman yaptığımız gibi işçi sınıfının yol göstericisine; sosyalizme başvuralım. Bilimden ve tecrübeden öğrenelim: İşçi sınıfının ve halkların mücadele tarihi bize şunu öğretiyor; Sömürüsüz bir dünya istiyorsan kendi sınıf PARTİNİ kur ve bu düzeni yıkmak için partin vasıtasıyla mücadele et! Bu düzen içinde -fakat onu yıkmak gerektiğini bir an bile unutmadan- daha iyi hayat şartları istiyorsan, hayatını biraz daha yaşanılır kılmak istiyorsan SINIF SENDİKANI kur ve kendi sınıf sendikan vasıtasıyla mücadele et (x) Faşistler, revizyonistler ve reformistlerin başında bulunduğu sendikalar, tabiatları gereği işçi sınıfının sendikal mücadelesini burjuvaziye teslim edecekler, işçi sınıfının bilincini faşist, revizyonist, reformist zehirleriyle körelteceklerdir.

Şüphesiz faşist, revizyonist, reformist partiler farklılıklar gösterirler. Fakat onların hepsi de hakim sınıflar iktidarını sürdürmekle görevlidirler. Hakim sınıflar iktidarına hizmet amacında aynıdırlar. Örneğin bugün CHP, tıpkı MC partileri gibi faşist diktatörlüğün yürütücüsü değil mi? Hakim sınıflar MC ile yapamadığını CHP ile yaptırmıyorlar mı? İşte IMF anlaşmaları, "Toplumsal Anlaşma"lar, zamlar, yeni vergi tasarıları, işte mavi bereliler ve işte Kanatlı tatbikatları.

Tıpkı bunun gibi, faşist, revizyonist, reformist sendikaların da amaçları aynıdır: Bu burjuvaziye hizmet! Bu gerçeği birçok ülkede milyonlarca işçi kendi tecrübeleriyle öğrendiler. Türkiye işçi sınıfı da faşist, revizyonist veya reformist sendikalardan daha az kötü olanını tercih etmenin yanlışlığını kendi tecrübeleriyle görüyor. Özellikle son birkaç yıldır yoğun bir şekilde ortaya çıkan sendika değiştirmeler sırasında edinilen tecrübeler sınıf sendikacılığına doğru ilerlemenin şartlarını yaratmış bulunmaktadır.

Özetleyecek olursak, işçi sınıfı sendikal mücadelesini burjuvaziye teslim etmeden ancak kendi sınıf sendikaları vasıtasıyla yürütebilir. Onlarca yıllık tecrübeler göstermiştir ki, faşist, revizyonist, reformist sendikalar sendikal mücadeleyi burjuvaziye teslimiyet çizgisinde yürütmüşlerdir.

Hangi sendika seçilmelidir sorusuna cevap daha "az kötü" olan değil, iyi olandır. İyi sendika ise tektir: İşçi sınıfının devrimci önderlerinin önderliğindeki sınıf sendikası.

DEVRİMCİ MADEN İŞ NASIL KURULDU? YÖNETİMİNDE KİMLER VAR?

Bildiğimiz gibi, bir süre önce Şükrü Özbayrak ve Hakkı Öztürk'ün başını çektiği bir ekip Ereğli'de Devrimci Maden-İş Sendikasını kurdu. Şükrü Özbayrak ve Hakkı Öztürk kimdir? Bu kişiler, gerçekten Türkler-Ertürk çetesine karşı mücadele temelinde ve geniş işçi kitlesini bu mücadeleye seferber ederek mi Devrimci Maden-İş'i kurmuşlardır? Yoksa olup biten revizyonist Türkler-Ertürk çetesi ile reformist Özbayrak-Öztürk çetesinin bir post kavgası mıdır?

Devrimci Maden-İş'in kurucuları olan Şükrü Özbayrak ve Hakkı Öztürk Maden-İş yönetiminde on yıldır çalışmış olan kaşarlanmış sendika ağalarıdır. Erdemir işçileri Şükrü Özbayrak'ı, İstanbul'daki Maden-İş üyeleri Hakkı Öztürk'ü gayet iyi tanırlar. Bunlar on yıldır, Türkler'le kol kola, Maden-İş üyelerinin alınterini patronlara peşkeş çekmekle meşguldüler. On yıldır Türkler'le birlikte üyelerinin aidatlarıyla gününü gün etmiş, işçi sınıfına ihanete ortak olmuş sicilli işçi düşmanlarıdırlar. Onların mayaları birdir ve bugün de işçi sınıfının sendikal mücadelesini burjuvaziye teslim etmede yarışmaktadırlar. Özbayrak, Öztürk'le, Türkler'in on yıllık ihanet ortaklığı, Türkler'in T'K'P'ye kapılanmasıyla bozulmuştur. Özbayrak ve Öztürk T'K'P'ye karşı CHP'yi savunmuşlar ve sendika yönetimini ele geçirmek için mücadeleye girişmişlerdir. T'K'P'nin Maden-İş yönetimindeki etkinliği karşısında, Özbayrak ve Öztürk çetesi, üyelerin Türkler'e karşı muhalefetinden yararlanarak kendi postlarını sürecekleri Devrimci Maden-İş'i kurmuşlardır. Böylece Devrimci Maden-İş, revizyonist sendika ağalarına karşı bir mücadelenin ürünü olarak doğmamıştır. Tam tersine revizyonist ve reformist sendika ağalarının post kavgası sonucu ortaya çıkmıştır. Fakat meselede sadece revizyonist ve reformist sendika ağalarının kapışmasından ibaret değildir. Burada reformizmin bilinçli bir şekilde Maden-İş yönetimine karşı yükselen mücadeleyi kendi potasında eritmek, bu mücadelenin devrimci bir yol izleyerek kendi sınıf sendikasını kurması önlemek çabası içinde olduğunu görüyoruz. Şükrü Özbayrak ve Hakkı Öztürk çetesi kendilerine devrimci, demokrat sicil vererek Maden-İş muhalefetini toplayarak mücadeleyi yolundan saptırmak amacında idiler. Bugün de Maden-İş yönetimine karşı yükselen mücadeleyi heba etmek için çırpınmaktadırlar.

Şimdi büyük "devrimci" pozunda dolaşan Şükrü Özbayrak'ın defterinde şunlar kayıtlıdır:

* 12 Martta, Ereğli'de devrimci işçileri ihbar ederek işten atılmalarını sağlamak. 12 Mart generallerinin gözüne giren bir ihbarcı, bir "sayın muhbir vatandaş" olmak !

* Son Erdemir direnişini, gizlice, bir gecede toplusözleşme protokolü imzalayarak satma hünerini göstermek.

* İşçi ücretlerini donduran, kan ve can pahasına kazanılan grev, toplusözleşme ve sendika hakkını ortadan kaldıran, işçileri "yönetime katılma" masallarıyla uyutarak, onu burjuva ideolojisiyle zehirleyen ihanet belgesi "Toplumsal Anlaşma"yı desteklemek şerefine sahip olmak !

* Sendikasının çalışma raporunda, emperyalizme kölelik zincirini bir kat daha ağırlaştıran IMF ile anlaşmayı desteklediğini, belimizi bükecek yeni vergi tasarısını pek uygun bulduğunu ve işçi sınıfından komprador burjuvazi ve toprak ağaları menfaatine yeni fedakarlık beklediğini belirtme alçaklığına düşmek !.

Özbayrak'ın marifetleri tükenecek gibi değildir. Devrimci Maden-İş'e gitmek isteyen Maden-İş üyeleri bu sicilli işçi sınıfı düşmanını Erdemir'li işçilerden sormalıdırlar. Sorun bakalım, Özbayrak kaç kişiyle kongre yapmış? Sorun bakalım, Erdemir işçisi niçin Özbayrak'ın sendikasına gitmemiş? Maden-İş üyelerinin yıllardır verdikleri şanlı mücadeleyi, işçi düşmanı suratı yüz kere açığa çıkmış bu hainin mi hesabına yazılacaktır? Türkler'i kendi kaderiyle yapayalnız bırakalım derken önümüzdeki çukuru göremeyecek miyiz? Hayır, bu kötü ihtimallerin hiç birisi gerçekleşmemelidir! Maden-İş üyelerinin mücadelesi bütün engelleri aşarak düze çıkmalıdır ! Maden-İş üyeleri, Maden-İş'i bir avuç revizyonist haine terkederek kendi sınıf sendikalarına, DEMİR-İŞ'in bayrağı altında birleşmelidirler. Şöyle haykırmalıyız: " HAYIR! NE REVİZYONİST, NE REFORMİST! BİZE BURJUVAZİYE HİZMET SENDİKALARI LAZIM DEĞİL ! BİZ KENDİ SINIF SENDİKALARIMIZDA BİRLEŞMEK İSTİYORUZ ! "

(x) Sınıf sendikalarının nasıl ve hangi şartlarda kurulması gerektiği ayrı bir yazı konusudur. Kısaca söylersek faşist, revizyonist, reformist sendikalarda toplanmış onbinlerce işçi göz önüne alınmaksızın "kendi kendimize" kurulan sendikalar sınıf sendikaları olamazlar. Bugün İspanya'da ve Almanya'da görüldüğü gibi faşist, revizyonist, reformist sendikalardaki geniş işçi kitlelerinin sendika ağalarına karşı mücadelesi temelinde sınıf sendikaları kurulabilir.

İsdemir işçilerinin devrimci bir sınıf sendikası için mücadeleleri ilerliyor

DEMİR-İŞ KURULUYOR

Bilindiği gibi İskenderun Demir Çelik işçileri uzun bir süreden beri, sınanmış devrimci işçilerin önderliğinde, sendika ağalarına karşı burjuva sendikacılığa ve burjuva sendikalara karşı bir mücadele yürütüyordu. İskenderun'dan gelen haberler uzun bir süreden beri sürdürülen Demir-İş'i kurma çalışmalarının sonuca ulaştığını ve maden işkolundaki işçilerin gerçek sınıf sendikası Demir-İş'in bu hafta içinde kurulacağını bildirmektedir.

Demir-İş'in kuruluşu, metal işkolunda işçilerin sınıf sendikaları için yürüttükleri mücadelenin yeni bir adımı olacaktır.

Revizyonist sendika ağalarının bir ihaneti daha Kilsan'da gerçekleşecek mi ?

Hatırlanacağı gibi gazetemizin 31 Temmuz tarihli 120. ve 11 Eylül tarihli 126. sayılarında, Keramik-İş Sendikasının Ekmekçioğlu işverenine ait Mürefte ve Kilsan Tuğla Fabrikalarındaki grevlerine ait haber ve bilgiler verilmişti. Yaptığımız araştırmalarda, bu grevde revizyonizmin işçi düşmanı yüzü bir kere daha açığa çıkmıştır.

GREV HANGİ ŞARTLARDA BAŞLAMIŞTIR?

Keramik-İş Sendikası ile Ekmekçioğlu işvereni arasında Mürefte ve Kilsan Tuğla Fabrikalarında toplusözleşme görüşmeleri uyuşmazlığa girdiği ve grev hakkının doğduğu dönemde Ekmekçioğlu işvereni ne durumdaydı?

Haziran 1978 sonlarında Ekmekçioğlu'nun elinde yaklaşık 70 milyon liralık tuğla stoku vardı. (Bu da 20 küsür milyon adet tuğlaya tekabül eder). Bu, normal bir stok değildi. Aşırı bir stoktu. İnşaat piyasasında genel bir durgunluk vardı ve normal zamanlardaki üretimini satamadığı için bu stoklar elinde birikmişti. Ekmekçioğlu'nun bankalara birikmiş ve ödemede güçlük çektiği milyonlarca lira borcu vardı.

Bu durumda fabrika, üretime devam etseydi; yani greve gidilmeseydi, hem elindeki aşırı tuğla stokları daha da artacaktı ve hem de inşaat piyasasındaki durgunluktan dolayı bu stoklarını eritemeyecekti. Böylece de borçlarını ödeyemeyecekti ve krize girecekti. Bunun bilincinde olan Ekmekçioğlu'nun önünde iki yol vardı: Birincisi, toplusözleşme görüşmelerinde işçilerin taleplerini kabul edecekti. Üretim devam edecekti. Ancak üretim kapasitesi çok düşürülecekti. Bu, Ekmekçioğlu için çıkar yol değildi. Çünkü fabrika çok düşük kapasitede çalışsa bile yine eritemediği stokları birikecekti. Ya da işçilere bir süre için (stokları eritinceye kadar) mecburi ücretli izin verip üretimi durduracaktı.

İkincisi, toplusözleşme taleplerini kabul etmeyip, revizyonist sendika ağaları ile anlaşarak, işçileri greve gitmeye mecbur edecekti. Bu yolu denerken de iki silahını hızla uygulayacaktı: Bir yandan grev gününe kadar üretimi yavaşlatacak ve ağırlığı stokların başka yere taşınmasına verecekti; bir yandan da üretim araçlarının çok büyük bir bölümünü kaçıracak, grev süresince başka tarafta çalıştıracaktı. Greve geçen süre içerisinde, bir yandan mevcut stoklarını eritecekti. Kaçırdığı üretim araçlarını çalıştıracak tatlı kârlar elde edecekti. Diğer yandan da grevde geçen süre içerisinde işçilere ücret ödemeyecekti.

Açıktır ki, Ekmekçioğlu işvereni için en kârlı yol ikinci yoldu. Bu yolu da revizyonist sendika ağaları ile anlaşarak en iyi bir şekilde gerçekleştirdi.

İşçilerin yönetiminde olduğu devrimci bir sendika ne yapardı?

Birincisi, greve gitme zamanını iyi hesaplardı. Greve, işçiler için en uygun, patron için en zor durumda giderdi. Böylece de, patronun direnme gücünü kırar ve iyi bir toplusözleşme imzalanmasını sağlardı. Bunun için de elinde şu imkanı vardır: Sendika, grev hakkı doğduktan sonra bu hakkı bir yıl içerisinde istediği bir zamanda kullanabilir. Yukarıda belirtilen araştırmaların ışığında Mürefte ve Kilsan'da patronun istediği bir zamanda greve gitmezdi.

İkincisi, stokların grevden önce taşınma işini yavaşlatırdı. Ekmekçioğlu grev gününden önce stokların taşınmasına aşırı bir hız vermiştir. Hem de dışarıdan sekiz ücretle işçi bile tutup çalıştırarak. Böylece sahil stoktan 22 milyon adet tuğladan 13 milyonunu eritmiştir.

Üçüncüsü, üretim araçlarının fabrikadan çıkışını engellerdi. Bunun için de önünde şu iki yol vardı: Ya mahkemeye baş vurup "ihtiyati tedbir kararı" aldırırdı. Ya da fabrikadan üretim araçlarının çıkışını engellerdi. Bunun için de işçileri direnirdi. Revizyonist sendika ağaları bunların hiç birini yapmadı. İşçiler ve temsilciler, makinalar TIR kamyonları ile kaçırılırken sendika ağalarına telefon ederek ne yapmaları gerektiğini sorduklarında, sendika ağası Sekreter Sadık Doğruluer, aynen şu cevabı vermiştir: "Bırakın çıkarsınlar. Bu bizi ilgilendirmez. Sakın engellemeyin. Bununla bize bir şey olmaz"

Görüldüğü gibi bu grev, patron sendikanın anlaşmasıyla SARI GREV olarak başlamıştır.

SARI GREVİN BİRİNCİ AŞAMASI

Grev, devrimci mücadele için bir okul niteliğindedir. İşçi sınıfına kendi gücünün enginliğini gösterir; onun yeteneklerini, ufuklarını genişletir, düşüncelerini açıklığa kavuşturur, kararlılığını sağlamlaştırır. Üretimin kimin eseri olduğu, değeri kimlerin yarattığı işçilerin bilincinde netleşir. Örgütlü mücadelenin ve devrimci disiplinin önemi ve gerekliliği açıklığa kavuşur. İşçiler, birliğin önemini ve gücünü kavrarlar. Grev sırasında tüm işçilerin gösterdiği dayanışma, devrimci mücadelenin her aşamasında en önemli görev olan birliği geliştirir. Kapitalistlerin gerçek yüzlerini ve kapitalist sömürünün ne olduğunu da öğrenirler. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin ve yasalarının ne olduğunu kavrarlar.

Ama bütün bunlar devrimci bir sendikanın önderliği altında gerçekleşir. Ya da işçilerin kendi içlerindeki devrimci önderlik altında. Ne Mürefte'de, ne de Kilsan'da revizyonist sendika ağaları bunları gerçekleştirmemiştir. Tam tersi, onların var olan bilinçlerini çarpıtmak, köreltmek, birlik ve dayanışmalarını engelleyerek, bölüp güçlerini zayıflatarak, sarı grevin kendi amaçları doğrultusunda sonuçlanması için ellerinden geleni yapmışlardır. Bir işçi, "Sendikalar bizi ne grevden önce eğittiler, ne de grev süresinde. Bir gazete çıkarıyorlar. Burada baştan aşağıya kendi reklamları yer alıyor. Bize grevde gerçekleri öğretecekleri yerde getirip Arabistan'ın, Rusya'nın şehirlerini gösteren, filmler oynattılar." Bir diğer işçi: "Bize gerçekleri gösterecek yürek var mı onlarda. Gerçekleri gösterseler, söyleseler önce kendi varlıkları ortadan kalkar. Kendi yüzleri açığa çıkar."

Grevde iki taslak hazırlamışlar. Birini, sahte olanını işçilere okumuşlar. Diğer gerçek olanını da patrona. Bunu da işçiler tesadüfen öğrenmişler.

Temmuz ayı başlarında sendika ağaları ile Ekmekçioğlu belli bir anlaşmaya varıyorlar. Bu anlaşma, iki yıllığına en adi şartlarda işçilerin satılmasını içeriyor. Fakat sendika ağaları, işçilerin bunu kabul etmeyeceğini bildikleri için önce yutturmaya çalışıyorlar. Bütün çabalarına rağmen, işçiler bunu kabul etmeyince bu sefer ortaya bu anlaşma taslağın gizli oylanmasını atıyorlar. Bir yandan da geri bilinç düzeyindeki ve emekliliği yaklaşmış işçilerin evlerini gizlice dolaşarak taslağa evet demeleri için baskı yapıyorlar. Bunların başında da Bölge Temsilcisi Mehmet Yemen geliyor. Mehmet Yemen bu işi başarırsa ileride sendika yönetimine alacaklar. Durumun vahametini gören işçilerin bir kısmı oylamaya kesinlikle karşı çıkıyorlar. Ya oylama yapılmayacak, ya da açık oylama yapılacak. Bu durumu öğrenen sendika ağası Başkan Mustafa Aktolgalı, 8 Eylül günü grev yerine geliyor. Amaç işçileri gizli oylamaya razı etmek. Fakat Mustafa Aktolgalı'nın daha konuyu açmasına fırsat kalmadan, nöbetteki işçiler söz birliği etmişçesine: "Başkan, biz gizli oylamayı kesinlikle istemiyoruz. Ya açık oylama yapılacak, ya da teklif kabul edilmeyecek". Telaşlanan başkan, ne yapacağını şaşırdı. Başladı laf ebeliğine, "Ben tatava istemem..." diyerek bir dizi hikaye anlattı. Fakat işçileri yumuşatamadı. Ayrılırken işçiler yine aynı kararlılıktaydı: "Ya açık oylama, ya da teklif kabul edilmeyecek" o kadar.

SARI GREVİN ÜÇÜNCÜ AŞAMASI VE SAHTEKARCA YAPILAN OYLAMA

Oylamayı kendi istekleri doğrultusunda sonuçlandırmak için revizyonist sendika ağaları bir yandan işçilerin zayıf olan birliğini parçalıyorlar, işçileri birbirine düşürüyorlar. Öte yandan işçileri maddi baskı altına almaya çalışıyorlar. İşçilere grev ücreti ayda 1000 lira ödüyorlar. İşçilerin hemen hepsi grevde geçen süre içerisinde en az 10-15 bin lira borçlu.

15 Eylül Cuma günü grev yerine gelerek cumartesi günü gizli oylama yapacaklarını söylüyorlar. Bundan da ancak işçilerin bir kısmı haberdar olabiliyor.

16 Eylül Cumartesi günü grev yerine geliyorlar. Önce sözleşme metnini çabuk çabuk anlaşılamayacak ve dinlenemeyecek bir şekilde okuyup geçiyorlar. Bazı maddeleri ise hiç okumuyorlar. Oylamaya 138 işçi katılıyor. Sonuçta 76 evet, 62 hayır oyu çıkıyor. Böylece taslak işçilerce onaylanmış oluyor. Bütün bunlar bir oldubittiye getiriliyor. Ve apar-topar oradan uzaklaşıyorlar. Beş temsilci var. Dördü oylamaya hayır diyor. Oylanan taslakta neler vardı? İşçilerin aleyhine her şey vardı. İş güvencesi yoktu. Disiplin kurulunda çoğunluk patron tarafındaydı. Patron istediğinde işçileri pazar ve bayram günleri çalıştırabilecekti. Patron istediğinde, işçileri görevleri ve nitelikleri dışında angarya olarak çalıştırabilecekti. Birinci yıl 80, ikinci yıl 80 lira olmak üzere ücret zammı vardı. Bu da bugüne kadar Türkiye'de imzalanmış en düşük sözleşmelerin başında geliyordu. Yakacak zammı brüt 2500 liraydı. Grevde geçen sürelerin ücreti ödenmeyecekti. İş sağlığıyla ilgili talepler gerçekleşmemişti.

Yapılan bütün bu işlemler hem usulsüzdü ve hem de böyle adi bir sözleşme kabul edilemezdi. Neden? Çünkü, taslağın tümü birden oylanamaz. Taslak önce oylama gününden çok önce işçilere verilir. İşçiler onu iyice incelerler, tartışırlar, bir fikre varırlar. Sonra oylama günü her madde teker teker okunup oylanır. Sonuç buna göre kararlaştırılır. 76 kişinin evet oyu açıktır ki, 215 işçinin gerçek iradesini temsil edemez.

* İşçiler, revizyonist sendika ağalarına soruyorlar? "Bu mudur tabanın söz ve karar sahibi olması? Bu mudur devrimci sendikacılık? Lafa geldi mi hepiniz sosyalistliği kimseye bırakmazsınız, ama siz sahte sosyalistsiniz; siz sosyal-faşistsiniz."

İki yıllığına 215 işçinin yaklaşık 1500 kişilik ailesi açlığa ve köleliğe mahkum edilmişti.

DÖRDÜNCÜ AŞAMA: SARI GREV, GERÇEK GREVE DÖNÜŞÜYOR

Sahtekarca yapılan oylamadan sonra, olayın şaşkınlığını üzerlerinden atan işçiler gerçek durumu ve bu aşamada ne yapmaları gerektiğini araştırarak bir durum değerlendirmesi yaptılar.

Yapılan araştırmalar sonucunda; Ekmekçioğlu işvereninin stoklarını erittiğini, inşaat piyasasının tuğlaya ihtiyacının var olduğunu, işverenin yerine getirmek zorunda olduğu (bayilerine) taahhütlerinin bulunduğunu, ödeyemediği banka borçları olduğunu ve bankaların sıkıştırdığını, dolayısıyla fabrikanın bir an önce üretime geçmesi için sıkıştığını ve can attığını tespit ettiler. Sendikanın ise Ekmekçioğlu ile anlaştığını, grevi bitireceğini öğrendiler.

İşte GERÇEK GREV bu noktada başlıyordu. Direnen kazanacaktı. Ekmekçioğlu sıkışık olduğu için işçilerin taleplerini kabul etmek zorundaydı. İşçiler oylanan taslağı reddettiklerinde, sendikanın da gerçek yüzü bütün çıplaklığıyla açığa çıkacaktı.

Bu durumu tespit eden işçiler, önce kendi aralarında birliği sağlamaya koyuldular. Bu gerçekleri, oylamada "evet" diyen işçilere de anlattılar; ve kendilerine kırgın olmadıklarını, suçlu görmediklerini, gerçek suçlunun sendika ağaları olduğunu, onları alet ettiklerini teker teker anlattılar. "Evet" diyen işçilerin büyük bir çoğunluğunu taraflarına kazandılar. Ve 18 Eylül Pazartesi sabahı bir otobüs dolusu 70 işçi, sendikanın genel merkezini bastı. Sendikacılar aptallaşmıştı. Bu durumu beklemiyorlardı. Onlara göre satış bitmişti. İşçiler salı ya da çarşamba işbaşı yapacaklardı. İşçiler tek bir vücut ve tek bir yürek gibi sendikacıların karşısına dikildiler. Ve taleplerini aynen şöyle sıraladılar:

- Oylanan taslağı kabul etmiyoruz.

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Amasya-Meşeli Çiftliği köylülerinin toprak mücadelesi

Amasya'ya bağlı Meşeli Çiftliği köylüleri, 1952 yılından beri, toprak ağası Mustafa Aksoy'un uşağı İsmail Ayan ve onun akrabalarının denetiminde yarıcılık usulü ile toprağı ekmekteydiler. Daha sonra ağa, bu usulden vazgeçerek, toprağı kira usulü köylülelere verir. Köylüler 1952 yılında ağadan 650 dönüm toprağı satın alırlar. Ancak diğer bir ağa (Kazanasmaz Çiftliği Sahibi İbrahim Mutaf Ağa) köylülerin satın aldığı toprağa elkoyar.

Meşeli Çiftliği köylüleri 1952'den önce büsbütün topraksızdırlar. Köyde sulak arazi çok azdır. Köy, dağ köyüdür. Köylülerin, topraktan başka geçim aracı bulunmamakta dır. 1952'den sonra Mustafa Aksoy adlı köy ağası toprağı köylülere yarıcı usulü ile işlemek üzere vermiştir. Köylüler, her yıl ailecek çalışmışlardır. Hasat zamanı, kaldırdıkları ürünün yarısını toprak ağasına vermişlerdir. Ancak geriye kalan ürünün yarısı, köylü ailelerinin geçimini sağlayamamıştır. Köylüler, toprak ağasının sömürü ve baskısına karşı koymaya başlamışlardır. Ağanın uşağı İsmail Ayan ve onun yakınları, köylülerin toprak mücadelesine karşı ağanın çıkarlarını savunmuşlardır. Köylülerin mücadelesi sonucu toprak ağası Mustafa Aksoy, bu kez toprağı köylülere kiralamıştır. Köylüler, toprağın kirasını ödeyemez duruma gelmişlerdir. Daha sonra toprak ağasından 650 dönüm toprağı, kendileri işlemek üzere satın almışlardır. Ancak köyün yakınında bulunan Kazanasmaz Çiftliği Sahibi İbrahim Mutaf, köylülerin 650 dönüm toprağına jandarmadan da yardım görerek el koymuş, kendi hesabına işlemeye başlamıştır. İbrahim Mutaf Ağa, 7 Tır kamyonu, Ankara ve İzmir'de olmak üzere iki villa sahibidir. Çiftliği 3000 dönümdür. Çiftliğinde çevre köylerden getirdiği yoksul köylüleri çalıştırmaktadır. İşçilere 12 saat çalışmaları karşılığında 50 lira günlük ödemektedir. Sendika ve sigorta hakkı tanımamıştır.

Meşeli Çiftliği köylüleri, satın aldıkları 650 dönümlük toprağı İbrahim Mutaf Ağanın işgalinden kurtarmak için 1972 yılında mahkemeye başvurmuşlardır. Muhtar Ali Bozoğlu ve Cuma Şimşek'in 650 dönümlük toprağı ağadan almak için açtıkları dava hâlâ sonuçlanmamıştır.

Bu yıl eylül ayında köylüler aralarında, kendi paralarıyla aldıkları toprağı kendileri ekmek istemişlerdir. Aralarında kararlaştırarak traktörle toprağı sürmeye başlamışlardır. Gazetemize gönderilen mektupda daha sonra gelişen durumu şöyle açıklamaktadırlar:

"Bilirkişi raporunda, toprağın köyümüze ait olduğu saptandığı halde, mahkeme bugüne kadar kesin karar vermedi. Mahkemenin de ağadan yana olduğunu anladık. Toprağı sürmeye başladıktan bir gün sonra, İbrahim Mutaf Ağa, yanındaki jandarmalarla birlikte "toprağı süremezsiniz" dediler. Ağa, orada toplanan köylülerin gözünden korkarak jandarmanın arkasına saklandı. Jandarma bize "siz hakkınız olmayan toprağı süremezsiniz; inin traktörlerden, toprak ağanın malıdır. Zor kullanarak başkasına ait olan toprağı süremezsiniz, mahkeme kararını bekleyin" dedi. Bir köylü: "Bu toprak bizim. O söylediğiniz sözlere bizim kararımız tok. Mahkemenin de, jandarmanın da kimin hesabına çalıştığını biliyoruz artık" dedi. Başka bir köylü "sen ağadan yemiyorsan, neden ağanın yanını tutuyorsun" diyerek, jandarmanın engelini aştı.

İki gün sonra savcılık katibi, sekiz jandarma ve beraberinde Mutaf Ağa geldi. Jandarma, köylülerden ifade almak istedi, ama köylüler hep birlikte karşı çıkarak ifade vermediler. Ağadan yana tanıklık yapması için oraya gelen bir faşist de köylülerin tepkisi sonucu tanıklık yapamadı. Bu köylüye kelepçe takıp, karakola götürmek isteyen jandarmalara karşı köylüler topluca direndiler. Köylüler: "Biz 600 nüfusuz. Bizi değil de ağayı düşünen jandarmaya da ağaya da karşı koymaya kararlıyız. Biz burada ölürüz, gene de ağaya toprağı ektirmeyeceğiz" dedi. Toprağı sürme işini şimdilik bıraktık. Aramızda karar aldık. Toprağı biz ekeceğiz. Mücadelemizi sürdürmeye sonuna kadar kadar kararlıyız."

Meşeli Ciftliği köylülerinin toprak mücadelesini, ne toprak ağası, ne de jandarmanın silahlı gücü engelleyemeyecektir.

Hazine arazileri de toprak ağalarına devrediliyor

CHP reformistlerinin dilinde toprak ve özgürlük nutuklarının iflas etmesinden ve onların gerçek yüzünün geniş halk kitleleri tarafından kavranmaya başlanmasından sonra, CHP hükümetinin bakanları ve CHP'nin ileri gelenleri, hem geniş köylü yığınlarının toprak ve özgürlük taleplerini istismar etmeye devam etmek için ve hem de köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini engellemek için reformizm ağusunu kusmaya devam ediyorlar.

Köy İşleri ve Kooperatifler Bakanı Ali Topuz'dan sonra şimdi de sahneye Devlet Bakanı Enver Akova çıkmıştır. Enver Akova geçtiğimiz hafta yaptığı bir açıklamada "milli savunmaya ait arazilerin topraksız köylüye kiraya verileceğini ve hazine arazisini değerlendirip tarıma elverişli duruma getirenlerin de tapu sahibi olacaklarını" söylemiştir.

CHP iktidara geldiğinden bu yana bütün Bakanların ve Başbakanın ağzından sürekli olarak bu ve benzeri laflar dökülmektedir. CHP hükümetinin sözcüleri Bafa Gölü, köylülerin olacak dediler, ama bugün köylülerin başına yeni Özbaş ağalar dikmekle meşgul oluyorlar; toprak ve tarım reformu dediler sözde kamulaştırılan toprakları toprak ağalarına yeniden peşkeş çektiler, köylüye toprak dağıtacaklarını vaat ettiler, ağalara tapu dağıttılar.

Bugün Devlet Bakanı Enver Akova'nın söyledikleri de bundan farklı değildir. O "milli savunmaya ait arazilerin topraksız köylüye kiraya verileceğinden" bahsediyorsa, bunun anlamı bu tip toprakların da toprak ağalarına peşkeş çekileceğidir. Bakanların dilinde artık 'köylü' kelimesinin toprak ağaları anlamına geldiğini bilmeyen kalmamıştır. Onlar bu yolla da devletin militarist güçleri ile toprak ağalarının güçlerini daha fazla kaynaştıracaklardır.

Devlet Bakanı "hazine arazilerini değerlendirip tarıma elverişli duruma getirenlerin tapu sahibi olacaklarından" dem vuruyor. Hazine arazilerini tarıma elverişli hale getirmenin maddi şartları nelerdir? Bugüne kadar hazine arazilerine kimler tarafından elkonulmuştur ve konulmaktadır? Tarım araç ve gereçlerine sahip olmayan, ekonomik gücü zayıf olan topraksız ve az topraklı köylü 'hazine arazisini değerlendirip' nasıl 'tarıma elverişli hale' getirecektir? Her gün onlarca yoksul köylü üzerine kurşun sıkan, toprak işgal eden köylüleri topraklardan çıkarmaya çalışan ve toprak ağalarının başında nöbet tutan jandarma himayesinde mi topraksız ve az- topraklı köylüler toprak sahibi olacaktır? Bugüne kadar hazine arazilerini toprak ağalarına dağıtan CHP eliyle mi köylü hazine arazilerinin tapusunu cebine koyacaktır?

Bunun böyle olmadığını milyonlarca köylü kendi öz tecrübesi ile bugüne kadar kavramıştır.

Devlet Bakanının açıklamaları topraksız ve az topraklı köylüleri değil, feodal toprak ağalarını sevindirmiştir. Çünkü CHP onlara yeni ufuklar açmaktadır. Hazine arazilerini onlara bir kere daha peşkeş çekmektedir. Hem de tapusunu vererek...

Hazine topraklarını elverişli hale getirenlere tapusu verilecek. (Basından)

CHP hükümeti: Toprak ağalığı düzeninin koruyucusu

● HAYRABOLU'DA TOPRAK AĞALARININ 30 BİN DÖNÜM TOPRAĞI REFORM UYGULAMASININ DIŞINDA TUTULUYOR

1759 Sayılı "Toprak ve Tarım Reformu Yasası"nın Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesi üzerine reformun uygulanması durdurulmuştu. Ancak CHP hükümeti, yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesini durdurabilmek için hükümet kararnameleri ile bazı hazine arazilerini "özel reform sahası" ilân etmekte ve köylülere sözde dağıtmaktadır.

Son olarak Tekirdağ'a bağlı Hayrabolu ilçesinde 4 bin dönüm hazine arazisi köylülere dağıtılmak için ayrılmış bulunuyor. Sözkonusu topraklar susuz ve kıraçtır. Öte yandan yalnızca üç toprak ağasına ait 30 bin dönüm arazi bu sözde uygulamanın dışında tutulmaktadır. Gerçekte bu topraklar da hazineye ve vakıf yönetimine aittir ve geçmişte toprak ağaları tarafından buralara elkonulmuştur.

CHP iktidarının dağıtacağı 4 bin dönüm araziden pay almak için daha şimdiden bini aşkın yoksul ve topraksız köylü başvurmuştur. Kaba bir hesapla her köylü ailesine susuz, kıraç 4 dönüm toprak düşmektedir.

CHP'nin ve Ecevit'in iktidar olmadan önceki tavrı herkes tarafından biliniyor. "Toprak işleyenin su kullananın" sloganını ağızlarından düşürmeyenler bugün bu sözlerden öcüden korkar gibi korkuyorlar. Artık toprak ağalarının arazilerini kamulaştırılması meselelerine hiç değinmiyorlar bile. Üstelik onlar daha önce Toprak ve Tarım Reformu Bölgesi olan Urfa'da kamulaştırılan toprakları yeniden eski sahiplerine yani toprak ağalarına kiraya veriyorlar.

CHP'nin bugün toprak reformu adına yaptığı tek şey arasıra hazine arazilerini allayıp pullayıp toprak mücadelesinin yüksek olduğu yerlerde yoksul köylülere para karşılığı dağıtmaktan ibarettir. Bu uygulamanın da amacı açıktır: Yoksul köylünün toprak mücadelesini söndürmek, geçmişteki sahte vaatlerinin üzerini örtmek.

Bugün Hayrabolu'nun, Urfa'nın, Muş'un, Bismil'in yoksul köylüleri, hazine arazileri dahil olmak üzere feodal toprak ağalarının gasbettiği bütün toprakların elkonularak dağıtılmasını talep etmektedir. Fakat onlar CHP reformistlerinin bütün yalan vaat ve aldatmalarını görmekte ve toprak ve özgürlük mücadelesinin ancak kendi örgütlü mücadeleleri ile başarıya ulaşacağını bilmektedirler.

Gölbaşı'ndan üzüm üreticisi köylüler:

"Malımızı değerine satmak için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz"

Bizler Gölbaşı'na bağlı Yukarı Çöplü ve Perveri köyü üzüm üreticileriyiz.

Üzüm üretimi çok zahmetli bir iştir. Bir yıl boyunca çalışmamıza rağmen, günlüğümüz aşağı yukarı 1 liraya gelmektedir.

Bizler devletin ve aracı-tefecilerin baskı ve sömürüsü altındayız. Bugüne kadar devletten herhangi bir yardım görmedik. Gübreyi karaborsadan alıyoruz. Aracı-tefeciler sırtımızdan milyonları kazanıyorlar. Üzümleri toplayıp kurutuyoruz. Tüccarlar da gelip bunları ucuz ucuz alıyorlar. Başka bir olanağımız da olmadığı için ürünümüzü bu tüccarlara satmak zorunda kalıyoruz. Devlet de bu sömürücü tüccarları her türlü yoldan destekliyor.

CHP ileri gelenleri seçimlerden önce üreticinin kendi ürettiği ürünlerin karşılığını alması gerektiğini ve kendileri iktidara geldiğinde bu durumu yaratacaklarını söylediler. Bugün CHP iktidardadır, ama biz üreticiler gene devletin ve sömürücü tüccarların baskı ve sömürüsü altındayız. Gene ürünümüzün karşılığını alamadığımız için borçlanıyoruz, gene sömürücü tüccarlar ertesi ucuz ucuz kapatıyorlar. Ve üzerimizdeki baskı ve sömürüde hiç bir değişiklik olmadı. Anladık ki CHP de bizlerin değil, sömürücü tüccarların partisi ve onların hizmetkarı. Ve gene anladık ki kurtuluşumuzu ancak ve ancak kendi gücümüzle sağlayacağız.

Bizler diyoruz ki, bütün köylüler birleşmeli, malımızı değerine satmak için, aracı-tefecileri ortadan kaldırmak için mücadele etmeliyiz ve örgütlenmeliyiz. Malımızı değerine satmak için kooperatifler kurmalıyız. Bizler bu yolda mücadele etmeye kararlıyız.

CEMİLE ANA YA MEKTUP

Geçen hafta, bir günlük gazetede "Köylü Kadınlar, Köy İşleri Bakanı Topuz'a Hesap Sordu" başlığını taşıyan bir haber yayınlandı. Haber, şöyle devam ediyor: "Van'ın Özalp ilçesine bağlı Dönederli köyünden CHP'li Köy İşleri Bakanı Ali Topuz'u sıkıştıran köylü kadınlar şu soruları sordular:

-Hani artık evlat acısı çekmeyecek, gözyaşı dökmeyecektik?

-Hani malımız canımız korunacak, korkudan kurtulacaktık?

-Hani pahalılık önlenecek, biz köylülerin gelirleri artacaktı?"

CEMİLE ANA,

Bu soruları, senin gibi milyonlarca ana sormaktadır bugün.

Senin sorularını Ali Topuz yanıtlayamadı. O sadece, senin haklı soruların karşısında "Biz zaten Doğu'ya laf değil hizmet götürüyoruz" diyerek şirin görünmeye çalıştı. Sekiz ay önce, hükümet olmadan da böyle söylediler. Ecevit, radyoda, mitinglerde konuştu. Milyonlarca insana seslendi. O şöyle diyordu: "Analar, evlatlarınızı oylarınızla koruyun. Bize oy verin. Evlat acısına son vereceğiz. Katillerden hesap soracağız. Ülkeye özgürlük ve barış getireceğiz." Evet Cemile Ana, Ecevit böyle diyordu analara. Sen de bunları işittin. Senin gibi yüzlerce ana, oğulları ve kızlarını katleden faşist katillerden, işkencecilerden hesap sorulmasını istiyordu. Gencecik evlatlarının kanı kurumayan analar Ecevit'in mitinglerine geliyor, artık evlatlarının faşistlerce katledilmeyeceğine inanıyorlardı. Çünkü Ecevit "Analar! Artık gözyaşı dökmeyeceksiniz" diyordu. Sen de yüzlerce ana gibi bu vaatlere inandın. Köyüne geldiler, oy ver dediler. Verdin. Niçin verdin? Çünkü sana "toprak vereceğiz" dediler. "Ucuzluk getireceğiz" dediler. "Canınızı, malınızı koruyacağız" dediler. "Barış sağlayacağız" dediler. Bütün bunları CHP'nin başkanı, şimdiki başbakan Ecevit milyonlarca insana, halka vaat etti. Peki o ne yaptı? Sekiz aylık hükümetliği boyunca yapacağım dediklerinin hangisini yaptı?

-Evlat acısına son verdi mi? Hayır!

-Tersine bugün faşistler her gün onlarca halk evladını hunharca katlediyorlar. Her gün onlarca ana, oğul ve kızlarının ölüm haberi karşısında acıya boğuluyor.

Ecevit "İşkence insanlık suçudur. İşkencecilerden hesap soracağız" diyordu. Sordu mu? Hayır! Onlarca yiğit halk evladını işkencelerde katleden MİT, KONTR-GERİLLA, ÜLKÜ OCAKLARI vb. gibi faşist örgütler hâlâ işlerine devam ediyorlar. İşkenceci polisler, subaylar, Ecevit hükümeti tarafından ödüllendiriliyor. Daha üst görevlere getiriliyorlar.

"Halka mal ve can güvenliği sağlayacağız" diyordu Ecevit. Sağladı mı? Hayır! Halkın gecekonduları polisler tarafından halkın başına yıkılıyor. Askeri komandolar, gecekondusunu savunan halka silahlarla saldırıyor. Sivas'ta, Malatya'da, Elazığ'da faşist çeteler halkın oturduğu mahalleyi ateşe veriyor. Onlarca kadını, erkeği, çocuğu cayır cayır yakıyor. Kürt köylerini jandarmalar basıyor. Köylünün mal ve can güvenliğini yok ediyor.

Ecevit "Toprak işleyenin, su kullananın" diyordu. Hangi yoksul köylüyü toprak sahibi yaptı sekiz aydan beri? Hiç bir köylüye toprak vermedi. Bunu sen de söylüyorsun Cemile Ana. Ecevit hükümeti, işsize iş, topraksıza toprak vermedi. "Toplumsal Anlaşma" imzaladı. Demirel, Türkeş, Erbakan gibi, Ecevit de işçileri patrona sattı. Ağaların toprağına dokunmadı. Toprak mücadelesine atılan yoksul köylülerin üzerine jandarmaları saldı.

Seçim propagandası yaparken Ecevit, "halkı yoksulluk ve pahalılıktan kurtaracağız, köylülerin gelirlerini artıracağız" diyordu. Pahalılık sona erdi mi? Tam tersine, ekmekten yağa, elbiseden gaza kadar her şeye zam geldi. Daha da geleceğinden başka. Büyük patronların mallarına her gün zam gelirken, köylülerin ürettiği hiç bir ürüne zam gelmedi. Emekçilerin ücretlerine zam gelmedi.

Sen yoksul köylü kadını Cemile Ana, ekmeğine katık ararken bu hükümet, kendinden öncekilerin yaptığı gibi senin ekmeğine katık vermiyor. Elindekini de almaya çalışıyor. Ecevit'ten önce işbaşına gelen hükümetler de halka vaatlerde bulunmuşlardı. Onlar da vaatlerini yerine getirmemişlerdi. Ecevit onlardan farklı değildir. Onun partisi ve hükümeti diğer burjuva partileri gibi, büyük patronların, ağaların çıkarlarını savunmaktadır. Hakkari'ye, Van'a giderek "halka hizmet" götürdüklerini söyleyen Ecevit ve bakanları, bir kaç kilometre yol yaparak "halkçı" görünmeye çalışıyorlar. Ecevit, Hakkari'de yaptığı konuşmada "Biz sosyal adaleti sağlayacağız. Ankara'da ne yapıyorsak, Hakkari'de de onu yapacağız" diyor. Ama o, polis ve ordunun Ankara halkı üzerindeki baskıdan daha farklı olarak Hakkari halkı üzerindeki devlet baskısını şiddetlendiriyor. Kürdistan'ın bir bölgesi olan Yüksekova'da Kürt milletini katletme provalarına izin veriyor. Kürt halkı, faşist Türk ordusundan bugüne kadar baskı ve zulüm gördü. Aynı ordu bugün zulmünü daha da sistemleştiriyor. Ekmek pişiren Kürt köylü kadınlarını, ekmeğin başında kurşuna dizme planları kuruyor.

Korkma bunlardan Cemile Ana! Seni ezenleri, seni sömürenleri tanı!. Senin gibi ezilen milyonlarla birleş, örgütlen. Sana zulmedenlere karşı, örgütlü, bilinçli öfkeni haykır. Dönedereli köyünün ezilen kadın ve erkeklerini uyandır. Onlara dostlarının, düşmanlarının kimler olduğunu anlat. Ezilen köylülerle birleş, ağalara karşı savaş aç. Senin evladını katledenlerden hesap sor. Van'ın, Hakkari'nin, Kürdistan'ın, Türkiye'nin tüm ezilen kadınlarıyla birleş. Cesaretin ve gücün doruğuna varır. İşçi sınıfı senin önderindir. O, sana kurtuluşunu gösterir. Milyonların coşkun seli, mücadele bayraklarını daha yükseklere çekecektir. Kurulacak olan demokratik halk iktidarı, "evlat acısını, pahalılığı" ortadan kaldıracak, sömürü ve milli zulmü yerle bir edecek, kadınlarla erkeklerin eşitliğini sağlayacaktır.

Ardahan Tepeler Köyünün yoksul köylüleri:

"Ağaların tapusuz topraklarına elkoyduk"

Bizler, Ardahan'a bağlı Tepeler köyünün topraksız ve az topraklı köylüleriyiz. 1938'den bu yana, köyümüzün toprakları, Dündarlar, Mertler vb. gibi ağalar tarafından gasbedilmiştir. Bu çayırlar üzerinde faşist-feodal diktatörlüğün çarpık yasalarından da yararlanarak sahte tapular yapmışlar, fakat bu tapulu yerlerin dışında, beş altı misli fazla toprakları da gasbetmişlerdi.

Örnek olarak Dündarlar'ın 200 dönüm tapulu arazinin yanında, 500 dönüm fazla arazinin varlığını, Mertler'in de hiç tapu olmadan 150 dönüm çayırı ve diğerlerini gösterebiliriz. Bu ağaların her biri, her yıl kapılarının önüne 300-350 ton ot yığıyorlar ve bunları satarak, yığınlarca para kazanıyorlardı. Bu paraların bir kısmıyla da köyümüzden bazı kişileri kiralayıp, uyanmakta olan köy halkına baskı yaptırmakta, bir kısmını ise devlet adamlarına rüşvet vererek köylümüzün haklı olan toprak talebini sindirdiler. Faşist diktatörlüğün koltuk değneği olan CHP hükümeti de sahte toprak reformu safsatalarıyla bizi uyutarak, ağalara bizzat yardımcı oldu.

Bizler, yakın köylerdeki (Güzçimeni, Ölçek, Çamlıçatak) toprak işgallerini örnek alarak proleter devrimcilerin önderliği ve köy gençliğimizin büyük çabalarıyla aynı hareketi köyümüzde başlattık. Bizlere bu eylemimizde Ardahan gençliği de destek oldu. Ayrıca biz yoksul topraksız köylülerin 2 ineğine kışın yiyecek ot bulamazken toprakları bu ağaların gasbetmeleri de bizleri çok etkilemişti. Ve devrimci bir kinle dolmamıza sebep olmuştu. Bu durumu kavrayarak bir komite oluşturduk. Ev ev ve toplu halde dolaşılarak konuşmalar yaptık. Kesin birliği sağladıktan sonra harekete geçtik. Önce Dündarların işgalinde olan ve maliyeyle ilişkisi olan çayıra tazminatsız olarak elkoyduk ve biçtik. Daha sonra, sıranın kendisine geleceğini anlayan Ardahan'ın şartlanmış faşistlerini bağrında taşıyan Mertler, çayırlarına indiğimizde, bize ateş açtılar. Fakat biz yoksul köylülerin kararlılığıyla karşı karşıya kalınca iyi bir ders alıp geri kaçtılar. Ertesi sabah da bize barış teklifi getirdiler. Bu teklifi devrimci bir tarzda reddettik. Ve bu ağanın gasbettiği çayırların otunu da komiteler, fiilen harekete katılan topraksız ve az topraklı köylülere dağıttılar. Bu olaya faşist-feodal diktatörlüğün adamları sadece seyirci kalabildi. Köye gelemedi... Çünkü onlar gereken dersi Güzçimeni, Ölçek ve Çamlıçatak köylülerinden almışlardı.

Fakat bu ve benzeri olaylar faşist diktatörlüğü temelinden sarstığı içindir ki, sinsi oyunlarla, bize çeşitli oyunlar tezgahlıyorlar. Gençliğimizi bünyesinde barındıran Ardahan YDGD ve AKD Valilik emriyle derhal kapatıldı. Ancak faşist diktatörlüğün temellerini sarsan ulusal demokratik halk devrimi yolundaki bu başlangıçlar, derneklerin kapatılmasıyla önlenemeyecektir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların diktatörlüğü bunu böyle belleye...

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

YAŞASIN TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZ!

KAHROLSUN FAŞİST-FEODAL DİKTATÖRLÜK!

GEREKÇESİZ KAPATILAN ARDAHAN YDGD DERHAL AÇILMALIDIR!

Faşistlerin hedefi: Yeni bir Malatya ve Sivas Katliamı

Elazığ'daki tertip ve saldırıların sorumluları MİT ve MHP

Malatya ve Sivas'ta meydana gelen olaylardan sonra bir süredir gazete sütunlarını Elazığ'daki kanlı tertip ve saldırıların haberleri işgal ediyor. Yalnızca eylül ayı başından bu yana Elazığ'da 15 kişi öldürüldü. Yüzlerce işyeri tahrip edildi. İlerici diye bilinen kişiler şehrin merkezi yerlerine indirilmiyor. Faşistler kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlar. Şehir şu anda bir savaş alanı gibi. Her gün sivil ve resmi faşist güçlerin terörü halkı yıldırmayı hedefliyor. Şehir, halkın can ve mal güvenliğinin kalmadığı, silahların, bombaların patladığı, ölümün zulmün kol gezdiği bir yer olmuştur.

OLAYLARIN GELİŞİMİ

Bugünkü olayları ortaya çıkaran gelişmeler çok eskilere dayanmasına rağmen esas olarak yıl başından bu yana yoğunlaşarak sürüyor.

Faşistler mezhep ayrılığı ve Kürt milliyetinden halkımızın farklı aşiretleri arasındaki ayrılıklar temelinde bölücülüğü kışkırtarak ve bunun üzerinde kendilerine bir kitle temeli yaratmayı hedefliyorlar. Bu amaçla altı ay önce Palulu Mustafa Pilot'un oğlu Yavuz Pilot'u öldürdüler. Halbuki Mustafa Pilot'un bütün çocukları faşistlerin etkisi altındaydı. Faşist şebekenin kendi insanlarını öldürmelerindeki amaç Palulu Zaza Kürtleri, Alevi Kürtlere karşı kışkırtmaktır. Faşistler Yavuz Pilot'u öldürdükten sonra şehrin dört bir yanında "Yavuz'u Alevi komünistler öldürdü" sloganlarıyla gösteriler yaptılar. Ancak Mustafa Pilot ve akrabalarının gerçeği bilmelerinden dolayı bu hedeflerine ulaşamadılar.

Aynı çete birkaç ay önce Bit pazarındaki dükkanları kundakladılar. Çıkan yangında yirmiye yakın dükkan yandı. Yangın söndürme çalışmaları sırasında "kahrolsun komünistler" diye bağırarak halkı kışkırtmaya çalıştılar. Bu olaydan birkaç gün sonra "şehrin içme suyunu alevi komünistler zehirledi" diye cami hoparlörlerinden anons yaptılar. Aynı günlerde şehrin her yerinde "Aleviler silahlanmış" "şehri basacaklar, Sünnileri ve Zazaları ortadan kaldıracaklar" diye propaganda yürüttüler.

Bu tertipler Sivas olaylarına yaklaşıldığı günlerde doruk noktasına ulaştı. Aynı günlerde halktan 5 kişi vuruldu. Faşistler Sivas ve Elazığ'daki olayları aynı anda yükseltmeyi planlamışlardı.

FAŞİSTLERİN AMACI

MİT, Kontr-gerilla ve MHP'nin ortaklaşa düzenledikleri saldırı ve tertipler faşizme kitle tabanı yaratmayı amaçlamaktadır. Erzincan'da Kürt, Türk; Malatya'da, Sivas'da alevi-sünni ayrımına dayanan bölücülüğü bu amaçla kullanmaktadırlar. Elazığ'da ise Zaza Kürtler diğer Kürtlerin; Sünniler Alevilerin üzerine kışkırtılıyor. Hedef Elazığ'da Palulu Kürtlere ve Sünnilere dayanan faşist bir kitle tabanına sahip olmaktır.

YÜZLERCE KİŞİ FAŞİSTLERDEN KOPUYOR

Elazığ'da bütün bu faşist saldırı ve tertiplerin yanı sıra yeni bir gelişme daha var: Faşistlerin bütün kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesi sonucu grup grup faşist mihraktan kopmalar oluyor. Devrimci proletarya hareketinin bu konudaki düzenli ve bilinçli çabası bu kopmayı hızlandıran başlıca etkendir. Faşistlerin etkinliğinden kurtulan birçok insan, proleter devrimcilerle bağ kuruyor. Gerçekler daha hızlı ortaya çıkıyor.

Ancak bu gelişmeler MİT ve MHP'yi daha da azgınlaştırmıştır. Örneğin artık MHP'ye maddi yardım yapmayı reddeden bir esnaf yine faşistlerin kurşunlarıyla katledildi.

SALDIRI VE TERTİPLERİN PERDE ARKASI

Ülkenin dört bir yanında süren bütün saldırı ve tertiplerde olduğu gibi Elazığ'daki olayların arkasında da MİT, Kontr-gerilla ve MHP'nin kirli yüzü sırıtıyor. Olayları planlıyanlarla vurucu güce yol gösterenlerin başlıcaları şunlar: İbrahim Baykendi (perde arkasında şebekenin reisi), Adnan Baydilli; MİT elemanı Remzi, Elazığ jandarma birliğinde görevli yüzbaşı bu yüzbaşı cinayet ve provokasyonların planlandığı toplantılara yüzü yaralı bir kişiyi de getiriyor, ancak bu kişi hiç bir isim vermedi. Perde arkasındaki şeflerden olduğu kadar olayların içinde de yer alan Belediye Başkanı Behçet Susmaz, Raif Çiçek, Fethi Namlıoğlu, polis memuru Birol Halil en azgın saldırıları düzenliyorlar.

Bu yaz içinde Sivrice gölü kıyısında ortaya çıkarılan komando kampını bu perde arkası şeflerden biri olan Adnan Baydilli yönetiyor ve her türlü ihtiyacını sağlıyordu.

Bu cinayet şebekesi birkaç değişik isimle 1975 seçimlerinde seçim gezisine çıkan Ecevit'e de suikast planlamış ama daha sonra "büyük şef"ten gelen emir üzerine bu plan uygulanmamıştı.

Faşist çete yalnızca Elazığ'da değil, Diyarbakır, Malatya, Kayseri ve Sivas'taki bazı olayların doğrudan planlayıcısı ve uygulayıcısıdır.

Perde arkasındaki şebeke bugün açığa çıktığı kadarıyla Sabancı Holdinge kadar uzanıyor. Elazığ ve civar şehirlerde birçok cinayet, saldırı ve yaralama olayına karışanlar Adana'ya Sabancılara ait yerlere gönderilmişlerdir. Faşist milisler bu olayı kendi aralarında dahi rahatlıkla konuşmakta, hatta birbirlerine "hadi sende git 5-6 ay Sabancı'nın kulesinde" kal diye laf atmaktadırlar.

MHP'NİN VURUCU GÜCÜ

MİT'in ve MHP şeflerinin planladığı saldırılar özellikle MHP Gençlik Kollarından seçme bir ekip tarafından yürütülmektedir. Bunların içinde Kesrikli Mustafa, Raif Çiçek, Fethi Namlıoğlu, Eşref Akyazı, Mustafa Pıtırık, Erhan Kışla, Zeki Tatlı, komando Recep en önde olanlardır. Çoğu birçok cinayet, yaralama, kundaklama ve tahrip olaylarına katılmışlardır.

MHP'nin bu vurucu gücü her saldırı ve cinayetten sonra yüklü paralar almaktadır. Örneğin ele başlardan Raif Çiçek faşist çetenin adamı olmadan önce çok yoksul bir ailenin çocuğu idi. Yaşamını çamaşır mandalı satarak sürdürürdü. Ama MHP'ye girdiği günden bu yana altında arabası, su gibi para harcamaktadır. Ankara'da kendi üstüne bir katı vardır. Hatta Raif Çiçek iki okulda birden kayıtlıdır.

Faşistler vurucu güçlerini gözden saklamak için de çeşitli yollar bulmuşlardır. Örneğin Fethi Namlıoğlu bütün Elazığ halkı tarafından Kayseri Cezaevinde tutuklu olduğu zannedilirken bu eşkiya Elazığ'da çeşitli tertipleri düzenlemiş, cinayetleri bizzat işlemiştir. Fethi Namlıoğlu 1973 seçimlerinde Ecevit'in gezi konvoyuna saldırıyı yönetenlerden biridir.

Elazığ vurucu timin üs merkezidir. Buradan çeşitli şehirlere yeni tertip ve saldırılar için adam gönderilmektedir. Malatya olaylarından bir hafta önce Nebi adlı azgın bir faşist "Almanya'ya gidiyorum" diyerek şehirden ayrılmış, daha sonra Malatya olaylarının en önünde görülmüştür. Sivas olaylarında da aynı gün Elazığ'dan özel timler Sivas'a gönderilmiştir. Fethi Namlıoğlu ve Raif Çiçek ise sık sık Diyarbakır'daki olaylara karışmaktadırlar.

HÜKÜMETİN TUTUMU

Elazığ olaylarının başlangıcı başta da belirttiğimiz gibi yeni değildir. Ancak hükümet gözlerini gerçeklere kapatmakla adeta faşistlerin yaptıklarına göz yummaktadır. Hükümetin polisi, jandarması her saldırı ve katliamdan sonra saldırıya uğrayan halka baskı yapmaktadır. Faşist milislerin saldırısını bahane eden polis alevi halkın oturduğu mahalleleri saatlerce yaylım ateşine tutmakta, Emniyet Müdürü gerine gerine faşist şebekeye yardım etmekte ama CHP'nin İçişleri Bakanı bütün bunlara göz yummaktadır. Hükümetin yaptığı bundan da ibaret değildir. Elazığ Valisi faşist Belediye Başkanı ile çatışmaya girince ve ardından da Emniyet Müdürünün faşistlere hizmet ettiğini ima edince hükümetin ilk işi Valiyi görevinden almak olmuştur. Öte yandan Belediye Başkanı hiç birşeyi gizlemeye gerek görmeden halka saldırının, tertiplerin ve cinayetlerin en önünde yer almaktadır. Ancak şimdiye kadar hakkında hiç bir kovuşturma yapılmamıştır.

CHP hükümeti döneminde Elazığ'da 35 kişi katledilmiş, yüzlerce yurttaş yaralanmış, binlerce işyeri tahrip edilmiştir. Buna rağmen hükümet sanki faşistler daha rahat çalışsın diye yerine "uygun" bir vali getirmiştir. İşte CHP'nin Elazığ'daki tertipler ve katliamlar için yaptıkları da bunlardır.

Maceracılık ve revizyonizm faşizmin hizmetinde

Elazığ'da faşist milisler MİT ve Kontr-gerilla desteğinde halka karşı vahşice saldırırken çeşitli maceracı ve revizyonist grupların tutumları faşizmin bu saldırılarına ve tertiplerine zemin hazırlıyor, halkı korumasız bırakıyor veya en hafif deyimle halkın mücadelesinin önüne barikatlar dikiyor.

Maceracıların tek hedefi "kısa günde kâr" etmektir. Onların sorumsuz ve bireyci tutumları halkı devrimci mücadeleden soğutmaya hizmet ediyor. Çeşitli maceracı gruplar birbirleriyle yarışma havası içinde bu çizgilerini derinleştirmektedirler.

Her şeyden önce onlar, tıpkı diğer gericiler gibi halkı bölmeye yönelik bir eylem ve propaganda çizgisi izliyorlar. Faşistler, ülkenin diğer yerlerinde olduğu gibi Elazığ'da da halkı birbirinin üzerine kışkırtıp bir yönde saf tutarak kendine kitle temeli bulmaya çalışıyor. Somut olarak Elazığ'da faşistlerin yaptığı, Kürtlerin bir bölümünü diğer bölümüne karşı, Sunni mezhebinden olanları Alevilere karşı kışkırtmaktır. Maceracılar ise bu kışkırtmayı olduğu gibi kabul ediyorlar. Zaten yılların propagandası temelinde halkın bir kesimine bu bilinç yerleşmiştir. İşte maceracılar, kısa günün kârı anlayışı ile bu "bilincin" önünde kölece eğiliyor, hatta onu tahrik ediyorlar.

Maceracı grupların arasındaki yarışmacı ruh da halkın birliğini bozan önemli bir olgudur. Onlar halkın mücadelesine omuz vermek yerine, kimin daha fazla "iş" yaptığına dair aralarında kavga-gürültü çıkarmakta, grupçuluğu körüklemekte, üstelik bunu halka da yansıtmaktadırlar. Bu anlayışın sonucu olarak bu sorumsuz gruplar, yine tıpkı gericiler gibi kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlar. Onlar grupçuluğun gözlerini karatması sonucu, faşist çetelerden kopan, proleter devrimcilerle ilişki kuran ve faşistlere karşı mücadele eden insanları karalamaktadırlar. Hatta işi bu kişileri yaralamaya kadar götürmüşlerdir. Öte yandan faşistler de aynı kişileri ortadan kaldırmak için peşlerinde dolaşmakta, pusu kurmakta ve kurşunlamaktadır.

Düellocuda ve keskin sirke gibi kokan bir şovalye ruhu, maceracı grupları sarmıştır. Bu ruh onları sorumsuzca davranışlara itmekte, halkın faşist terör karşısında savunmasız kalmasına neden olmaktadır. Bunların, faşistlerin her düello çağrısını kabul etmeleri, bireysel terörü her planda öne çıkarmaları halkın mücadeleden soğumasına neden olmaktadır. Halk, kendi dışında olan bu çatışmayı bıkkınlıkla seyretmekte, mücadele yerine şehri terk etmeyi seçenler olmaktadır. Halkın bir bölümünün bilincinde faşistlerin saldırı ve tertiplerinden çok bu sahte şovalye grupların çatışması ön plana çıkmaktadır.

Öte yandan bir avuç müridi ile TİKP revizyonizmi Elazığ'da halk hareketini bölmek için uğraşıyor ve bozgunculuk yapıyor. Onun faşist teröre ve tertiplere karşı halka verdiği nasihatler "CHP'ye güven, polise dayan, aman ayağa kalkma"dan ibarettir. TİKP çetesi, halk ne zaman birleşip devrimci bir mücadeleye atılsa bu eylemi "Kontr-gerillanın aleti olma" diye niteliyor. Faşist saldırıları duvar kenarlarından seyreden bu çete halka reformizmin hikmetlerini anlata anlata bitiremiyor. Onlar da halkı faşistlere karşı silahsız bırakmak için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar. Halkın düşmanlarıyla birleşmesini vaaz eden bir ihanet çizgisinin anti-faşizmi de işte bundan ibarettir.

Onların suçları Elazığ'da da bu kadarla bitmiyor. Tıpkı ülkenin diğer yerlerinde olduğu gibi bu şehirde de baş düşman olarak kabul ettikleri proleter devrimcileri polise ihbar ediyorlar. Hatta onları polise gösterip, fişlenmesi için resimlerini çektiriyorlar.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: YILLIK 250 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURT DIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL *

İÇİ BOŞ

Baş.ta.sa.1'de

leri cezalandırmak şöyle dursun ödüllendirdiğini kabul etmek zorunda kalıyor: "Geçmişte polislik görev anlayışından ve so- [illegible]

ğa çıkarılması dahi bizzat CHP yönetimi tarafından engellenmedi mi? O zaman bu sözler faşizmin saldırdığı halk güçleri- [illegible]

ECEVİT, TOPLUMSAL İHANET ANLAŞMASINI BİR DAHA SAVUNDU

[illegible]

FAŞİSTLERİN "KARŞITLARI" HALK GÜÇLERİDİR

[illegible]

lerde dahi oy kullanan halk yüzdesinin % 50'nin altına düşmüş olması da bu sahte anti-faşizmin açıziliği değil midir?

GEÇEN SEÇİMLERİN % 42'SİNDEN GERİYE NE KALDI?

[illegible]

Camp David

Baş.ta.sa.2'de

anlaşmalarını onayladığını belirtti.

FİLİSTİN HALKI BU ANLAŞMAYI KABUL ETMEZ

Filistin halkı ve işgal altındaki topraklarda yaşayan Arap halkı, bu ihaneti asla kabul etmeyecektir. Libya, Cezayir gibi ulusal burjuva yönetimlerin tutarsız da olsa bu anlaşmaya karşı çıkışları, Filistin halkına bir destektir. Başta Arnavutluk Emek Partisi olmak üzere dünyadaki bütün Marksist-Leninist partiler, siyonist, emperyalist boyunduruğu kırmak için elde silah çarpışan Filistin halkının yanındadır.

Camp David anlaşması kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Filistin, Mısır ve diğer Arap halkları bunu kimsenin yanına komaz. Filistin halkı, mutlaka bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşacaktır.

AYDINLIK'IN

Baş.ta.sa.8'de

duğu ortaya çıksın.

HK: TİKP-Aydınlık hakkında ne düşünüyorsunuz?

H.Topal: Bir devrimcinin katledilmesine sebep olan Aydınlık ve Aydınlıkçılar devrimci olamazlar. Türkeş'le birliği savunanlar, ancak hainlerdir. Zulmü ve baskıyı düzenleyen, sistemleştirenler bir gün mutlaka gerekli dersi alacaklardır.

OTEL KARABULUT YÖNETİCİLERİNDEN ALİ RIZA KARABULUT

HK: Aydınlık gazetesi Otel Karabulut'un tahrip edildiğini söylüyor böyle bir şey var mı?

A.Karabulut: Aydınlık gazetesi bir yalan şebekesidir. Onlar kendi suçlarını örtmek için bu yalanı yaydılar. Tunceli halkı otelin dağıtılıp dağıtılmadığını iyi biliyor ve Aydınlık'ın niçin bu yola da başvurduğunu da biliyor. Aydınlık yalan söylüyor ama yalanlar gizli kalmaz ve kalmadı da.

HK: Bir devrimcinin öldürülmesine ne diyorsunuz?

A.Karabulut: Biz TİKP-Aydınlık'ı faşistlerden pek farklı görmüyoruz. Bunlar kendilerine "devrimci" diyorlar ancak onlar olsa olsa suratına devrimci maskesi geçirmiş faşistlerdir. Yusuf Dal'ı öldürenler faşist yöntemlerin bir örneğini verdiler. Çünkü Yusuf Dal, gerçek bir devrimciydi.

TİKP ÇETESİNİN

Baş.ta.sa.8'de

TİKP DERSİN'DE DEVRİMCİLERİ LİSTE HALİNDE İHBAR EDİYOR

[illegible]

listesine alınmış ve devlet güçlerine ihbar edilmiştir. İl olarak Ankara Barosu'na bağlı bir avukatın imzası ile 15 proleter devrimcinin adı açık bir dilekçe ile birlikte polise, Valiliğe, Savcılığa ve İçişleri Bakanlığına iletilmiştir. Bundan sonra TİKP çetesinin cinayetlerine karşı tepki gösteren herkes listeye alınmakta ve bu listeler polise iletilmektedir. Son olarak TİKP'lilerin işlediği cinayeti lanetleyen ve devrimci olduğu bilinen bir öğretmen bizzat TİKP şefleri tarafından Savcılığa THKO üyesi olarak ihbar edildi. Öğretmen 1.Şube polisleri tarafından gözaltına alındı.

TİKP'LİLER AKHİSAR'DA DA POLİSLE BİRLİKTE DEVRİMCİ AVINA ÇIKTILAR

Akhisar'da halktan ve devrimcilerden tecrit olan bir avuçluk TİKP çetesi, ilçede çalışma olanağı kalmayınca çareyi devrimcileri polise ihbar etmekte buldu. 3 Eylül günü polis araçlarının içinde devrimcilerin oturduğu yere gelen TİKP'liler orada bulunan işçilerin müdahalesi sonucu çekip gitmek zorunda kaldılar.

4 Eylül günü çevre il ve ilçelerden Akhisar'a gelen TİKP'liler bu kez de ilçede olay çıkartıp devrimcileri yeni tertiplere düşürmeye çalıştılar.

REVİZYONİST SENDİKA

Baş.ta.sa.5'de

[illegible]

şı korkunç bir hınçla dolu. Ve bunun hesabını sormaya hazırlanıyorlar.

Şunu iyi bilin ki, ne jandarma tehdidi, ne bölme oyunları hiç biri Kilsan'da tutmayacak. Kilsan işçisi sımsıkı kenetlenerek sonuna kadar direnecek.

BÜTÜN İŞÇİLER, EMEKÇİ HALK, YURTSEVERLER, DEMOKRATLAR, DEVRİMCİLER, NAMUSLU İNSANLAR,

İşte revizyonist sendika ağalarının gerçek yüzü. Kilsan ve Mürefte işçileri bu ihaneti yaşayarak öğrendiler.

Bu mücadelede Kilsan işçilerinin kazanması için, revizyonist ihaneti bir kere daha boşa çıkarmak için maddi - manevi tüm gücümüzle, direnen Kilsan işçilerinin yanında olalım.

İki yıllığına komprador Ekmekçioğlu'na, revizyonist sendika ağaları tarafından satılan Mürefte işçileri işi yavaşlatın, üretimi düşürün, Kilsan işçileriyle birleşin, sendika ağalarından ihanetlerinin hesabını sorun.

Kemerburgaz halkı, kömür ocaklarında çalışan işçiler, çevre köylüler, bütün gücümüzle sizlerin de ortak düşmanları olan revizyonist sendika ağaları ve komprador burjuva Ekmekçioğlu patronuna karşı yiğit Kilsan işçilerini destekleyelim.

KAHROLSUN REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI !
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !
YAŞASIN YİĞİT KİLSAN İŞÇİLERİ !

Polis ve MHP'li komandolar iki devrimciyi katlettiler

18 Eylül Pazartesi akşamı, Atatürk Eğitim Enstitüsünden Örnektepe'deki evine gelmekte olan proleter devrimci öğretmen Mustafa Yaşar, MHP'li faşist katillerin kurduğu hain bir pusuda katledildi.

18 Eylül Örnektepe katliamı öncesi, katliamı düzenleyen MHP'li komandolar, kendilerine taban sağlayabilmek amacıyla yöre halkına çeşitli saldırılarda bulunuyorlardı. Esas hedefleri olan Örnektepe'de örgütlenmek için 9 Eylül'de MHP Gençlik Kollarını kurmayı planlıyorlardı. Bundan dolayı önce halkı yıldırmak için çevrede gövde gösterileri yaptılar. Faşistler, yöre halkının kararlı tavrından dolayı gerilediler. 9 Eylül Cumartesi günü ise polis desteğindeki MHP'li faşist komandolar duvarlara yazı yazdılar; kızları, kadınları, yaşlı nineleri tekmeleyip dövdüler. İyice saldırganlaşan faşistler, bu kez de halka pusu kurmaya başladılar.

Son olarak da devrimci bir öğretmen olan Mustafa Yaşar pusuda katledildi.

HALK, FAŞİST SALDIRIDAN YILMIYOR VE ÖRNEKTEPE'LİLER MUSTAFA YAŞAR'IN CENAZESİNE AKIYORDU

20 Eylül Çarşamba günü Örnektepe İlkokulunda toplanan mücadele arkadaşları, işçiler, köylüler öğretmenler ve gençlik, bugünü faşist diktatörlüğe karşı kin ve nefretin haykırıldığı bir mücadele günü haline dönüştürdüler.

12.00'de başlayan yürüyüşte, yürüyüş kolu çevre yoluna kadar gelecekti. Yol boyunca "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Mustafa Yoldaşın Kanı Yerde Kalmayacak" "Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun", "Halkın Kurtuluşu Engellenemez" sloganlari atılarak ilerleniyordu. Yürüyüş kolu Örnektepe son durağa geldiğinde halk, faşist sloganları silmek istedi. Bu anda polis, hiç bir hedef gözetmeksizin kurşun yağdırmaya başladı. Ve bu kurşunlardan biri de Namık Kemal Apak yoldaşı katletti. 10'a yakın devrimci yaralandı. 100'e yakını ise polis tarafından tutuklandı.

POLİS KATLİAMINA KARŞI HALK DİRENİYOR

İlk saldırı sırasında dağılan halk, hiç bir engelin halk hareketini durduramayacağını bir kez daha ispatladı. Binlerce kişi tekrar biraraya geldiler. Yürüyüş, Okmeydanı'na kadar devam etti.

NAMIK KEMAL APAK'IN CENAZE TÖRENİ DEVRİMCİ BİRLİĞE ÖRNEK OLDU

21 Eylül günü 1500 kişi Morg'un önünde toplandı. Morgdan alınan cenaze ile birlikte Sirkeci'ye kadar yürüyüş sırasında, disiplin, önderlik ve kararlılık açısından faşist diktatörlüğe güçlü bir darbe indirildi.

Cenaze törenine çok sayıda Devrimci Yol taraftarı da katıldı. Tören çeşitli siyasi görüşten insanların devrimci birlik içinde omuz omuza yürüdüğü güçlü bir eylem oldu.

Polis gözaltına aldığı 90 kişiye vahşice işkence yaptı

Polis Örnektepe'deki katliamından hemen sonra kanlı elleriyle çeşitli işkenceler düzenledi. Yöredeki evleri bastı, ev sakinlerini copladı, kadınlara kızlara saldırdı. Olaylar sırasında tutulan 91 kişi ise 1. Şubede ağır işkencelere tabi tutuldu.

Örnektepe olaylarında işkence gören bir kız arkadaş polisin işkencesi ile ilgili olarak şunları anlatıyor.

"Olayın cereyan ettiği yerde 4'ü kız 2'si erkek olmak üzere 6 kişi bir eve sığındık. Polis kapıyı kırarak içeri girdi. Bizi saçlarımızdan sürükleyerek dışarda beklemekte olan otobüse götürdüler. Bu sırada yaşlıca bir kadının etekleri başına geçirilmiş bir şekilde dövüldüğü, coplandığını gördüm. Etrafta herkes panik içindeydi, polis ise vahşetten gözü dönmüş bir şekilde saldırmaktaydı. Sürekli olarak coplanarak ve çeşitli küfür ve el hareketlerine maruz kalarak otobüse bindirildik. İçerde başkaları da vardı ve yerde yatıyorlardı. Yerde yatanların üzerlerinde polisler geziyor ve bazande birkaç kişiyi copluyorlardı. Bizim de yere yatmamızı söylediler, daha doğrusu coplayarak yatırdılar. Araba hareket ettikten sonra kızların alta yatmasını erkeklerin onların üstüne çıkmasını söylediler. Bu hayasızca isteğe karşı direndik, diğer otobüse aktarılıncaya kadar bu yüzden coplandık.

1.Şubeye getirildiğimizde erkekler ayrı kızlar ayrı hücreye kondu. Gözü dönmüş polisler etrafımızda dolanıyor eteklerimizi açmaya, ellerini içlerimize sokmaya çalışıyorlardı. Bir tanesi "herkes bir tane alabilir" diyordu, diğerleri ise kahkaha ile gülüyorlardı. O sıra ve akşam üzerimize saldırdılar. Daha sonra ise Şişli Çocuk Hastanesine götürdüler ve rapor aldılar.

Dönerken polislerin paçalarının kan içinde olduğunu ve giderken kan içinde olan koridorların paspaslandığını gördüm."

Ayrıca olay sırasında gözaltına alınan gazetemizin muhabiri, kendi fotoğraf makinasıyla kafasına vurularak dövülmüştür. Fotoğraf makinası gasbedilen muhabirimiz 1. Şubenin kan koktuğunu ve her yerden çığlık sesleri geldiğini belirtmiştir.

MECLİSLER

Baş.ta.sa.1'de

önlemdir. Böylelikle IMF'nin istekleri doğrultusunda halka bindirilecek yükler için zaman kaybedilmeyecektir. Halkın direnişi ve ilerici kamuoyunun oluşması zayıflatılacaktır.

Nitekim diğer yasa önerileri, yetkinin ne için istendiğini kanıtlıyor. "Savurganlık yasası" denen şeyin amacı açıktır: Kamu İktisadi Teşekküllerinde işçi çıkartmak, ücretleri dondurmak, direnişi boğmak.

SSK fonları ile ilgili yasanın amacı da açıktır: İşçilerden kesilen paraları daha hızlı biçimde komprador burjuvaziye aktarmak. Kompradorların kâr larına kâr katmak. CHP hükümeti, böylelikle komprador burjuvazinin desteğini sağlamayı sürdürmek istemektedir.

Vergi tasarısı ise, 12 Martçı Ziya Müezzinoğlu'nun hazırladığı biçimde getirilmektedir. İşçi, memur ikramiyeleri, yan ödemeler vb. giderek artan ölçüde vergilendirilmektedir. Komprador burjuvazi ise, ihracatta vergi iadesinden sağladığı sömürüyü zaten artırmış bulunmaktadır.

İşte CHP yönetimi, meclisleri bunun için olağanüstü toplantıya çağırdı. Meclisler halkın yararına değil, emperyalistlerin ve egemen sınıfların isteklerini bir an önce yasalaştırmak için toplandı. IMF ile anlaşan CHP hükümetinin, dayatılan yükleri bir an önce halka bindirmesi için toplandı.

FAŞİST SALDIRI

Baş.ta.sa.1'de

sürdürülen ekonomik ve siyasi alandaki saldırılarla atbaşı gitmektedir.

Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü faşist diktatörlüğün koltuk değnekliğini üstlenerek hakim sınıflara hizmet sunan CHP hükümeti de saldırılarını artıran sivil faşistlerde bugün yükselen halk hareketinin sindirilmesi, ağulanması, düzenin korunması ve bunalımın yüklerinin işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına bindirilerek emperyalistlerin, komprador patronların ve toprak ağalarının gelirlerinin garanti altına alınması için çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler CHP reformistlerinin güleryüzlü ağulamalarına kanmadıkları gibi, sivil faşistlerin, faşist diktatörlüğün resmi ve karanlık güçleri ile el ele sürdürdükleri kanlı saldırılar karşısında da boyun eğmiyor. Faşist terör, kitleleri sindiremiyor, aksine halk her geçen gün daha da politize oluyor ve mücadelenin içine giriyor. Saldırı ve provokasyonlara karşı aktif tavır alıyor.

Revizyonist ve reformist propagandanın aksine sivil ve resmi faşist saldırılara karşı kitlelerin aktif mücadele için örgütlenmesi ve seferber edilmesi gereklidir.

Proleter devrimcilerin, faşist saldırı ve provokasyonlar karşısındaki tavrı ne olmalıdır?

Bugün yakalanacak halka, faşist diktatörlüğe karşı mücadele, demokrasi mücadelesidir. Bu mücadelenin temelini toprak ve özgürlük mücadelesi oluşturmaktadır. Kırlarda toprak ve özgürlük için köylülerin mücadeleye sevkedilmesi, şehirlerde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının işçi sınıfına, şehir emekçilerine vb. yöneltttiği ekonomik ve siyasi saldırılara karşı mücadele ile birleştirilmeli ve kitleler bu mücadeleler içinde faşist diktatörlüğe karşı seferber edilmelidir.

Faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin bir parçası da elbette sivil, resmi faşist güçlerin işçi sınıfına ve emekçi halka karşı giriştikleri provokasyon ve saldırılara karşı kitlelerin harekete geçirilmesi ve aktif bir şekilde karşı konulmasıdır.

Bunun bir yönünü faşist saldırı ve provokasyonların teşhiri ve kitlelerin bilinçlerinin yükseltilmesi oluşturuyorsa, diğer yanını da halkın örgütlendirilmesi ve seferber edilmesi oluşturmaktadır.

Bireysel ve maceracı mücadele yöntemlerini reddetmeliyiz. Bunun yerine faşist diktatörlüğün, resmi ve sivil faşist güçlerin saldırılarına karşı halkın örgütlenmesini ve harekete geçirilmesini koymalıyız.

Bunun yolu, pratik biçimleri nelerdir? Bu sorunun cevabı, kitabi yaklaşımların dışında, bizzat bugün birçok şehirde ve semtte süren mücadelenin ve bu mücadelelerde halkın ve devrimcilerin edindiği tecrübelerin içinden doğacaktır.

TİKP çetesinin tertip ve saldırıları sürüyor

TİKP çetesi, proleter devrimcilere karşı yönelt tikleri saldırı ve tertip leri ülke çapında sürdür mektedir. Polisle ortak çalışma, ihbarcılık ve fi ili saldırılar TİKP'in başlıca araçları olmaya devam etmektedir. Ülkenin çeşitli yerlerinde polis le el ele devrimci avına çıkmakta, tertipler hazır lamaktadırlar.

DİYARBAKIR YDGD YÖNETİM KURULU ÜYESİNİN TİKP'LİLERİN İHBARI ÜZERİNE TUTUKLANDIĞI ANLAŞILDI.

Daha önce kayıp olduğu ve poliste işkence yapıl dığı sanılan Diyarbakır YDGD Yönetim Kurulu üyesi Sedat Kılıçoğlu'nun TİKP çetesinin ihbarı ile po lis tarafından gözaltına alındığı ve işkence ya pıldığı öğrenilmiştir.

Diyarbakır YDGD, TİKP çetesinin Adana ve Dersim de işledikleri cinayetle ri anlatan bir bildiriyi dağıtmak için uzun süre dir Savcılıktan "alındı belgesi" almak için uğ raşmaktaydı. Ancak Savcı lık ve 1.Şube bu belgeyi vermemek için çeşitli ba hanelere başvurdular. Son olarak bu belgeyi almak üzere 1.Şubeye giden DYDGD Yönetim Kurulu üye si Sedat Kılıçoğlu,hakkın da ihbar olduğu gerekçe siyle gözaltına alındı. Poliste ve mahkemede ge lişen olayların sonunda ih barın TİKP'liler tarafın dan yapıldığı ortaya çıktı. DYDGD üyesi Sedat Kılıçoğlu 1.Şube'de bu lunurken polis, eline im zasız bir bildiri geçti ğini ve bu bildiride daha önce Diyarbakır'da öldü rülen Harun Baran'ın ka tilinin Sedat Kılıçoğlu olduğunu iddia etti.Bildi rinin TİKP'liler ve on ların uzantısı ve kendi lerine KAWA diyen bir grup tarafından polise i letildiği anlaşıldı.

Gözaltına alınan Sedat Kılıçoğlu'na Şubede ağır işkence yapıldı. Kendisi istenen ifadeyi bütün zor lamalara rağmen imzalama masına rağmen mahkemede, hakimin kendi ifadesiyle "delil yetersizliğinden" tutuklanmasına karar ve rildi.

DİYARBAKIR'DA TİKP POLİSLE BİRLİKTE ÇALIŞIYOR

DYDGD'ye ait olan du var gazeteleri sokaklar dan TİKP'nin Savcıya baş vurusu üzerine polis ta rafından söküldü. Üç dev rimcinin katledilmesini lanetleyen ve TİKP çetesi ni teşhir eden duvar ga zeteleri TİKP üyelerinin ve tomsonlu polislerin or tak çabasıyla Diyarbakır ın tüm duvarlarından sö küldü. Ayrıca TİKP'liler polise duvar gazetelerini "kimlerin asabileceğini" de ihbar ettiler.

Bütün engellemelere rağmen Diyarbakırlı dev rimci gençlerin dağıttığı bildirileri toplamak ba hanesiyle DYDGD'yi basan polis,dernek üyelerine ve mahalle halkına baskı yap tı. Dernekteki afişleri yırttı ve derneği tahrip etti. Söz konusu olaylarla ilgili olarak gözaltına a lınan DYDGD Yönetim Kuru lu üyelerine baskı yapıl dı ve yeni bir dava dos

Dev.sa.7.sü.5'de

- Diyarbakır YDGD Yönetim Kurulu üyesi Sedat Kılıçoğlu TİKP'lilerin ihbarı üzerine tutuklandı.
- Diyarbakır'da TİKP'liler polisle elele devrimcile re tertipler hazırlıyor.
- Dersim'de TİKP şefleri onlarca devrimciyi polise ihbar ettiler. Şefler devrimci düşünce sahibi kişile rin listesini hazırlıyor. Bir devrimci THKO üyesi diye ihbar edildi.
- TİKP'liler Akhisarda'da polisle birlikte devrimci avına çıktılar.

İşte Katil!
Aydınlık-TİKP

Neden Adana ve Dersim?

TİKP çetesi, ülke çapındaki karşı-devrimci saldırı ve tertiplerini, şimdilik iki yerde en üst düzeye yükseltti.Adana'nın Meydan Mahallesi ve Dersim. Bu şehirlerde etkinliklerini artırmak için her çareye başvurdular. Polisle birlikte çalıştılar, ihbar listeleri düzenlediler, devrimcilere saldırdılar ve üç devrimci genci katletti ler.

TİKP çetesinin varoldukları bütün yer lerde yürüttükleri saldırıları özellikle bu iki şehirde yoğunlaştırmalarının kendi açılarından birçok nedeni bulunuyor.Adana'nın Meydan Mahallesini alalım; herşeyden önce Adana özellikle de Meydan Mahallesi işçi sınıfının en önemli toplu merkezlerin den biri. Genel olarak devrimci hareket yüksek, özel olarak da devrimci proletarya hareketi güçlü ve her geçen gün bu güç da ha da artmakta.Halk hareketi birleşik ve etkin. TİKP çetesinin ise halk içinde hiç bir itibarı yok.

Dersim'de Adana ve Meydan Mahallesi nin birçok özelliklerine sahip. Herşeyden önce devrimci bilincin en yüksek olduğu yerlerden biri. Yoksul köylü hareketi en demokratik, birleşik ve etkin olarak ül kenin bu merkezinde sürüyor. Devrimci pro letarya hareketi burada da en güçlü siyasi akım. Proletaryanın hareketi yoksul köylü lüğün eylemiyle birleşmiş durumda.TİKP çe tesinin burada da hiç bir gücü yok.Saldırı gücü olarak dayanaklar her yerde olduğu gibi devlet güçleri, polisi, jandarması, savcısı. Bir de Halkın Yolu'ndan bir avuç dönek.

İşte TİKP-Aydınlık çetesinin tertip ve saldırı merkezleri olarak buraları seç melerinin nedenleri bu yörelerin özellik lerinde yatıyor. Nerede demokrasi mücade lesi var, nerede bu mücadeleyi yürüten dev rimci güçler var ve nerede bu mücadeleye önderlik eden devrimci proletarya hareketi varsa TİKP çetesi orada bu mücadeleyi böl mek, onun karşısına dikilmek için sızma saldırı ve tertiplere başvuruyor.

TİKP çetesi karanlık emellerine ulaş mak için bugün devrimci proletarya hareke tini kendine baş düşman seçmiştir. Şefler bu amaçlarını gizlemeye hiç gerek görmeden en açık biçimde ortaya seriyorlar.2 Eylül günü "TİKP Tunceli İl Yönetimi" imzası ile yayınlanan bildiride şunları söylüyor:Bu gün Tunceli sonunda 'Halkın Kurtuluşçula rına' karşı mücadele etmek en büyük görev dir. Partimiz bu görevi yapacaktır" Ve çe te görevlerini yerine getiriyor. 3 Eylül günü Dersimli yoksul bir köylü, genç bir devrimci Yusuf Dal bu eşkiyalar tarafından katledilliyor.

TİKP çetesinin kendisine baş düşman seçtiği devrimci proletarya hareketine ve halkın demokrasi mücadelesine karşı kullan dığı silahlar artık bütün çıplaklığı ile açığa çıkmıştır.Devrimcilerin katledilmesi MİT, polis ve savcılar için ihbar listele rinin hazırlanması bu araçların başlıcala rıdır. Onlar saldırılara ve tertiplere uy gun propaganda yöntemleri de geliştirmiş bulunuyorlar. Herşeyden önce nerede sınıf mücadelesi varsa, nerede halkın düşmanla rına karşı aktif bir eylemi sözkonusu ise TİKP şefleri bunu tıpkı diğer burjuva söz cüleri gibi "anarşi" diye damgalıyorlar.On ların mantığına göre sınıf mücadelesi,halk hareketi eşittir "anarşi". İşte bu propa gandaya uygun olarak da halk hareketinin devlet güçlerinin eliyle ezdirilmesine ge rekçe hazırlıyorlar. "Burada halk hareketi var, bu hareketin önünde devrimciler yürü yor. İşte bu anarşidir. O halde gelsin po lis, savcı, jandarma". İşte TİKP'nin manti ğı budur; halk hareketini ve devrimci mü cadeleyi ezdirmenin gerekçeleri bunlardır.

TİKP şefleri bu işi o kadar ileri gö türmüşlerdir ki devrimci bir öğretmeni giz li örgüt üyesi olduğu gerekçesiyle savcı lığa ihbar ettiler ve tutuklanmasını sağ lamışlardır. Onlar bu davranışlarını de mokrasi mücadelesinin bastırılması, prole ter devrimci hareketin önüne çıkılması ka dar kendi tabanlarını tutma, kadrolarını proleter devrimci harekete düşmanlık e ğitme isteği de yatmaktadır. Ama bütün ça balar boşa çıkmaya mahkumdur.TİKP çetesi ergeç yıkılacaktır.

Köylüleri Annesi Bacısı örnek bir devrimciyi dile getiriyorlar

Halkın yiğit bir neferi: Yusuf Dal

O'nun kısa ve özlü yaşamı devrime, halka ve halkın kurtuluşuna bağlılı ğın bir simgesiydi. Örnek bir dev rimci olan Yusuf yoldaş gür sesiyle her zaman halk mücadelesinin en ön saflarındaydı. O bu tavırlarıyla hal kının kalbinde bir sevgi tohumuydu. O'na beslenen bu derin sevgiyi ya kınları ve mücadele arkadaşları an latıyor:

Annesi

Yusuf'un aile içindeki dürüst, kararlı hareketleri herkese örnek o lur, yol gösterirdi. O bizleri ve ailesini pek çok severdi, dışarda ol duğu kadar aile içinde de devrim için çalışırdı. Bana daima "Kız kardeşle rimi sev. Çünkü bizim buralarda kız erkek ayırımı var." derdi. Yusufun ailesinin yanı sıra arkadaşlarını ve yoldaşlarını da pek çok severdi. On lara olan bağlılığını "Ana, arkadaş larımı benden fazla sev, onlara yar dımcı ol " diyerek anlatırdı. Yusufun herkesi sever, onlara gösterdiği ya kınlıktan dolayı herkes tarafından da sevilirdi. Bu denli iyi bir insanın ca nına kıyanların devrimci olduğuna i nanmıyorum. Yusuf'un katilleri de yalancı devrimcilerdir ve faşistler den farkı yoktur.

Oğlum Aydınlık'ın karşı-devrimci bir siyaset olduğunu anlatırdı. Bura larda tüm köylüler Aydınlık'ın karşı-devrimci olduğunu bilir.Yusuf'un kat ledilmesiyle birlikte biz kimin dost kimin düşman olduğunu daha iyi anla dık.

Benim oğlumun ve onun beni hiç bir zaman yalnız bırakmayan arkada larının gittiği yol doğrudur.Yusuf'un mücadelesini bundan böyle ben sürdü receğim. Tüm eylemlerde Yusuf'un ye rine ben PARTİ BAYRAĞI'nı taşıyacağım.

Bacısı

Bu çevrede kızları çok horlarlar, ama Yu suf diğerleri gibi dav ranmaz, bizlere her za man ayrı bir yakınlık gös terirdi. Her zaman bir şeyler öğretmek için di dinir, bana öğrettikleri ni başkalarına öğretmem gerektiğini defalarca an latırdı. Tarlaya gider ken en önde yürür, hızlı adımlarını gür sesiyle söylediği marşlar takip ederdi. O'nun gözünü hiç bir şey korkutmazdı. Gö zünü budaktan esirgeme yen yiğit bir kişiydi. "Biz ölümden korkmayız, devrim için başımızı ve ririz, yine de dönmeyiz" derdi. O kararlı ve yılmaz tavrını son nefe sinde hile dile getirdi. Dönekler O'nu top rağa gömdü ama, fikirle rini, engin sevgisini asla durduramayacaklar. O öldü ama O'nun sevgisi herkesin kalbinde saklı. Yusuf'un taşıdığı PARTİ BAYRAĞI yerde kalmayacak

Köylüleri ve mücadele arkadaşları

Biz, Beydanı köylüleri olarak Yusuf'u herkesten daha yakından tanı yoruz. Çünkü O, bizim, hem köylümüz, derneğimizin onurlu bir üyesi, hem kardeşimiz, oğlumuz ve hem de yiğit bir kavga arkadaşımız ve yoldaşımız dır.

Durmak dinlenmek bilmeden çalış mak onun en büyük özelliğidir. Kitle içinde bir an vakit bulsa, o vakit kalemi, kağıdı, kitabı alır,kendi ken dini eğitirdi.

O, halkın dertlerini,isteklerini büyük bir dikkatle dinlerdi. Genel likle susup dinler, ama müdahale edi lecek noktada büyük bir gayretle işe koyulur, anlatmaktan usanmazdı. Konu şurken mesele ne ise ilgilenir, konu dışına çıkmadan basit kelimelerle özü anlatırdı.

Hiç bir zaman geride kalmayan,da ima en önlerde yürüyen, ve hiç bir zaman bizlerden kopmayan Yusuf yoldaş genç yaşına rağmen bizlerin örnek bir önderiydi. Kitleleri, özellikle genç lik kitlelerini harekete geçirmeyi iyi bilirdi.

O, yoldaşlara ve halka bağlılı ğın en iyi örneklerini vermiş bir ki şiydi. Hayatının son anına kadar bu çizgide en ufak bir ihmal bile gös termedi. Arkadaşlarına ve yoldaşları na olan sevgi ve tutkusunu halka ve bilhassa yaşlılara ve kadınlara say gısıyla tamamlardı.

Yusuf yoldaşımız, halk sevgisini kendine rehber edinmişti. O, kitlele rin öğrencisi ve aynı zamanda öğret meniydi.

O'nu gördüğümüzde yüreğimize bir huzur dolar, cesaretlenir, mücadele azmi ile dolardık. O öldü ama tüm bu özellikleriyle kalplerimizde yaşaya cak.

Aydınlık'ın her yalanını açığa çıkaracağız

Aydınlık gazetesi ya lan haber yayıncılığında o kadar ileri gitti ki bu yolda en gerici ve faşist leri dahi yaya bıraktı.İf las ettikçe Göbels'in ke miklerini çatırdatacak yöntemleri kullanmayı da ha da sistemleştirmek bu karşı-devrim çetesinin belirleyici özelliği ha line geldi. Dün dediğini ertesi gün yalanlayan, olmadık hayallerin mucidi Aydınlık gazetesi ve onun kalemsörleri gelinen bu son noktada ülkemizin en yalancı haber yayıcısı la kabını almaya layıktır lar.

Ancak devrimci basın bu sahtekarları ve yay dıkları yalanları tek tek iflas ettirerek de müca delesini sürdürecektir.

İŞTE BİR SAHTEKARLIK DAHA

Aydınlık gazetesinin 7 Eylül 1978 tarihli sa yısında şöyle bir haber yer alıyordu " Tunçeli'de Halkın Kurtuluşçuları 3 Eylül günü İstanbul Lokan tasını ve Karabulut Oteli ni basarak tahrip etti ler". Olaylardan sonra İs tanbul Lokantası ve Kara bulut Oteli sahibi ile ko nuşan H.K. muhabirinin so ruları bu kişiler tara fından şöyle cevaplandı rılmıştır.

VE OLAYLARIN GERÇEK YÜZÜ: İSTANBUL LOKANTASI SAHİBİ HÜSEYİN TOPAL

HK: Aydınlık gazetesi si zin lokantanızın devrim ciler tarafından dağıtıl dığını yazıyor. Ne diyor sunuz?

H.Topal: Bu bir yalandır. Kimse benim dükkanımı dağıtmadı; hele hele devrimciler bunu hiç bir zaman yapmadılar ve yapmazlar. O yalancı ga zeteyi bu sahtekarlığın dan dolayı tekzip etti rin, bunun yalan olduğunu yazın, yazın ki bunların nemenem bir yalancı ol-

Dev.Sa.7.Sü.6'[illegible]

Devrimciler Aydınlık-TİKP saflarını terkediyor

Müslim Tığıl

"Faşist diktatörlüğün yedek lastiği TİKP'nin ihanet safını terkettim"

"Amerikan emperyalizminin uşağı TİKP onun katil şefleri açıktan açı ğa faşistlerle birleşmiş bulunuyor lar. Halkımız n tüm düşmanları gibi onlar da halkımızın evlatlarını ha in pusularda katlediyorlar.

"Adana gençliğinin yiğit önder leri Oktay Çiğdemal ve Faysal Kel leci'yi, bu iki yiğit fidanı katlet tiler.

"....

"Dersim halkının ve gençliğinin önderi Yusuf Dal'ı sinsice hazırla dıkları bir saldırıyla öldürdüler . Türkeşçi itlerin yapamadıklarını bun lar yaptılar. Dersim halkı Yusuf Dal'ı, onun mücadelesini yakından tanıyor. Onu tanıyanlar neden Yu suf'un hedef seçildiğini de kavrı yorlar.

"TİKP'in halka karşı, onun ön derlerine karşı saldırısı planlıdır ve bizzat şefler tarafından yönel tilmiştir.

"Bütün dünyanın zalimleriyle el ele tutuşmuş olan TİKP'in ihanet saflarını terkettim. Aydınlık taba nındaki bütün iyi niyetli insanla rın da aynı safları terketmeleri i çin,Parti Bayrağı'nın saflarında toplanması için çağrıda bulunuyo rum."

Zafer Dicle

"TİKP bizi proleter devrimci harekete karşı düşmanlık temelinde eğitti"

"Ben bugüne kadar TİKP-Aydın lık'ı devrimci bir siyaset olarak biliyordum. Ancak gerçek nitelikle rini anlamadığımı kavradım.

"Aydınlık-TİKP bizi proleter devrimci harekete karşı düşmanlık temelinde eğitti.

"Adana'da iki devrimcinin öldü rülmesinden sonra bize onların Ülkü Ocaklılar tarafından öldürüldükleri ni söylediler. Ama Tunceli olayını gözümle gördüm. Şimdi Aydınlık-TİKP 'in karşı-devrimin yanında olduğunu anladım. Bu safları terkediyorum.

"Bütün bunlara yol açan "Üç Dün ya Teorisi"nin karşı-devrimci özünü kavradım. Artık devrimci proletarya hareketinin saflarında mücadele et mek istiyorum.

"Son olarak Aydınlık-TİKP saf larındaki dürüst kişilere şu çağrı yı yapıyorum. En kısa süre içinde TİKP şeflerinden bağınızı kopartın. Devrimin saflarına katılın.

"....

"Bu saflarda kalmak devrime iha nettir."

HALKIN KURTULUŞU

Halk Aydınlık-TİKP hainlerinin işlediği cinayetleri lanetliyor

KEMERBURGAZ KÖMÜR OCAKLARINDAN 19 İŞÇİ :

Karşı-devrimci Aydınlık-TİKP reviz yonistlerinin faaliyetlerini büyük bir kin ve ibretle izliyoruz.Adana' da ve Tunceli'de yoldaşlarımızı,mü cadele arkadaşlarımızı katletmek, halka ve onun evlatlarına düşmanlı ğın emperyalistlere ve onun uşakla rı yerli gericilere yaranmanın iyi birer uygulamasıdır.

Biz işçiler, sınıfımıza ihanet eden faşist ve sosyal-faşist ve di ğer gericilere olduğu gibi Aydın lık-TİKP hainlerine karşı da uzlaş maz bir mücadele sürdüreceğiz.

ANAMUR'DAN 40 DEVRİMCİ :

Faşist diktatörlüğe karşı yılmaz bir mücadele sürdüren ve halk genç liğinin önderlerinin TİKP- Aydınlık karşı-devrimci çetesi tarafından katledilmesine hiç şaşmadık. Çünkü bu karşı-devrimci çete, bütün emper yalist devletlere yanaşmakta ve kar şı-devrimin tüm taktiklerine başvur makta kusur etmemektedir. Biz bu karşı-devrimci çeteyi ve faaliyet lerini lanetliyoruz.

BUCA CEZAEVİNDEN 41 MAHKUM :

TİKP-Aydınlık çizgisi, "sol" maske li karşı-devrimcilerin emekçi hal kımız tarafından gayet iyi bilinen yöntemleri ile halka saldırmaktadır. Dün polis radyosu görevini üslenen muhbir Aydınlık gazetesinin bugün katliamlara ön-ayak olması doğal dır.

Ancak karşı-devrimin çırpınmaları nafiledir. Aydınlık-TİKP ihaneti mutlaka gereken dersi halkın güçlü şamarından alacaktır.

MÖNCHENGLADBACH VE ÇEVRESİ TÜRKİYE Lİ İŞÇİ VE ÖĞRENCİ DAYANIŞMA BİRLİ Gİ YÖNETİM KURULU :

Yoldaşlarımızın Aydınlık-TİKP hain leri tarafından hunharca katledili şi derin bir nefretle karşılanmış tır. Bu olaylar bir rastlantı değil dir. "Üç Dünyacı" revizyonistlerin karşı-devrimci çizgilerinin pratik te yansımasıdır.

Biz Türkiyeli işçi ve öğrenciler o larak bu olayı şiddetle protesto ediyoruz.

DERSİM'DEN KAWA TARAFTARLARI

Dersim'den Kawa taraftarları yayın ladıkları bir bildiride Aydınlık-TİKP ihanet çizgisinin katliamları nı protesto etmekte ve şöyle demek tedirler: "Devrimcilere her yerde saldıran, öldüren elikanlı bu klik bir devrimci olan Yusuf Dal'ı öl dürdüler. Devrimci maskesi altında gizlenen Amerikan uşakları devrimci olabilirler mi?"

DERSİM KAYABAŞ (AĞZUNİK) KÖYÜNDEN EMEKÇİLER:

Bizler Yusuf yoldaşın görevini bı raktığı yerden devralacağız. Bizler PARTİ BAYRAĞI'nı daha yükseklerde taşıyacağız ve can yoldaşımızın son sözlerini her yerde haykıracağız.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !
KAHROLSUN "ÜÇ DÜNYACI"
AYDINLIK-TİKP KARŞI-DEVRİMCİLERİ !

KAYADAĞ KÖYÜ MUHTARI
DURSUN ERDOĞAN

KAYABAĞ İHTİYAR HEYETİ ÜYESİ
HASAN ÇIRAY

KAYABAĞ KÖYÜ KALKINDIRMA KOOPERATİFİ ADINA BAŞKAN
MÜSLÜM YAVUZ

Biz aşağıda isimleri bulunan kişi ve kuruluşlar olarak 3 Eylül gü nü "Aydınlık-TİKP"liler tarafından devrimci kardeşimiz Yusuf Dal' ın katledilmesini nefretle protesto ediyoruz.

1-Tunceli Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği (TYDGD)
2-Tunceli Kadınlar Derneği
3-Tunceli Ziraatçılar Derneği
4-TÜS-DER Tunceli Şubesi
5-Oleyis Temsilciliği
6-TİS (Topraksu işçileri Sendikası)
7-Devrimci Toprak-İş
8-Dost Kitabevi
9-Hozat YDGD
10-Hozat Yurtsever Kadınlar Derneği
11-Hozat TÖB-DER
12-Türkfener Köyü Kalkındırma Kooperatifi
13-Uzundal Köyü Kalkındırma Kooperatifi
14-Mazgirt YDGD
15-Pertek YDGD
16-Pertek TÖB-DER
17-Pertek TÜM-DER
18-Ulupınar Köyü Kalkındırma Kooperatifi
19-Ağzunik Köyü Kalkındırma Kooperatifi
20-Tozkoparan Köyü Kalkındırma Kooperatifi
21-Vankük Köyü Kalkındırma Kooperatifi
22-Ovacık Halk Kitabevi
23-Güleç Köyü Kalkındırma Kooperatifi
24-Pülümür TÖB-DER
25-Pülümür YDGD
26-Muhtarlar Cemiyeti Başkanlığı
27-Beydanı Köyü Kalkınma Derneği
28-Diyarbakır YDGD
29-Erzincan YDGD